

1 Tesaloniceni - comentarii T. Popescu

Introducere - 1 Tesaloniceni

Face sa ne amintim de felul cum se scriau epistolele odinioara. Ele nu se scriau cum se face astazi. Cateodata cunoastem dupa scris cine ne-a scris; altadata, mai ales cand avem mai multa corespondenta, trebuie sa ne uitam la urma ca sa vedem cine iscaleste. Salutarile si dorintele bune sunt scrise de obicei la urma. De mult insa nu era asa. Atunci nu se scria pe hartie, cum scriem noi acum, ci pe piele, care se facea sul. Daca scrisoarea era lunga si iscalitura era la sfarsit, trebuia sa desfaci tot sulul ca sa vezi cine scria. De aceea, cine scria isi punea numele la inceput, apoi veneau salutarile, dorintele pe care le avea si abia dupa aceea incepea cuprinsul scrisorii.

Cine a scris aici? Pavel, Silvan si Timotei. Cui i-au scris? Catre biserica din Tesalonic si le doreste „har si pace.” Apoi incepe cuprinsul propriu-zis al epistolei. Despre Pavel, stim. Silvan este totuna cu Sila, pe care il intalnim in alta parte. Despre Timotei, iar stim.

Aceasta este prima epistola pe care o scrie Pavel, din cele 13 sau 14, numarand si epistola catre Evrei, care nu are in greceste decat titlul: „Catre Evrei”, nu spune ca este a lui Pavel. Unii pun epistola catre Evrei pe seama lui Pavel, altii pe seama altuia care, din smerenie, n-a vrut sa-si dea numele. Altii isi dau parerea ca este a lui Apolo, altii a lui Barnaba. Aceasta nu inseamna ca ea n-a fost insuflata de Duhul Sfânt si nu ar avea aceeasi valoare ca intreg Cuvantul lui Dumnezeu.

Cand intalnim o epistola adresata unei adunari dintr-o localitate sau alta este bine sa ne aducem aminte din Cuvantul lui Dumnezeu cum s-a format acea adunare. Traducatorul intrebuinteaza cuvantul de biserica, pentru ca sa nu se certe cu altii, care i-ar fi gasit vina daca nu intrebuinta acest cuvânt; mai exact ar fi tradus insa, daca in loc de biserica punea cuvantul adunare (eclizia).

Cuvantul lui Dumnezeu ne spune cum s-a format adunarea din Tesalonic, astazi Salonic. In Faptele Apostolilor 17 citim:

„Pavel si Sila au trecut prin Amfipoli si Apolonia si au venit in Tesalonic, unde era o sinagoga a Iudeilor. Pavel, dupa obiceiul sau, a intrat la ei. Trei zile de sabbat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind si lamurind ca Hristosul trebuia sa patimeasca si sa invieze din morti. „Si acest Isus, pe care vi-l vestesc eu”, zicea el, „este Hristosul.” Unii din ei si o mare multime de greci tematori de Dumnezeu si multe femei de frunte au crezut si au trecut de partea lui Pavel si a lui Sila. Dar Iudeii care nu crezusera, de pisma au luat cu ei niste oameni fara capatai din multime, au facut gloata si au intaratat cetatea. S-au napustit asupra casei lui Iason si cautau pe Pavel si pe Sila, ca sa-i aduca afara la popor. Fiindca nu i-au gasit, au tarat pe Iason si pe vreo cativa frati inaintea dregatorilor cetatii si strigau: „Oamenii acestia, care au rascolit lumea, au venit si aici si Iason i-a gazduit. Ei toti lucreaza impotriva poruncilor Cezarului si spun ca este un alt imparat: Isus.”

Acesta este istoricul adunării din Tesalonic. Trei săptămâni a stat Pavel acolo. El totdeauna se adresa întâi Iudeilor, deși era apostolul Neamurilor. După trei săptămâni a trebuit să plece de acolo. Focul se aprinsese și lucrarea mergea crescând, adunarea se închegea. Plecând, a lăsat acolo pe Timotei, care va fi stat mai în rezervă, parând doar un însoțitor al celor doi. El a rămas acolo, i-a strans pe frați laolaltă și alte suflete s-au adăugat.

Pavel a trăit acolo trei săptămâni de muncă încordată, zi și noapte, și a trecut prin clipe foarte grele. Dar adunarea din Tesalonic i s-a scris pe inimă și se gândea cu mult drag la credincioșii de acolo. Ce-or fi făcând? Nu cumva vor fi dat unii înapoi? A căutat să aibă știri de acolo; și, potrivit cu vestile primite, scrie epistola aceasta, care în general este plină de bucurie.

Epistola a fost scrisă pe la anul 51 sau 52 după Domnul Hristos.

Nu se știe dacă vreă alta scriere din Noul Testament va fi fost scrisă mai înainte de această epistolă; poate vreuna din Evanghelii. Sigur este că aceasta este cea dintâi epistolă a apostolului Pavel.

În stilul epistolar, omul care scrie dă mai mult pe față felul lui de a fi, caracterul lui. Dacă cineva vrea să afle caracterul unui om și să alcatuiască istoria vieții acelui om, o monografie, adună scrisorile pe care le-a scris acela. În ele se arată omul. În studii, în tipărituri, omul nu se vede așa cum se vede în scrisori. În scrisori se vede dacă este un om rece sau cald, dacă este clar sau întunecat, dacă este un om cu talent sau nu. Luați seama cum va scrieți scrisorile! Nu scrieți scrisori cu condeiul muiat în cerneala Diavolului, zicea cineva.

Așa sunt scrisorile cu întepături, cu insulte și jigniri. Se cade deci ca toți credincioșii să fie foarte atenți când scriu scrisori. În ce mă privește, am obiceiul să nu pun îndată orice scrisoare la cutie. Pe câte una, după ce o scriu, o las deoparte ca să-o citesc din nou. Într-un loc este de sters ceva, în altul de adăugat ceva; un cuvânt este prea rece și trebuie pus unul mai cald, un gând nu este spus bine și trebuie ceva mai lămurit.

Înțelegerea prin scrisori este adesea destul de grea. Omul poate să ia cuvintele într-un înțeles care nu i-a fost în mintea celui ce a scris. Când eram copil, oamenii începeau scrisorile așa: „Doresc ca mica mea epistolă să te găsească în momentele cele mai fericite.” Este bine ca scrisoarea să-l găsească, pe cel ce o primește, într-o stare bună, căci dacă-l găsește într-o altfel de stare, poate să ia pe dos cele mai duioase cuvinte, căci aceleași cuvinte pot să capete înțelesuri deosebite, după felul cum le citești.

Un părinte avea un băiat plecat la școală, într-o altă localitate. Băiatul era foarte chelțuitor. Se înghetase cu alți chelțuitori, cum se întâmplă adesea cu tinerii. Când scria acasă, nu știa decât să ceară bani. Odată, a trimis o scrisoare, care a sosit acasă într-un timp când tatăl lui era cam supărat. A citit cu un ton poruncitor: „Tată, te rog să-mi trimiți și de asta dată o sumă de bani, că-mi este foarte necesară...” Ce-mi scrie el așa? zice tatăl și aruncă scrisoarea din mână. Soția lui s-a uitat și ea la scrisoare și a început să citească, însă cu un ton duios: „Tată, te rog să-mi trimiți și de asta dată o sumă de bani.” „Așa scrie?” zice sotul. „Da, așa scrie,” răspunde soția. „Atunci, să-i trimitem,” adăuga sotul. Aceleași cuvinte, citite într-un fel deosebit, pot să dea naștere la înțelesuri deosebite. Unii spun, în puține cuvinte, multe lucruri, dar sunt și alții care întrebuintează multe cuvinte pentru

putine ganduri. Tot asa, cand este vorba de o vizita, unul spune scurt ce are de spus si capata lamuriri; altul vine ca sa omoare vremea, sub cuvint ca „sa ne mai vedem si sa ne bucuram impreuna". Cel ocupat, cand este intrebat: „Nu cumva va deranjez?" raspunde: „Da, sunt ocupat. Dar, pentru ca ai facut atata drum, poftim." Fratii care vin de departe sunt mai bine primiti de cei ce au la dispozitie timp mult.

Din epistolele lui reiese ce fel de om era apostolul Pavel. Acolo ii vezi inima, cum se vad pietrele pe fundul unei ape limpezi. El era un om inflacarat, entuziast, o minte agera, un suflet plin de dragoste, un om neobosit, plin de indrazneala, de intelepciune, de viata si raspandind viata din belsug. Ce frumoasa este figura lui asa cum reiese ea din scrisorile lui! Pentru aceasta, cei ce citesc Cuvantul lui Dumnezeu si mai citesc si scrierile altor oameni credinciosi, nu gasesc pe nici unul pe care sa-l poata pune alaturi de apostolul Pavel. Cercetatori seriosi ai Cuvantului lui Dumnezeu spun ca Pavel a fost unul dintre cei care au calcat cei mai aproape pe urmele Domnului Hristos. Desigur, nu-i randuim noi pe oamenii lui Dumnezeu, care este mai sus si care este mai jos, pentru ca toti sunt inaintea lui Dumnezeu. Figura apostolului Pavel ne este insa foarte simpatica, foarte draga. De el S-a servit Dumnezeu pentru intemeierea multor adunari crestine. Ce a scris el unora din aceste adunari, ocazional, Dumnezeu a gasit cu cale sa ni se pastreze si noua, pentru invatatura noastra. El a calatorit mult. Se numara cel putin patru calatorii misionare. A fost prin Asia, pe la Ierusalim, pe la Antiohia, pe la Roma, poate si in Spania. Dupa ce credinciosii din Ierusalim au fost persecutati si au fost nevoiti sa plece de acolo, Antiohia a devenit centrul din care a pornit lucrarea de raspandire a evangheliei. Intre cei de care S-a servit Dumnezeu, Pavel a fost primul si altii impreuna cu el. Dupa vreo 25 sau 30 de ani de activitate, se zice ca i s-a taiat capul la Roma. Ultimele lui cuvinte, cand capul i-a cazut de pe taietor, se zice ca ar fi fost: „Isus, Isus, Isus!" A murit deci moarte de martir si a primit frumoasa cununa a martirilor si desigur si alte cununi.

Numele Silvan nu se mai gaseste in alta parte din Cuvant. „Silva" pe latineste inseamna padure. Nu stiu daca numele acesta vine de la silva. Silvan este numele lui intreg, dar mai pe scurt el se numea Sila. Pe cat se pare, Sila ocupa un loc de frunte in adunarea din Ierusalim. El a fost trimis la Antiohia cu o scrisoare din partea apostolilor din Ierusalim si cu lamuriri.

Inima lui Pavel s-a lipit de Sila. Fiind in Antiohia, Pavel va fi zis lui Sila: „Sila, vrei sa mergi cu mine ca sa vizitam adunarile?" Si au plecat amandoi. La inceput, Pavel a fost cu Barnaba, dar mai pe urma s-a despartit de Barnaba si a luat cu el pe Sila. Cand era in Listra, Pavel a luat cu el si pe Timotei. Mama lui Timotei era credincioasa si bunica lui era credincioasa. Poate ca amandoua vor fi fost castigate pentru Domnul Isus de apostolul Pavel sau poate vor fi fost credincioase mai dinainte. Pavel numeste pe Timotei „copilul meu in credinta". In numele acestor trei, deci, Pavel scrie aceasta scrisoare si anume din Corint, nu la mult timp dupa intemeierea adunarii din Tesalonic.

Adresa este: „Catre biserica (adunarea) Tesalonicenilor, care este in Dumnezeu Tatal si in Domnul Isus Hristos: Har voua si pace." Erau si comunitati evreiesti si comunitati pagane, si de aceea numeste Pavel pe cea din Tesalonic ca este: „in Dumnezeu Tatal si in Domnul Isus Hristos".

Poate ca cititorul epistolei se intreaba: de ce Pavel n-a pus numai adunarea care este in Domnul Hristos? Cuvantul „Tata" inseamna dulceata. Cine a primit pe Domnul Isus ca Stapan, acela are pe

Dumnezeu ca Tata si se bucura de Dumnezeu. Pe buzele si in inima unui astfel de om, cuvantul Tata suna dulce si placut. In adevar, dulce este cuvantul „Ava”, „Tata”.

Un soldat credincios venise de pe front si s-a dus la adunare. Cineva l-a rugat sa spuna si el ceva din timpul petrecut pe front. Ei bine, el a spus ca tot timpul cat gloantele si ghiulele vajaiau in jurul lui, i-a rasunat in inima mereu cuvantul Tata, Tata iubit, Tata scump, Dumnezeul meu si Tatal meu! Asa a ramas in pace in cele mai grozave atacuri.

Ma intreb si va intreb: Rasuna dulce si in inimile noastre cuvantul de Tata? Sa raspunda fiecare. El rasuna dulce in toti cati au pe Domnul Isus ca Stapan si Mantuitor. De cand am trecut de partea lui Dumnezeu, nu mai suntem de capul nostru, nu mai facem ce vrem noi. Avem un Stapan de care ascultam in toate. — Hai cu noi, iti va zice cineva. Hai la cutare petrecere! Tu insa ii raspunzi: „Nu pot, Stapanul meu nu-mi da voie.” Cum asta? intreaba acela; iar tu poti sa-i raspunzi: Mi-am ales sa fac voia Domnului si El ma opreste de la asa ceva.

Dupa ce S-a dat in intregime pentru noi, Domnul nostru vrea sa ne aiba in intregime pentru El. Nu inseamna ca El ar putea fi mai putin fericit fara mine; dar, pentru fericirea noastra, El vrea sa fim in totul ai Lui, ca sa-Si poata desfasura lucrarea si sa scoata din noi chipuri asemenea Lui. El este la lucru din momentul cand am spus: De acum, eu trec de partea Domnului Isus. La orice gand, la orice vorba, la orice fapta, regula de purtare este aceasta: „Iti place Tie, Doamne, ce fac eu acum, unde merg eu acum, ce vorbesc eu acum, ce gandesc eu acum?” Pentru o inima intelegatoare, plina de credinta si de Duh Sfant, este destul aceasta intrebare. Avem insa la indemana Cuvantul lui Dumnezeu, in care ne este aratata tot mai clar voia lui Dumnezeu.

Daca Duhul Sfant iti spune, prin cugetul pe care ti l-a dat: „Da, Imi place”, iti da si puterea sa faci ce-l place Lui. Daca insa iti spune: „Sa nu faci”, atunci iti da si puterea sa nu faci. Trecand noi de partea Domnului Isus, El este liber sa lucreze in noi si sa scoata din noi chipuri asemenea Lui.

Ca salutare si dorinta, apostolul spune: „Har voua si pace.” Aceste doua cuvinte se intalnesc des in scrisorile apostolului Pavel. Cuvantul de har n-a intrat in vorbirea noastra de toate zilele. In greceste suna foarte dulce si este un cuvint cuprinzator. El nu poate fi dat in romaneste. Unii il dau prin mila, altii prin bunatate, altii prin dragoste. Dar nici unul din acestea nu corespunde in totul cu ce cuprinde harul. Har este tot ce vine de sus de la Parintele luminilor: toate lucrurile bune si orice dar desavarsit (Iacov 1.17). „Am aflat har” se intalneste de multe ori in Scriptura si inseamna ca am capatat trecere inaintea lui Dumnezeu. Harul cuprinde multe daruri de la Dumnezeu: si dragoste, si bunatate, si mila, si indurare si toate. Acestea le doreste apostolul.

Pe de alta parte, le doreste si pace. Aratandu-Se ucenicilor Sai, dupa inviere, Domnul Isus i-a salutat cu „Pace voua”. In ziua de azi, unii Evrei credinciosi se saluta cu aceasta salutare: „Salom”, adica: pace tie! In legatura cu cuvantul pace sunt doua idei de capetenie: pacea cu Dumnezeu si pacea lui Dumnezeu.

Nu poti sa te bucuri de pace pana nu te-ai impacat cu Dumnezeu. Pentru asta, Domnul Isus a luat asupra Sa pacatele noastre si prin jertfa Lui de pe cruce ne-a impacat cu Dumnezeu, savarsind mantuirea noastra. Cuvantul spune ca El este pacea noastra, pentru ca El ne-a impacat cu

Dumnezeu. Prin pacatele pe care le face omul, el este in razboi cu Dumnezeu, razboi care este nenorocirea omului. In adevar, unde are sa ajunga omul cu impotrivirea lui fata de Dumnezeu? Este drept ca cei mai multi nu se gandesc la lucrul acesta, dar este spre nefericirea lor. De aceea trebuie sa vina pentru orice om timpul ca, printr-o cercetare a lui Dumnezeu, prin vestirea Cuvantului sau intr-altfel, sa se trezeasca din starea in care se gaseste si sa se intrebe: Unde ma duc eu, traind in pacat si in felul lumii? Unde o sa ajung?... Dumnezeu ii spune atunci: Uita-te la Golgota! Acolo este locul unde Unul a murit pentru voi toti si unde pacatele v-au fost ispasite. Crezi lucrul acesta? Aceasta este pacea ta. Nu crezi lucrul acesta? Alta pace cu Dumnezeu nu este. In momentul in care sufletul crede cu adevarat si primeste iertarea, se bucura de pace cu Dumnezeu, stie ca intre el si Dumnezeu nu mai este nimic care sa-l desparta. Ai tu pacatele iertate? — Da. — De unde stii? — Domnul Isus a murit pe cruce pentru mine. — Esti sigur? — Asa marturiseste Cuvantul lui Dumnezeu.

La cel care are aceasta pace cu Dumnezeu, pentru ca se stie cu pacatele iertate, vine in suflet si pacea lui Dumnezeu. Pacea lui Dumnezeu se bazeaza pe ascultarea de Dumnezeu. Cand ascultarea este intreaga, pacea si bucuria infloresc; cand insa ascultarea lasa de dorit, pacea lui Dumnezeu se tulbura. „Cei rai n-au pace.”

Multe suflete umbla agitate, se framanta si vorbesc de rau pe altii socotind ca in felul acesta isi vor astupa glasul cugetului care le mustra. Dar ce, cutare nu face asa, cutare nu zice asa? isi zic ei si pace nu au. Purtarea rea a altuia nu indreptateste pacatul nimanui.

Asculta de Dumnezeu si atunci pacea lui Dumnezeu va fi in sufletul tau. Cu cat este cineva mai ascultator, cu atat este mai plin de pace si de bucurie. Cu cat mai putina este ascultarea, cu atat mai putina este pacea si bucuria inimii.

Har si pace dorea apostolul Pavel Tesalonicenilor. Acestea ni le dorim si noi unii altora.

1 Tesaloniceni 1.2-4

Este natural ca epistola sa inceapa cu multumiri. Mai in toate epistolele sale, asa incepe apostolul Pavel sa scrie. Numai cand a scris epistola catre Galateni, apostolul fiind amarat, multumirea a avut un loc mai mic, pentru ca indata a trecut la mustrari pentru abaterea Galatenilor de la evanghelia harului lui Dumnezeu. Aici, apostolul isi arata multumirea sub forma de rugaciune catre Dumnezeu.

Negresit, una este sa-i multumesti cuiva pentru bucuria pe care ti-a facut-o fie printr-o scrisoare, fie printr-o veste buna, fie pentru altceva — si alta este sa mergi inaintea lui Dumnezeu si sa-l multumesti pentru toate. A multumi unul altuia este lucru de bun simt. A multumi insa lui Dumnezeu pentru toate, aceasta numai in scoala Domnului Isus se invata. Am putea noi sa multumim acum pentru toti cati se gasesc aici de fata ca frati si surori in Domnul Hristos?

Apostolul spune: „pentru voi toti”. El cunostea pe toti Tesalonicenii credinciosi. Nu era mult timp de cand plecase de acolo. Vreo trei saptamani statuse acolo si in timpul acesta ii cunoscuse pe toti. De aceea poate sa multumeasca lui Dumnezeu pentru toti. Cand adunarea este mare, poate ca nu-i

cunosti pe toti cum ai vrea; cand insa adunarea este mica, ii cunosti si poti sa-i aduci inaintea lui Dumnezeu in rugaciune. Cine face lucrul acesta isi largeste inima, iar Dumnezeu poate sa toarne in ea tot mai multa dragoste de frati.

Cei ce au obiceiul de a vorbi de rau in dos, ar face mai bine daca s-ar ruga pentru aceia pe care ii vorbesc si ar pune astfel capat vorbirii de rau. Vorbirea de rau in dos este un cancer care roade unele adunari. Raul acesta ar putea fi biruit prin bine, daca adica cei ce-l fac s-ar ruga pentru cei pe care-l vorbesc de rau in dos. Ce bine ar fi daca cei credinciosi ar ajuta la curmarea acestui rau si atunci cand cineva incepe sa vorbeasca de rau pe cineva, l-ar intrerupe cu vorba: mai bine ne-am ruga pentru el decat l-am vorbi asa cum il vorbim.

Apostolul spune Tesalonicenilor ca isi aduce aminte fara incetare de ei toti, inaintea lui Dumnezeu. Nu stiu cat timp intrebuinta Pavel in rugaciune, dar daca aducea inaintea Domnului pe fiecare in parte, avea nevoie de mult timp.

„Ne aducem aminte fara incetare inaintea lui Dumnezeu, Tatal nostru, de lucrarea credintei voastre, de osteneala dragostei voastre si de taria nadejdii voastre". Aici sunt cele trei virtuti crestine: credinta, dragostea si nadejdea. Credinta lucreaza, dragostea se ostenește si nadejdea staruie, deci este tare.

A avea credinta nu inseamna numai a fi primit unele cunostinte cu capul. Nu. Prin credinta se face inaintea o mare lucrare, pentru ca prin ea suntem pusi in legatura cu izvorul de putere care este Domnul Isus, vita cea adevarata. Si daca El ne umple inima, atunci credinta nu sta in nelucrare, caci din ce este plina inima, din aceea vorbeste gura. Credinta lucreaza; iar daca nu lucreaza, se ofileste. De ce atatia in care s-a facut oarecare lucrare, nu dau inainte? Pentru ca se rusineaza de numele Domnului Hristos si nu vor ca si altii sa stie ca ei sunt credinciosi. Se tem ca nu cumva sa le zica cineva: „Vai, ce am auzit eu despre dumneata? Mergi undeva la o adunare..." „A, nu, draga, ma duc si eu acolo cum se poate duce oricine, orice om..." Nu este de mirare atunci ca mica lumina care s-a aprins, se stinge. Unde este inasa credinta care trebuie sa fie, abia astepti sa-ti vina cineva in casa, ca sa-i poti spune ceva din cele ce-ti umplu inima.

Se intampla inasa ca daca noi nu indraznim sa marturisim pe Domnul Isus, ne agata altii cu vorba si atunci trebuie sa spunem ce este cu noi. Ce mare serviciu ne fac aceia care ne zgaltie putin din sfiala noastra! Si ce frumos lucreaza unii frati simpli care indraznesc si merg de-a dreptul! Unii o iau mai pe departe si pana sa ajunga la centru sunt trasi spre alte lucruri. Asa i s-a intamplat apostolului Pavel la Atena: „Am descoperit la voi si un altar pe care este scris: Dumnezeului necunoscut." S-a legat de aceasta si le-a spus lucruri bune. Cand inasa a ajuns la centru, la Domnul Isus, Atenienii nu l-au mai ascultat. De la Atena, Pavel s-a dus la Corint. Acolo n-a mai lucrat asa, nu i-a luat pe Corinteni pe departe, ci le-a vorbit de-a dreptul despre Domnul Hristos. De aceea si spunea: „N-am avut de gand sa stiu intre voi altceva decat pe Isus Hristos si pe El rastignit" (1 Corinteni 2.2). Cel plin de Domnul Isus, Il si marturisește cu indrazneala, incat adesea este batjocorit, este adevarat. Dar ce a pierdut el cu aceasta? De cate ori n-am fost intampinati cu dispret, cu ura si batjocura! Dar dintr-asta n-am avut nici o paguba. Ce martori ai Domnului Isus suntem noi, daca ne lipsește curajul de a marturisi? Urmam oare pe cineva de care sa ne fie rusine? Daca noua ne este rusine cu El,

atunci si Lui li va fi rusine cu noi. El Si-a dat viata pentru noi, iar noua sa ne fie rusine cu El?

Credinta lucreaza. Zilele acestea am primit o scrisoare in care cel ce-mi scria spunea ca s-a hotarat in sufletul lui sa nu treaca zi in care sa nu fi marturisit macar la un om pe Domnul Isus. Buna hotarare! „Vestea s-o auda toti”. Cum s-o auda? Eu tac, tu taci, el tace? Nu merge asa. Intre noi nu se pescuieste cu mreaja, ci cu undita care scoate din apa peste unul cate unul; intre noi nu sunt oameni cu un talent mare, cum au fost pe vremuri in alte tari, unii care au vestit evanghelia si la cate douazeci de mii de ascultatori deodata. Dar daca intre noi nu sunt astfel de oameni, ne multumim a pescui si cu undita. Fiecare credincios in parte trebuie sa fie un pescar de oameni. Sa nu mai tinem la eul nostru, sa nu ne speriem de insulte, nici de batjocuri. Sa nu rada cineva de noi pentru ca am fi niste hoti, niste betivi, niste stricati; dar ca suntem credinciosi, de lucrul acesta nu ne este rusine. Domnului Isus I-au spus: „Ai demon” si El a raspuns doar atat: „N-am demon.” Noua, daca ne-ar spune cineva asa, ni s-ar parea ingrozitor.

„Dimineata seamana-ti samanta si pana seara nu lasa mana sa ti se odihneasca, fiindca nu stii ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau daca amandoua sunt deopotri de bune” spune Eclesiastul. Da, credinta lucreaza. Cei care lucreaza mai fac si greseli, insa este mai bine sa faci greseli si sa inaintezi. Lucrand, inveti sa lucrezi. Cei ce nu lucreaza, nu sunt inviorati, ci se ofilesc.

Insa de la inceput, Tesalonicenii au marturisit cu indrazneala pe Domnul Isus, Pavel isi aminteste de acest lucru si le spune: „Ne aducem aminte fara incetare inaintea lui Dumnezeu, Tatal nostru, de lucrarea credintei voastre, de osteneala dragostei voastre.” Osteneala este mai mult decat lucrare. Ea este o lucrare mai staruitoare, pe care o face dragostea. Unde este dragoste, acolo sunt si picioare grabite sa mearga la sufletele carora sa le marturiseasca pe Domnul Isus. Ce face pe acesti oameni sa vina pana aici? se intreaba unii, iar altii raspund: „Trebuie sa li se dea bani, sigur ca sunt platiti...” Unul te intreaba: „Ce te face pe dumneata sa vii la mine, la patul meu de suferinta?” Si nu pricepe cand ii spui ca dragostea te face sa-l vizitezi. „De unde si pana unde, ca nu te cunosc, nu ma cunosti”, zice el mai departe. Nu pricepe cand ii spui ca are de a face cu un suflet pentru care Domnul Hristos S-a jertfit pe cruce si trebuie sa afle acest lucru ca sa fie mantuit, daca crede cu adevarat.

Dragostea se ostenește. Ea da din timpul pe care-l are. Sufletul amarat vine sa-si descarce inima, nadajduind sa gaseasca in mine sau in dumneata o persoana fata de care sa-si poata spuna pasul. Chiar numai faptul ca i-ai dat posibilitatea sa-si descarce inima inseamna mult. Timpul este un dar pretios din partea lui Dumnezeu si a-l da pentru un lucru bun inseamna mult.

Cei ce vestesc Cuvantul lui Dumnezeu sa se intrebe mereu: Fac eu lucrul acesta din dragoste pentru suflete — sau pentru ce-l fac? Lucrurile pot sa fie bune, dar motivele din care se fac pot sa fie rele, cand, de exemplu, cineva face acest lucru ca sa arate ca si el este cineva sau ca sa capete laude, sau din ambitie sau din invidie pe cineva. Iata de ce am spus ca cine face acest lucru trebuie sa se intrebe: Din dragoste fac eu lucrul acesta sau din ce-l fac? Daca nu este facut din dragoste, atunci imboldul din care izvoraste el a stricat lucrarea. Eul nu se arata in lume asa cum este, dar pe taramul evangheliei cand se arata este urat si pacatos, intinat si murdar, rau si incapatanat. Iata un lucru care trebuie bine cantarit.

Aici mai aminteste insa si de **nadejde**: „Ne aducem aminte si de taria nadejdii voastre in Domnul Isus Hristos”. Nadejdea trebuie sa fie tare ca o ancora a sufletului. Numai ca ancora la vapor se arunca in jos, pe cand ancora nadejdii este aruncata in sus, unde Domnul Isus sta la dreapta Tatalui. In Domnul Isus ne-am pus nadejdea, El este ancora sufletului nostru, El ne tine. „Pentru ca Eu traiesc, si voi veti trai.” La cei credinciosi trebuie sa se vada o nadejde neclintita in Domnul Hristos. O astfel de nadejde nu insala. Ea se bazeaza pe scumpele fagaduinte ale lui Dumnezeu si asteapta ca ele sa se implineasca la timpul lor. Inalta si fericita nadejde pentru cel credincios este venirea Domnului Hristos! Cand aceasta nadejde este tare in suflet, ea nu te lasa sa te clatini de toate valurile. Apostolul Pavel recunoaste cu bucurie ca Tesalonicenii aveau aceste virtuti lucrate in ei de Dumnezeu, sau ca daruri din partea lui Dumnezeu.

Mai adauga insa un lucru bun: „Stim, frati iubiti de Dumnezeu, alegerea voastra,” stim ca sunteti alesi de Dumnezeu. De unde stia Pavel ca Tesalonicenii sunt alesi de Dumnezeu? Avea cumva in mana cartea cu numele celor scrisi in cartea vietii? Daca Pavel ar fi aici de fata, ar raspunde el insusi. Totusi, din felul cum il cunoastem din Scriptura, putem spune ca stia bine ce spune. El era un om plin de credinta si de Duh Sfant si stia sa cantareasca bine sufletele. Noi n-avem puterea lui de discernamant, ca sa stim daca un suflet este ales sau nu si uneori ne inselam, spunand despre cineva ca este credincios cand nu este, sau ii tagaduiam credinta cand acela are credinta.

In ce priveste alegerea, ea a dat nastere la multe discutii in tot cursul istoriei bisericii. Avand in vedere ca in fata mea se gasesc oameni care n-au cunoscut discutiile acestea zise teologice, nu pot sa le aduc aici in fata. Au fost discutii mari si prelungite pe chestia alegerii. Unii au ajuns pana acolo ca au spus ca unii oameni sunt predestinati din vesnicie sa fie copii ai lui Dumnezeu, pe cand altii sunt predestinati sa piara pe veci. In chestia aceasta ne aflam ca pe o muchie de cutit si trebuie sa ne tinem strans lipiti de Cuvantul lui Dumnezeu. Unii au gasit o pricina de poticnire in cuvintele apostolului Pavel din epistola catre Romani (capitolul 9) ca „nu depinde de cine vrea, nici de cine alearga, ci de Dumnezeu care are mila... El are mila de cine vrea si impietreste pe cine vrea;” si au luat aceasta ca o indreptatire pentru neintoarcerea lor la Dumnezeu. Apoi eu stiu daca sunt ales de Dumnezeu sau nu? zice cate cineva. Degeaba m-oi sili eu, daca nu sunt intre cei alesi. Nu pot sa reproduc toate parerile spuse in aceasta chestiune.

Augustin, unul din cei de demult, a preamarit harul lui Dumnezeu in mantuire. Altul, din Apus, Pelagius, a staruit asupra meritelor omului care isi da osteneala. Catolicii spun intr-un fel, Luther spune intr-alt fel, Calvin intr-alt fel. Apostolul Pavel spune in epistola catre Efesni ca cei credinciosi sunt alesi inainte de intemeierea lumii. Aceasta ne uimeste si ne umileste pana-n tarana. Nici un credincios nu scoate din aceasta o pricina sa se mandreasca sau sa se laude, ca de aceea l-a ales Dumnezeu, ca a fost mai bun decat altii. In adevar, daca cineva a fost ales inainte de intemeierea lumii, ce merit are el in asta? N-are nici un rost sa-ti bati capul cu intrebarea: A ales Dumnezeu pe unul si nu pe altul? Am fost noi de fata la sfaturile lui Dumnezeu si este Dumnezeu dator sa ne dea socoteala de ce lucreaza intr-un fel si nu in alt fel? Este destul ca ne-a impartasit gandul Sau, pe care daca nu-l pricepem acum, il vom pricepe alta data. Alegerea insemneaza: nici un merit din partea omului! Ea s-a facut pe temeiul indurarii lui Dumnezeu. Daca El gaseste cu cale sa aleaga pe unul si sa impietreasca pe altul, acesta este un act de care n-are sa dea socoteala nimanui; facand alegerea, El nu face nimanui nici o nedreptate.

Mintea noastra este scurta si in starea noastra de azi, nu putem patrunde tot adancul lucrurilor. Sa fim inasa multumiti daca, personal, ne putem incredinta ca facem parte dintre cei alesi, credinciosi, rascumparati. Si putem sa stim ca suntem alesi.

Daca m-am recunoscut pacatos si m-am pocait si, daca prin credinta am luat ce a facut Domnul Isus ca facut pentru mine si astfel sangele Lui m-a curatit de orice pacat, iar eu am fost atunci pecetluit cu Duhul Sfant, ma stiu ales de Dumnezeu. Cuvantul lui Dumnezeu ma asigura: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adica celor ce cred in numele Lui, le-a dat dreptul sa fie copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1.12). Iata cuvinte lamurite care nu lasa in suflet nici o indoiala. Daca cineva a implinit conditia aceasta, are dovada ca este ales. Cuvantul nezgduuit al lui Dumnezeu imi da siguranta mantuirii si a primirii mele inaintea lui Dumnezeu.

Dar de, Cuvantul poate sa-l inteleg gresit, in folosul meu, cum imi convine mie, va zice cineva.

Mai este si Duhul Sfant care ne lamureste Cuvantul. Apostolul Pavel spune: „insusi Duhul marturisesti impreuna cu duhul nostru ca suntem copii ai lui Dumnezeu" (Romani 8.16). Aceasta este o marturie inaintea. Poate sa zica toata lumea ca nu esti un copil al lui Dumnezeu, tu inasa poti raspunde: Ziceti voi ce vreti, eu stiu ca Duhul lui Dumnezeu adevereste impreuna cu duhul meu (sau duhului meu), ca sunt copil al lui Dumnezeu.

Lucrul acesta se vede ori ramane mereu un lucru launtric, nevazut? Sigur ca se vede. Credinta este si ea un lucru nevazut, si cu toate acestea se vede foarte bine. Cand patru oameni au adus la Domnul Isus pe un slabanog, neputand sa ajunga la Domnul Isus din cauza multimii, au suit pe slabanog pe acoperisul casei si de acolo l-au coborat in fata Domnului Isus. Domnul Isus a vazut atunci credinta lor. In ce a vazut? In faptul ca nu s-au lasat pana nu au adus pe slabanog in fata Lui. Credinta deci a facut aceasta.

Credinta se vede in viata. „Eu am venit ca oile Mele sa aiba viata si s-o aiba din belsug." Daca n-ai viata din Dumnezeu, viata curata, sfanta, in care sa se vada roada Duhului, atunci degeaba este cunostinta. Ea este atunci un foc de paie care mai curand sau mai tarziu se va stinge. La cei care sunt alesi de Dumnezeu, credinta se vede in viata si asa lumineaza ea tot mai mult. Ea face din omul intunecat, salbatic, rautacios, manios, laudaros, mincinos, o fiinta noua, un chip tot mai asemenea Domnului Hristos. Aceasta este lucrarea Cuvantului si a Duhului Sfant in el. El se stie ales de Dumnezeu.

Desi noi suntem nascuti mai pe urma, am primit daruri foarte mari. Intre aceste daruri este siguranta mantuirii in sangele Domnului Hristos. Fara aceasta siguranta nici nu poti avea bucurie si pace, nu poti sti unde mergi. Iar aceasta siguranta ne este data prin Cuvantul lui Dumnezeu si prin lucrarea Duhului Sfant in noi.

Dar poate ca va zice cineva: „Daca la urma voi vedea ca nu sunt ales si ma voi pomeni in fata unei usi inchise?" Fa dumneata ce spune Dumnezeu sa faci: sa te pocaiesti si sa crezi in Domnul Isus. Daca dumneata ai facut asta, El Isi face lucrarea de nastere din nou, de inviere totala a fiintei noastre. La drept vorbind, insasi pocainta si credinta, tot lucrarea Lui sunt. Viata cu Domnul Isus, viata de copil al lui Dumnezeu este asa de minunata, ca parca o iei mereu de la inceput; sau, cum

spune apostolul Pavel, uiti ce este in urma si te arunci spre ceea ce este inainte (Filipeni 3.13). Si astfel nu cadem de oboseala in sufletele noastre si urmarim sa fim tot mai asemenea cu Domnul Isus. Duhul Sfânt este mereu de veghe in noi, ca sa spuna: Asta nu-Mi place, asta sa n-o faci, asta sa n-o mai spui. Daca insa voi neglija Cuvantul lui Dumnezeu, Duhul nu va mai fi asa de liber ca sa lucreze. Prin Cuvant lucreaza Duhul Sfânt si tot prin Cuvant El Isi mareste lumina in mine. Cuvantul si Duhul Sfânt lucreaza impreuna in omul cel nou, in omul dinauntru.

Apostolul cauta sa le faca mare bucurie Tesalonicenilor cand le scrie:

„Stim, frati iubiti de Dumnezeu, alegerea voastra. in adevar, Evanghelia noastra v-a fost propovaduita nu numai cu vorbe, ci si cu putere si cu Duhul Sfânt si cu o mare incredere." Si noi am putea spune oricarui suflet care ia parte la vestirea evangheliei: Daca Dumnezeu te-a pus in legatura cu evanghelia, care este puterea lui Dumnezeu, nu te mai indoi ca nu vei fi ales de Dumnezeu; caci daca nu te-ar fi ales, nu te-ar fi pus in legatura cu evanghelia. indrazneste si te increde in Domnul Isus, priveste-L si urmeaza-L, si vei vedea lucruri mari si minunate.

1 Tesaloniceni 1.5-8

Inca un lucru din care apostolul Pavel deducea ca Tesalonicenii sunt alesi de Dumnezeu il spune el in cuvintele: „Evanghelia noastra v-a fost propovaduita nu numai cu vorbe, ci si cu putere si cu Duhul Sfânt si cu o mare incredere. Caci stiti ce fel de oameni am fost noi intre voi pentru voi". Dupa aceea adauga: „Si voi insiva ati calcat pe urmele noastre si ale Domnului".

„Evanghelia noastra" — ea este evanghelia pe care cei patru (Pavel si trei colaboratori ai lui) v-au adus-o, v-au vestit-o. Ea are ca miez pe Domnul Isus. Ea este vestea buna despre Domnul Hristos care S-a jertfit pe cruce pentru noi si prin care avem pacatele iertate si impacarea cu Dumnezeu, daca noi credem. Oamenii fug de evanghelie. Li se pare ca o cunosc, cand de fapt n-o cunosc deloc. S-au plictisit de evanghelie fara sa stie ce este evanghelia. Crestinatatea de nume a incurcat sufletele, care nu mai stiu ce este evanghelia. Raspunderea ei inaintea lui Dumnezeu este foarte mare. Grozav lucru este sa te pretinzi conducator al altora, cand tu insuti esti orb si n-ai venit la lumina minunata a Domnului Isus!

Este o mare durere pentru noi sa spunem ca oamenii s-au plictisit de evanghelie fara sa stie ce este. Este datoria celor ce cunosc acestea sa arate oamenilor pe Domnul Isus, pe care-L marturiseste evanghelia, singurul prin care putem fi mantuiti si fericiti.

Figurile ponosite nu atrag la Domnul Isus. Si daca cineva intelege ca venind la Domnul Isus, ajungi de iti ploua si-ti ninge, ca mereu trebuie sa umbli ingandurat si apasat de parca ti-a pus cineva o piatra de moara pe umeri, a inteles gresit lucrurile. Astfel de oameni sunt niste nefericiti. Cum sa aiba pretentia ca si altii sa-i urmeze? Evanghelia nu este un ciomag pe care cineva ti l-a pus in mana. Care pasare, care animal se apropie, cand stai cu ciomagul in mana? Figurile noastre trebuie sa reflecte ceva din lumina si pacea Domnului Isus. Poate ca nu totdeauna vom salta de bucurie, dar cel putin sa se vada pe fata noastra o seninatate, o mangaiere si o nadejde.

Voi ati ascultat evanghelia noastra. Ea v-a fost propovaduita nu numai cu vorbe, ci cu putere si cu Duhul Sfânt, si cu o mare incredere. Iata lucruri care nu trebuie sa lipseasca in vestirea evangheliei. „Credinta vine din cele auzite” (Romani 10.17). Omul trebuie sa auda, sa stie despre ce este vorba. Dar lucrul trebuie facut cu putere, cu convingere si cu Duhul Sfânt. Numai asa cele vestite vor intra in cap si in inima si-si vor face lucrarea. Sunt insa multi fricosi care spun ca ei lasa sa marturiseasca viata si de aceea ei nu mai spun nici un cuvânt, adica nu marturisesc pe Domnul Isus cu gura. Negresit, cea mai buna marturie este cea cu viata, dar ea trebuie sa mearga impreuna cu marturia cu gura. Cum sa stie omul despre ce este vorba, daca nu i se va spune si cu gura? Cineva poate sa numeasca aceasta prudenta, de fapt insa este frica si este condamната de Dumnezeu.

Pavel spune deci ca evanghelia a fost vestita Tesalonicenilor nu numai cu vorbe, ci si cu putere, cu Duhul Sfânt si cu o mare incredere. Puterea este totdeauna puterea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt convinge sufletele si tot El le face sa ia cuvântul vestit ca vestit pentru fiecare. Vorbeste cine vorbeste, marturisește cine marturisește, dar Duhul Sfânt este Acela care infige cuvântul in inima. Când sufletul aude de un păcat sau altul, Duhul Sfânt ii zice: „Tu esti acela!” De unde stie omul acesta ce am facut eu? se întreaba câte cineva si nu stie ca Duhul Sfânt este la lucru in sufletul sau. El incredinteaza pe om despre păcat si mai ales despre Domnul Hristos. Persoana si lucrarea Domnului Hristos, numai Duhul Sfânt ne-o poate arata asa cum se cuvine. Ce minunata ne apare jertfa Domnului Hristos, când Duhul Sfânt arunca (proiecteaza) lumina Sa asupra ei! Si tot prin puterea Duhului Sfânt iei ce s-a facut acolo pe cruce ca facut pentru dumneata.

Când apostolul Pavel vestea pe Domnul Hristos, Duhul Sfânt lucra cu mare putere, sufletele se zguduiau si nu mai ramaneau reci si nepasatoare. Trezite ca din somnul mortii, sufletele ajungeau la hotarari serioase pe calea cea noua care li se deschidea înainte. Ma gandesc mereu daca fiecare suflet care vine sa asculte evanghelia, vine cu gândul: Vorbeste-mi, Doamne, ce vrei sa-mi spui, da-mi ce vrei sa-mi dai, caci sunt gata sa primesc! Dacă cineva nu vine cu aceasta stare de suflet, va pierde multe din cele ce i se vestesc.

Deci, apostolul Pavel le spune: Stim ca ati fost alesi. In adevar, am vazut ca ni s-a dat cuvânt noua, celor ce v-am marturisit; am vazut de asemenea Duhul Sfânt lucrând cu putere in voi si am mai vazut si hotarari serioase la aceia care deodata s-au smuls din felul lor desert de vietuire si au trecut de partea Domnului Hristos. Si in legatura cu aceasta adauga: „Caci stiti ce fel de oameni am fost noi între voi”.

Apostolul Pavel era o mare personalitate, un om in întregime de partea Domnului, un om plin de credinta si de Duh Sfânt. El era cu mare bagare de seama ca in toate privintele sa dea un exemplu bun tuturor celor cu care venea in legatura. Trei saptamani au stat in Tesalonic Pavel si insotitorii sai, dar influenta acestor oameni plini de credinta si de Duh Sfânt a fost puternica si binefacatoare. Apostolul Pavel vorbeste nu numai despre el, ci si despre colaboratorii lui, caci toti isi dadeau silinta sa aduca pe orice om la Domnul Isus.

„Si voi insiva ati calcat pe urmele noastre si ale Domnului, intrucat ati primit cuvântul in multe neazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt.” Iata inca o dovada ca Tesalonicenii erau alesi de Dumnezeu: ati calcat pe urmele noastre. La Efeseni 1 spune: „Urmati dar pilda lui Dumnezeu, ca

niste copii preaiubiti" ce ar putea fi redat si cu cuvintele: Imitati dar pe Dumnezeu, faceti si voi ca Dumnezeu.

Imitatie, daca este numai pe dinafara, n-are nici o valoare. Aici insa Apostolul spune: „Ati calcat pe urmele noastre", deci v-ati purtat dupa pilda pe care ati avut-o in noi, dupa cum si noi, la randul nostru, calcam pe urmele Domnului Hristos. Cuvantul are negresit mare insemnatate, exemplul insa are si mai mare insemnatate. O vorba latineasca spune: Cuvintele misca, dar exemplele te trag dupa ele. Si tesalonicenii au calcat deci pe urmele celor ce le-au vestit evanghelia.

Apostolul Pavel s-a intors la Dumnezeu prin lupte mari si serioase. in trei locuri din Faptele Apostolilor ni se vorbeste despre intoarcerea lui la Dumnezeu. Felul cum s-a intors el la Dumnezeu a fost multora un exemplu, ca sa faca si ei acelasi pas, sa treaca adica de partea Domnului Isus: „Ati calcat pe urmele noastre si ale Domnului". Nu era de ajuns sa calce numai pe urmele lui, ci trebuiau sa calce si pe urmele Domnului.

Aminteste si de necaz. Domnul Isus a suferit foarte mult, noi insine am suferit, dar si voi ati suferit, deci ne asemanam. Necaz si bucurie sunt puse alaturi. Dupa mintea omeneasca n-ar putea sa fie puse impreuna, dar iata ca sunt. Tesalonicenii au avut de suferit, au trecut prin necaz, totusi au ramas plini de bucurie. Unii au luat seama ca sufletele castigate pentru Domnul Isus in timp de necaz, in timp de prigoana sunt bine, solid castigate. Ce se castiga in zile de bucurie poate sa fie ca samanta cazuta pe loc stancos, care pentru ca n-avea pamant mult, a rasarit indata, dar cum a dat soarele, s-a vestejit si s-a uscat. Pavel le spune deci Tesalonicenilor: Voi stiti ce inseamna necazul, pentru ca a si venit prigoana peste voi; dar ati ramas tari. Ceea ce i-a facut sa fie tari a fost bucuria pe care le-a dat-o Duhul Sfânt. in cartea lui Neemia spune: „Bucuria Domnului va fi taria voastra". Si pentru ca Domnul a stiut sa implineasca ceea ce altii vor sa va ia prin necaz, Duhul Sfânt a venit sa mareasca bucuria voastra, ca sa nu dati inapoi in mijlocul prigoanei. Pe cat se pare, prigoana a fost destul de aspra. De aceea, Pavel a dorit sa se informeze despre situatia Tesalonicenilor. Prin persecutii, oamenii cauta sa sperie pe credinciosi si sa-i faca sa dea inapoi. Duhul Sfânt le-a turnat insa o bucurie mai mare decat frica de persecutie.

„Calatoria crestinului" este o carte foarte mult raspandita. Acolo spune ca langa un zid era un foc si cineva, un vrajmas, se silea sa stinga focul acela, dar nu reusea. De ce? Pentru ca de sub zid, focul era intretinut de o mana nevazuta. Asa intretine Duhul Sfânt bucuria celui credincios, ca sa-l faca sa treaca peste amenintari si prigoane si sa ramana statornic in credinta. Tesalonicenii s-au calit prin prigoana, s-au intarit. Cine n-a trait acestea nu le va intelege si se intreaba cu indoiala: Asa o fi, ori n-o fi asa? Cine insa le-a trait, n-are nevoie de explicatii.

Acum, apostolul spune: „Ati ajuns o pilda pentru toti credinciosii din Macedonia si din Ahaia." Aceia stiu despre voi, stiu prin ce ati trecut si in ce stare va gasiti si le sunteti o pilda. Peste aceia n-a venit inca prigoana, dar daca va veni, vor avea in fata exemplul vostru si vor ramane tari ca si voi.

Frumos este cand o adunare poate sa serveasca de pilda altor adunari si astfel sa le incurajeze! Trebuie sa spunem insa cu regret ca sunt si adunari care nu dau o pilda buna, ci sunt un scandal, o piatra de poticnire. Sunt putini si se mananca intre ei fara incetare. Fiecare cauta sa fie cel dintai si

se vorbesc de rau in dos. Iata un cancer care distruge multe adunari. Ma intreb: Sunt acesti oameni credinciosi? Nu stiu. Arata insa ca sunt firesti, nu duhovnicesti. Suntem noi oare ca pe mosia noastra (cum se zice), suntem lasati de capul nostru, umblam calauziti de firea noastra, cu indemnurile ei pacatoase? Astfel de oameni au nevoie sa se imbrace in sac si cenusa, pentru ca pot sa aduca paguba unui suflet sau altul si sa-l duca la pierzare. Un singur suflet daca ai pagubit, sa-ti legi o piatra de moara de gat si sa fii aruncat in adancul marii (Matei 18.6)! Cand oamenii vad astfel de lucruri, zic: ia lasati-ne in pace, nu vedeti cum se mananca intre ei? Spun vorbe multe si zic ca manuiesc Cuvantul lui Dumnezeu, dar nu fac. Mai bine s-ar indrepta pe ei insisi, decat ar cauta sa indrepte pe altii... Adunarile alcatuite din astfel de oameni se nimicesc singure. Cand intre noi se ivesc astfel de cazuri, ii lasam sa se manance pana la nimicire. Ce sa faci unor oameni care se socotesc singuri intelepti, carora le lipseste si inceputul intelepciunii care este frica de Dumnezeu? Ei au nevoie sa se intoarca la Cel Prea inalt, caci de la unele lucruri se vor fi intors, dar n-au ajuns pana la Cel Prea inalt.

Tesalonicenii alcatuiau o adunare frumoasa, care ajunsese sa fie un exemplu pentru toti credinciosii din Macedonia si Ahaia. Cum au aflat aceia de Tesaloniceni? Se afla si de bine si de rau. Diavolul se foloseste de cele rele ca sa compromita lucrarea lui Dumnezeu; dar si cele bune se afla, pentru ca sufletele sa fie imbarbatate.

Tesalonicul era un port la mare. Acolo se faceau multe afaceri comerciale. Acolo erau si multi ostasi, deci o forfota mare. Credinciosii din alte parti care veneau pe mare sa faca comert, se interesau desigur si de adunare. Era, sa zicem, duminica. Ce fac eu, marinar credincios? Ma interesam daca acolo sunt credinciosi, niste oameni mai altfel decat ceilalti... Si cand dadeau peste ei, petrecea duminica in mijlocul lor. El spunea de unde este, cum merge lucrul evangheliei in cutare si cutare parte. in felul acesta, credinciosii aveau informatii destul de bune.

O spun fara nici o lauda. Si noi traim, intr-o masura, aceleasi lucruri ca primii crestini. Stim de adunarile care merg cu noi si cum este starea din ele; iar aceasta, prin fratii care vin de acolo. Ne bucuram cand informatiile sunt imbucuratoare, iar lucrarea lui Dumnezeu merge crescand; si ne intristam cand in lucrarea lui Dumnezeu se amesteca oameni neintorsi la Dumnezeu care incurca lucrurile si mai curand sau mai tarziu dau pe fata ce sunt. intr-adevar, Diavolul se serveste de acei oameni nepocaiti, ca sa aduca neintelegeri in adunare. Cand insa adunarea este bine inchezata si alcatuita din suflete cu adevarat credincioase, inlatura din ea pe cei nepocaiti care sunt in mijlocul ei ca boala in trup: daca trupul este rezistent, inlatura boala; daca nu, boala il doboara. Se strecoara in adunari si oameni care au prins ceva cu capul, dar nu s-a facut in ei acea mare schimbare care trebuie. Astfel de oameni sunt niste vorbareti, si cu vremea se arata doar buni de gura. Ei nu tin la drum, si ori se pocaiesc de-a binelea, ori se retrag cu totul. Daca n-as avea de gand sa fiu om serios si as trai mai departe in pacatele mele, n-as vrea sa intru intr-o adunare, unde pacatele ies la iveala mai abitir ca oriunde. Ori mergi serios pe cale, ori daca nu, de ce te amagesti? Experienta de mai bine de treizeci de ani ma face sa va vorbesc asa cum va vorbesc.

In adunare sunt si unii care cad in pacat. Cu acestia avem rabdare, dar cu fiecare cadere, increderea noastra in ei este micsorata, incat la un moment dat nu stim ce sa mai zicem despre ei. Oftam, ne rugam pentru ei. Stim ca atunci cand o infige Dumnezeu mana in ei, poate prin vreo suferinta, vor

deveni seriosi pe cale. Unii poate ca abia la intrarea in vesnicie se vor trezi de-a binelea. Este foarte primejdios ca cineva sa se joace cu pacatul si cu evanghelia.

„In adevar, nu numai ca de la voi Cuvantul Domnului a rasunat prin Macedonia si Ahaia, dar vestea despre credinta voastra in Dumnezeu s-a raspandit pretutindeni, asa ca nu avem nevoie sa mai vorbim ceva." Apostolul recunoaste deci ca adunarea din Tesalonic era o adunare activa. Toti marturiseau pe Domnul Isus. Sufletele care lucreaza marturisind pe Domnul Hristos sunt suflete vivoaie.

Tesalonicenii credinciosi erau oameni plini de ravna si marturiseau fara sfiata pe Domnul Isus. Ei spuneau oricarui om cu care intrau in legatura cam asa: Stii ca noi ne-am inchinat ca si voi la idoli, dar acum am aflat pe Dumnezeul viu si adevarat. El a trimis in lume pe Fiul Sau ca sa ne mantuiasca de pacat si sa ne impace cu El... Cine nu mai auzise de asa ceva, intreba desigur: Asa sa fie oare? in raspunsurile credinciosilor se vedea siguranta si convingere adanca. Asa se deschidea discutia. Credinciosii nu cautau interesele lor, ci foloseau orice ocazie pentru ca si altii sa afle despre Domnul Isus. Aveau neamuri, cunostinte mai pe aproape sau mai pe departe si se duceau sa le marturiseasca pe Domnul Isus. Nu se mai speriau de amenintari, pentru ca trecusera prin prigoana. „Cuvantul Domnului a rasunat de la voi prin Macedonia si Ahaia". „A rasunat" sau „a avut ecou". Daca te duci intr-o padure si strigi ceva, padurea iti raspunde la fel cu strigatul tau. Acesta este ecoul. Deci cum a fost la voi Cuvantul, asa a fost si la cei care l-au auzit de la voi.

Si vestea despre credinta voastra in Dumnezeu s-a raspandit pretutindeni, asa ca n-avem nevoie sa mai vorbim ceva. Ucenicilor, credinciosilor din Antiohia li s-a dat numele de crestini pentru prima oara. Tot asa in Tesalonic li se va fi spus ca ei sunt oameni care cred in Dumnezeu, deci oameni ai lui Dumnezeu. Credinciosul de azi nu se mai multumeste sa afirme ca exista Dumnezeu. Aceasta nu mai spune mult. El crede in Domnul Hristos, iar aceasta spune ceva mai mult. Cred in Dumnezeu — pot sa spuna multi. Cred in Domnul Hristos — mai putini, desi numai prin El poate sa fie cineva credincios in Dumnezeu (1 Petru 1.21). A avea insa o credinta care n-are nici o insemnatate in viata ta, nici iertare de pacate, nici putere de a parasi pacatul, nici nadejdea ca vei merge in locul unde nu intra nimic pacatos, aceea nu este credinta. De aceea apostolul Pavel spune: „Vestea despre credinta voastra fata de Dumnezeu s-a raspandit pretutindeni."

1 Tesaloniceni 1.8-10

Scrisoarea aceasta va fi fost scrisa la mai putin de un an de zile dupa ce apostolul Pavel fusese in Tesalonic. Amintirea despre el era proaspata in mintea Tesalonicenilor, iar apostolul apeleaza la amintirea lor. Apostolul se bucura ca Tesalonicenii ramaneau tari in credinta. in timpul scurt cat a stat intre ei a putut sa le dea lucrurile de capetenie ale credintei crestine. indeosebi nadejdea venirii Domnului Hristos era adanc infipta in sufletul Tesalonicenilor. Atunci, nu este de mirare ca mergeau bine in credinta. „Oricine are nadejdea aceasta in El, se curateste, dupa cum El este curat" (1 Ioan 3.3).

Apostolul constata ca Tesalonicenii sunt plini de ravna ca sa marturiseasca pe Domnul Isus. Zelul neofitilor, adica al celor de curand intorsi la Dumnezeu, este mare. Faptul acesta bucura pe Pavel,

care a aflat ca de la ei Cuvantul lui Dumnezeu a rasunat prin toata Macedonia si Ahaia. Toti care au auzit de la voi, stiu acum ce este intoarcerea la Dumnezeu, caci ati parasit inchinarea la idoli, ca sa slujiti Dumnezeului Celui viu si adevarat.

Toti credinciosii trebuie sa marturiseasca clar pe Domnul Isus, ca sa inteleaga oamenii despre ce este vorba. Este drept ca unii sunt lipsiti de pricepere, dar daca ar cere-o cu credinta, le-ar fi data. in loc sa vesteasca pe Domnul Isus, ca sa se intoarca sufletele la Dumnezeu, vestesc legea si zic: Daca vrei sa fii credincios, sa nu mai fumezi, sa nu mai furi, sa nu mai inseli, sa nu mai minti, sa nu te duci la petreceri... Aceasta nu este evanghelie. Dar va zice cineva: Dar acestea nu sunt dupa Cuvant? — Da, dupa Cuvant, raspundem noi, dar nu este evanghelie, ci lege. Evanghelia este vestea buna care se aduce la cunostinta omului incredintat macar in parte de pacatele sale, ca adica este iertare prin credinta in jertfa Domnului Hristos si este cu putinta sa inceapa cineva si sa duca apoi o viata noua prin Domnul Hristos primit ca Stapan si Mantuitor. Multi insa vestesc legea, crezand ca vestesc evanghelia. — intr-o masura oarecare, omul stie ce este binele si ce este raul, dar nu poate sa faca binele si raul sta lipit de el. Vestiti insa pe Domnul Hristos, dar asa fel incat sa stie omul ca i se vesteste iertarea pacatelor si putinta de a trai o viata noua, urmand Domnului Hristos.

„De la idoli v-ati intors la Dumnezeu, ca sa slujiti Dumnezeului Celui viu si adevarat si sa asteptati din ceruri pe fiul Sau, pe care L a inviat din morti, pe Isus, care ne izbaveste de mania viitoare” (versetele 9 10). Crestinatatea a pierdut cele mai simple si mai folositoare lucruri ale evangheliei. De cand le-a pierdut n-as putea sa spun. Ca le-a pierdut este lucru sigur. Ea a pierdut lucrurile esentiale, a-b-ceul evangheliei. Spune unuia ca trebuie sa se intoarca la Dumnezeu, si vei vedea ca nu pricepe aceasta vorba si nu stie ce inseamna ea. Eu ma intreb insa daca toti cati citesc aceste randuri inteleg acest lucru. Sunt sigur ca multi se vor intreba: Ce este intoarcerea la Dumnezeu? Dar ce este pocainta, ce este credinta, stiu oare oamenii? Ignoranta este infiorator de mare. Crestinatatea a cazut in forme religioase si crede ca prin aceste forme ar putea sa slujeasca Dumnezeului Celui viu si adevarat; dar grozav se insala. Cei care am fost in starea ei, iar datorita harului Domnului Hristos am fost scosi din ea si ne-am intors la Dumnezeu, stim ca toate formele religioase nu ne-au adus decat amagire de sine. Nu voim sa judecam, dar voim sa deschidem ochii oamenilor, ca sa priveasca lucrurile clar in fata. Ne-am pomenit ca un scolar din clasa a patra care n-ar sti adunarea si scaderea. Ce problema sa faca el?! Invatatorul trebuie s-o ia atunci de la inceput cu el si sa-l invete lucrurile incepatoare. Aceasta incercam sa facem si noi acum: sa ducem pe oameni la lucrurile incepatoare. „Trebuie sa va nasteti din nou”, a spus Domnul Isus (Ioan. 3.7), ceea ce este totuna cu „trebuie sa va intoarceri la Dumnezeu”. Cine mai stie ce este aceasta sau, chiar daca stie, cati au facut aceasta?

Un fost militar, fiind intrebat despre intoarcerea la Dumnezeu, a raspuns ca intoarcerea la Dumnezeu consta in supunerea la trei comenzi. Prima este: „Pe loc, stai”; a doua: „Stanga imprejur;” a treia: „inainte mars!” in cartea noastra de cantari este o cantare care incepe asa: „Stai pe loc si te gandeste: unde alergi asa zorit?” Trebuie sa stai ca sa-ti faci socoteala si sa vezi in ce stare te gasesti inaintea lui Dumnezeu. Si cand te vei privi in lumina lui Dumnezeu, adica a Cuvantului lui Dumnezeu, te vei incredinta ca nu stai bine si nu poti sa ii fruntea sus inaintea lui Dumnezeu. Un fior te va cuprinde si o frica de judecata lui Dumnezeu cand iti vor fi puse inainte toate pacatele, fiind

acum trezit din nepasare, fie prin ascultarea predicii evangheliei, fie prin vreo nenorocire, fie printr-o boala, fie printr-o paguba, fie printr-un credincios. Stai atunci pe loc si te gandesti unde mergi, unde tot alergi. Atunci vezi ca esti prins intr-o goana dupa lucrurile care pier. Atunci stai si te gandesti: Cum sunt eu in adevar: un pacatos, o pacatoasa?... Pe cine n-ar fi in stare sa se vada asa cum este, l-as indemna sa ceara lui Dumnezeu ca sa-i arate El cum este: Doamne, eu nu sunt in stare sa ma vad asa cum sunt, fa-ma Tu sa ma vad cum sunt. Dumnezeu va raspunde celui sincer si serios. Vrei ceva mai mult? Pune mana pe Cuvantul lui Dumnezeu si citeste acolo cu semn de intrebare: Asa cred eu, asa fac eu, asa ma port eu? Vei vedea atunci cat de viu si de puternic este Cuvantul lui Dumnezeu. Daca nici aceasta nu va fi destul, atunci cauta sa stai de vorba cu un credincios sau altul si mergi in adunarea unde se vesteste evanghelia. Cand te vei incredinta macar in parte de unele din pacatele dumitale, vei fi bucuros sa afli ca este iertare prin credinta in jertfa de pe Golgota si este cu putinta sa incepi o viata noua.

Atunci vei primi a doua comanda de „stanga imprejur!” intorci spatele la ceea ce ai urmat pana atunci, adica pacatului, lumii si Diavolului, iar fata o intorci spre Dumnezeu. Te-ai convins ca ai umblat pe o cale care nu era buna si te ducea la pierzare si de aceea apuci acum pe o cale noua, ascultand pe Acela pe care L-ai primit ca Stapan si Mantuitor. Ai o viata noua, o cale noua, o calauza noua, un pastor nou, un Mantuitor puternic, Domnul Isus Hristos. Asa asculti de a treia comanda: „inainte, mars!”

Explicatia aceluia fost militar mi se pare potrivita si va folosi, cred, cuiva. Nu va mirati ca apas asupra sinceritatii si a seriozitatii. Aceasta se poate cere de la orice om. Sufletele sincere afla pe Dumnezeu; dar cele neserioase nu afla pe Dumnezeu. Sinceritatea este poarta prin care intra adevarul. V-ati intors de la idoli „la Dumnezeul viu si adevarat”. Cei ce au trecut prin scoala au o idee oarecare despre idolii de odinioara. Ce de idoli mai erau! Peste tot, in fiecare casa, pe fiecare strada, in fiecare piata, numai idoli. Cei mai multi erau facuti dupa chipul si asemanarea omului. Daca omul era un hot, adora idolul hotilor. Daca o femeie era o desfranata, se inchina la zeita desfraului. Erau idoli pentru toate felurile de pacate. Betivii isi aveau idolul lor, Bachus.

Cand a fost in Atena, apostolului Pavel i s-a intaratat duhul si s-a scarbit de multimea de idoli de acolo, statui pe care le vedea pana si pe strada. Apostolul recunoaste ca Tesalonicenii s-au intors de la idoli, deci au terminat-o cu idolii. Dar oamenii zic astazi: Asta a fost in vremea de demult, azi nu mai sunt idoli. Vorbesc asa numai cei ce nu cunosc Scriptura. Cand o vor cunoaste si vor sti ce este un idol, nu vor mai vorbi asa. Sunt idoli vazuti si sunt idoli nevazuti, interni. In profetul Ezechiel citim: „Fiul omului, oamenii acestia isi poarta idolii in inima” (14.3). Cel mai cumplit idol este eul dumitale, a carui placere vrei s-o faci. Asta imi place mie, asta nu-mi place mie, asta imi convine mie, asta nu-mi convine mie — zice mereu omul. Eu, mie, al meu — toate acestea insemneaza ca idolul cel mare si umflat, eul, firea pacatoasa stapaneste. Acesta este cel mai cumplit dintre idoli. Ce sa mai spunem de cei ce slujesc patimilor de tot felul? Mamona este idolul - banului. In evanghelia citim ca nu poate cineva sa slujeasca lui Dumnezeu si lui Mamona.

Cati alearga dupa bani, dupa faima, dupa placeri pacatoase si vinovate! Nu mai vorbesc de chipurile vazute. Cine a vazut pe Dumnezeu ca sa-l faca chipul? Cuvantul lui Dumnezeu este clar: „Sa nu-ti faci chip cioplit, nici vreo infatisare a lucrurilor care sunt sus in ceruri, sau jos pe pamant sau in apele

mai de jos decat pamantul. Sa nu te inchini inaintea lor si sa nu le slujesti" (Exod 20.4-5). Cred ca nu mai este nevoie sa dau nici o explicatie. in comparatie cu idolii morti, care nu simt, nu vad, nu aud, apostolul le spune ca s-au intors la Dumnezeu Cel viu si adevarat. Toti idolii sunt minciuna, nascociti de mintea omeneasca stricata, din indemnul Diavolului care a incurcat mintea oamenilor pana acolo ca i-a facut sa se inchine la niste lucruri facute de ei si sa creada ca in felul acesta slujesc lui Dumnezeu.

Apostolul ar fi putut sa le spuna ca s-au intors de la pacat la Dumnezeu. Sunt insa si oameni care se intorc de la un pacat sau altul, dar nu ajung pana la intoarcerea la Dumnezeu. A parasi un pacat sau altul nu inseamna ca s-au intors la Dumnezeu. Aceasta este doar o carpeala, o imbunatatire, nu acea schimbare din temelie pe care o face adevarata intoarcere la Dumnezeu. Evanghelia nu vrea sa faca oameni mai buni, ci oameni noi, fapturi noi. Trebuie nastere din nou.

Scopul intoarcerii la Dumnezeu este „sa slujim Dumnezeului Celui viu si adevarat si sa asteptam din ceruri pe Fiul Sau, pe care L-a inviat din morti, pe Isus care ne izbaveste de mania viitoare."

Slujim Dumnezeului viu si adevarat, ascultand de El in totul. inainte de a se intoarce la Dumnezeu, omul slujeste pacatului, lumii si Diavolului. Trei stapani! Este destul numai unul din ei. Cine nu slujeste lui Dumnezeu, slujeste la toti trei. Nu puteti sluji si lui Dumnezeu si pacatului, lumii si Diavolului. Acest lucru ni-l spune si mintea sanatoasa. Cu toate acestea, cum se insala oamenii! Ei cred ca pot sa faca pentru Dumnezeu cateva cruci, iar Diavolului, pacatului si lumii sa le dea tot timpul. Slujeste lui Dumnezeu numai cine asculta de Dumnezeu. Domnul Hristos ne scoate de sub puterea lumii, a pacatului si a Diavolului, si ne face sa traим o viata noua.

Daca insa cineva, dupa ce zice ca s-a intors la Dumnezeu, staruie intr-un pacat cunoscut ca pacat, atunci nu s-a intors la Dumnezeu. Negresit, noi ne bucuram cand vedem la cineva un inceput cat de slab. Sunt insa si suflete care se amagesc. A starui intr-un pacat cunoscut ca pacat si a crede ca totusi slujesti lui Dumnezeu este o mare amageala. De aceasta amageala fereste Dumnezeu pe cei sinceri care vin la El.

Apostolul mai adauga: „Si sa asteptati din ceruri pe Fiul Sau, pe care L-a inviat din morti, pe Isus, care ne izbaveste de mania viitoare." Cine slujeste Dumnezeului Celui viu si adevarat, are in El o mare si fericita nadejde: ca vine Domnul Isus. Crestinatatea a pierdut nadejdea aceasta a venirii Domnului Isus. Acum vreo suta de ani, Dumnezeu S-a servit de cativa dintre cei mai alesi credinciosi ai Sai, casa vesteasca in toata lumea venirea Domnului.

Acestia au alcatuit ceea ce se numeste „biserica trezirilor". Oamenii au fost treziti ca dintr-un somn: Vine Domnul Isus!

Si daca noi nu facem din aceasta asteptare a Domnului Isus o asteptare care sa ne faca fericiti, apoi se insarcineaza nezasurile care se ivesc pe pamant, sa ne faca sa zicem: Oh, de-ai veni mai repede, Doamne Isus! Vino, Doamne Isus! Dar nu trebuie ca acestea sa ne sileasca sa-L asteptam, ci sa fie o dorinta a dragostei noastre fata de El. Mireasa trebuie sa doreasca dupa mirele ei, sa-1 vada. Tot asa trebuie ca si noi, credinciosii, sa dorim dupa venirea Domnului Isus.

Venirea Lui are doua etape: este o venire pentru cei credinciosi si este o venire impreuna cu cei credinciosi; dar alcatuiesc o singura venire. Pentru credinciosi, El vine pe nori si de acolo ii rapeste. Cei ce sunt in morminte vor invia cei dintai, iar cei ce vor fi in viata, nu vor mai trece prin moarte, ci vor fi schimbati intr-o clipa, cat ai clipi din ochi, si toti vom intampina pe Domnul in vazduh, ca sa fim totdeauna cu El. Dupa aceea va fi pe pamant un necaz cum n-a fost de la inceputul lumii si nici nu va mai fi. Acesta este „necazul cel mare”. Dar pentru salvarea poporului evreu indeosebi, Domnul Isus vine impreuna cu credinciosii Sai, ca sa imparatiasca pe pamant.

Cititorii Cuvantului lui Dumnezeu se intreaba ce sa fie „mania viitoare”. Unii spun ca aceasta manie trebuie sa fie „necazul cel mare”. Altii insa — cu mai multa dreptate — spun ca aceasta este mania de la judecata de la urma. Dumnezeu Se manie? va intreba cineva. Da. Asa este scris. Intr-un psalm spune ca El Se manie in orice vreme sau in fiecare zi. Mania tine de om ca ceva pacatos, va zice cineva.

Cum sa Se manie si Dumnezeu? Da, asa este scris. Unde este dragoste multa, este si manie multa. Dumnezeu nu este lipsit de sentimente, ca o statuie din vremea de demult, care nici nu zambeste, nici nu plange. Traind in pacat, omul este sub mania lui Dumnezeu. Pacatul nu face bucurie lui Dumnezeu. Asta o intelege orice om.

In Evanghelia dupa Ioan spune ca mania lui Dumnezeu ramane peste cei ce nu asculta de Domnul Isus (3.36). Mania lui Dumnezeu ramane deci si de la judecata incolo, peste toti cati n-au voit sa asculte de Domnul Hristos. Punandu-va in fata acest cuvnt, ma astept ca unii si altii sa se intrebe: Sunt eu sub mania lui Dumnezeu? Dupa cum ne spune Cuvantul lui Dumnezeu, omul este sub mania lui Dumnezeu cata vreme traieste in pacat. Daca insa se intoarce la Dumnezeu si capata iertarea, atunci iese de sub mania lui Dumnezeu si se afla sub harul lui Dumnezeu, ca un copil al lui Dumnezeu. Atunci se bucura de Dumnezeu cu o bucurie negraita si stralucita, si slujeste lui Dumnezeu asteptand din ceruri pe Fiul Lui.

1 Tesaloniceni 2.1-7

Diavolul a cautat totdeauna sa strice lucrarea lui Dumnezeu, incurcand sufletele. Una din lucrarile lui este sa loveasca in cei ce vestesc evanghelia, sa-i improaste cu noroi, sa raspandeasca impotriva lor lucruri rele si neadevarate, ca sa le distruga increderea oamenilor. El ii vorbeste de rau prin oamenii de care se slujeste, in toate chipurile. Asa a fost pe timpul lui Pavel si asa va fi mereu. Noi nu suntem in necunostinta de planurile lui. Acesta este unul din mestesugurile lui: sa compromita in fata oamenilor pe cei ce vestesc Cuvantul. Nu suntem surprinsi de aceasta, pentru ca asa este scris mai dinainte in Cuvantul lui Dumnezeu, ca adica lucruri rele si neadevarate trebuie sa se spuna nu numai impotriva celor ce vestesc Cuvantul, ci si impotriva fiecarui credincios (Matei 5.11), cu atat mai mult despre cei ce vestesc Cuvantul lui Dumnezeu.

Se zice ca in razboi soldatii sunt invatati sa tinteasca mai ales ofiterii de la inamic, pentru ca soldatii sa ramana fara conducatori. De aceea, ofiterii isi schimba hainele si se imbraca la fel cu soldatii. Tot asa, vrajmasul urmareste indeosebi pe cei ce vestesc Cuvantul. Daca n-ar fi cu ei harul lui Dumnezeu care sa-i tina tari pe cale, avand un cuget curat, ar fi doborati. Am fost deci instiintati ca

acestea trebuie sa se intample. In evanghelie spune: „Daca M-au prigonit pe Mine, si pe voi va vor prigoni” (Ioan 15.20). Vrajmasii Domnului Isus au aruncat asupra Lui insulta ca El cu ajutorul domnului dracilor scoate demonii (Matei 9.34), ca sa tina pe oameni departe de El. Si de atunci, Diavolul mereu arunca insulte, indeosebi impotriva celor ce vestesc Cuvantul. Fara rusine de om si fara teama de Dumnezeu, vinii si altii iti pun in seama lucruri care nici prin minte nu ti-au trecut.

Nu numai din epistola aceasta, dar si din alte epistole se vede ca apostolul Pavel a avut mereu a face cu acelasi vrajmas si cu acelasi fel al lui de a lucra. Lucruri rele si neadevarate au fost spuse pe seama lui Pavel. Apostolului ii venea destul de greu sa vorbeasca despre sine insusi ca sa se apere. Cititi epistola a doua catre Corinteni si veti vedea ce greu ii venea sa se apere. Daca ar fi fost numai persoana lui in joc, nici nu s-ar mai fi aparat; era insa in joc lucrarea lui Dumnezeu, si de aceea se apara, dar cu multa sfiala, dandu-si seama ca facea un lucru pe care n-ar fi vrut sa-l faca.

Din Tesalonic, apostolul primise informatii ca dupa plecarea lui de acolo, venisera niste vrajmasi care tulburau adunarea. Acesti oameni cunosteau intr-o masura lucrurile evangheliei; dar erau in mana Celui Rau niste unelte care sa loveasca in trecerea de care se bucura apostolul Pavel. Apostolul n-avea nevoie sa le dea cine stie ce explicatii, ci s-a multumit sa aduca aminte Tesalonicenilor de clipele cand a fost intre ei.

„Voi insiva stiti, fratilor”... Este un cuvânt de cinste si incredere pe care le arata Pavel acestor credinciosi. In adevar, credinciosii nu intrebuinteaza la intamplare cuvântul de „frate” sau „frati”. Pentru ei, cuvântul acesta este scump si nu vor sa-1 spuna nimanei intr-un chip lingusitor sau mincinos. Ei au nevoie sa se incredinteze daca cineva este frate sau sora. Numai dupa ce s-au incredintat, spun acest cuvânt, altfel nu.

„Voi insiva stiti, fratilor, ca venirea noastra la voi n-a fost zadarnica”. Ii pune deci pe ei insisi sa-si aduca aminte cum a fost venirea lui la ei si zice: „Dupa ce am suferit si am fost batjocoriti in Filipi, cum stiti, am venit plini de incredere in Dumnezeuul nostru, sa va vestim evanghelia lui Dumnezeu, in mijlocul multor lupte”. In Filipi fusesera rau batuti, aruncati intr-o inchisoare mizerabila, in intuneric si cu picioarele in butuci. Totusi, pe la miezul noptii, Pavel si Sila se rugau si cantau cantari de lauda lui Dumnezeu, iar cei inchisi ii ascultau. Deodata s-a facut un mare cutremur de pamant. Temnicerul s-a intors la Dumnezeu, iar lor li s-a dat drumul si au plecat de acolo. Deci ca niste oameni batuti, asa au plecat din Filipi si au venit in Tesalonic. Despre acest lucru vorbeste apostolul cand spune: „Am suferit si am fost batjocoriti”. Bataia era cu nuiele, pana la vanatai, pana tasnea sangele.

„Am venit plini de incredere in Dumnezeuul nostru.” Cineva ar putea spune ca apostolul venea din Filipi ca un erou. Dar nu, apostolul nu dadea deloc impresia de erou. Este o placere cand vedem la el atat sinceritate si smerenie. Corintenilor le spune ca atunci cand a fost in mijlocul lor a fost slab, fricos si plin de cutremur (1 Corinteni 2.3), deci un om cu aceleasi slabiciuni ca si noi. Aceasta nu este o indreptatire pentru defectele noastre, dar parca suntem mangaiati. Apostolul spune ca a venit totusi plin de incredere. El stia in cine crede, se stia angajat in lucrarea de raspandire a evangheliei. Batjocura, bataia, inchisoarea sau amenintarea cu moartea nu puteau sa-l opreasca de la ceea ce i-a spus Dumnezeu sa faca. Dumnezeu l-a pus sa vesteasca evanghelia si el nu putea sa taca.

„Am venit plin de incredere in Dumnezeu nostru." In noi insine, fricosi, slabi si cu multe defecte, dar ne sprijinim pe Cel Atotputernic. Poate ca nu este planta mai slaba decat iedera, care nu poate sa stea in picioare. Ea insa se lipeste bine de stejar si, cand o cadea stejarul, atunci cade si ea. Si la noi sunt multe slabiciuni. Apostolul Pavel spune si el aceasta despre el (2 Corinteni 11.30). Altii pot sa se laude cu puterea lor. Noi nu putem face aceasta, caci ne-am asezat in lumina lui Dumnezeu si vedem la noi multe defecte, multe nedesavarsiri.

Suntem insa plini de incredere in Acela care ne sprijineste si care are toata puterea in cer si pe pamant. Tocmai in slabiciune se arata puterea lui Dumnezeu (2 Corinteni 12.9). Persoane slabite dau dovada de atata statornicie pe cale! Batjocorati, urati, amenintati, si totusi in picioare! Aceasta este puterea Domnului, care pastreaza pe credinciosii lui. Femei slabe, si cu sufletul si cu trupul, batute si alungate, trec totusi biruitoare. Focul evangheliei nu se stinge in sufletele lor, datorita puterii Domnului care ne iubeste si face ca puterea harului Lui sa ne fie data ca sa ne tina neclintiti pe cale.

„Am venit plini de incredere in Dumnezeu nostru." in drum spre Tesalonic se vor fi gandit oare: Nu cumva vom fi gresit? N-ar fi oare timpul sa mai tacem? Nu cred ca s-au lasat stapaniti de astfel de ganduri. Ba, dimpotriva, isi vor fi zis: Timpul este scurt si s-ar putea ca in curand sa plecam de pe pamant. Sa rascumparam deci vremea, s-o intrebuintam cat mai bine.

Eu am impresia ca in adevar, cu cat ma apropii mai mult de batranete, cu atat viata mi se pare mai importanta. Si cu cat ma apropii de vesnicie si ma uit inapoi, cu atat parca n-am lucrat nimic pentru Dumnezeu sau si, chiar daca am lucrat ceva, lucrarea are multe defecte. Aceasta ma smereste.

As vrea totusi ca in timpul care-mi mai ramane de trait sa lucrez mai mult pentru Dumnezeu. Pavel zicea ca uita ce este in urma lui si se arunca spre ce este inainte (Filipeni 3.13). La urma, cred ca nimeni nu se va putea lauda decat cu harul lui Dumnezeu.

„Am venit plini de incredere in Dumnezeu nostru, sa va vestim evanghelia lui Dumnezeu." Cu durere trebuie s-o spunem, Cuvantul evangheliei nu spune nimic oamenilor, in marea lor majoritate, desi este un cuvant care cuprinde cea mai mare dulceata, caci evanghelia este vestea buna ca Dumnezeu ne iubeste, ca Dumnezeu este gata sa ne ierte daca noi ne pocaim si credem in evanghelie, ca Domnul Hristos, cand este primit prin credinta ca Stapan si Mantuitor, ne da o inima noua si o viata noua, si ne duce in cer, la slava vesnica. Cine poate patrunde toata dulceata evangheliei? Cu cat inaintezi mai mult in viata de credinta, cu atat mai dulce iti este evanghelia harului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel n-a invatat evanghelia de la vreun om, ci de-a dreptul prin descoperirea lui Isus Hristos (Galateni 1.12). Domnul Hristos insusi i-a aratat ce este evanghelia. De atunci incolo, apostolul Pavel n-a umblat dupa faima pamanteasca si, ca un om dintr- o bucata, n-a mai vrut sa mai stie de nimic altceva decat de Domnul Hristos si de El rastignit.

Ma intreb: Oare toti cati citesc aceste randuri au gustat si au vazut ca bun este Domnul? Ma tem ca in mintea unora evanghelia este doar o carte mare cu scoarte groase. La atata se reduce gandul celor mai multi despre evanghelie. Vestind evanghelia, stim ca aducem la cunostinta oamenilor ceva de care au neaparata trebuinta, daca vor sa fie impacati cu Dumnezeu si sa fie mantuiti. De evanghelie ne arde noua? vor zice cei saraci, lipsiti si amarati. „Da, saracilor se predica evanghelia",

a spus Domnul Isus catre Ioan Botezatorul prin ucenicii aceluia trimisi la El (Matei 11.5). Oricare ar fi starea unui om, numai prin evanghelie, ea poate deveni alta; caci intai trebuie sa fim in randuiala cu Dumnezeu si dupa aceea vin cele ale pamantului: griji si nevoi. Sunt insa si suflete care, nesatisfacute de ale pamantului, vor sa respire un alt cer, un aer curat, aerul sfinteniei lui Dumnezeu. Acestia vor fi fericiti sa auda evanghelia, adica vestea buna a iertarii pacatelor si a impacarii cu Dumnezeu.

Pavel isi slavea slujba. El nu cunostea ceva mai inalt pe lume decat sa vesteasca evanghelia lui Dumnezeu si n-ar fi schimbat slujba lui cu nimic in lume. Lucrurile de pe pamant isi pierdusera pentru el stralucirea si nu mai aveau pret. „Propovaduirea noastra nu se intemeiaza nici pe ratacire, nici pe necuratie, nici pe viclenie.” Aceste invinuiiri i le aduceau vrajmasii lui. Ei ziceau: Ce il ascultati pe acela? Este un ratacit, un despartit de sinagoga, ca sa faca o secta, secta nazarinilor (Faptele Apostolilor 24.5). El nu vine la voi cu ganduri curate. Este un om viclean. Nu este sincer. Voi nu bagati de seama, dar este asa cum va spunem noi... Pavel insa le raspunde calm.

„Ci, fiindca Dumnezeu ne-a gasit vrednici sa ne incredinteze evanghelia, cautam sa vorbim ca sa placem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cerceteaza inimile.” Deci avem a face cu Dumnezeu. Ce intelege omul, il priveste. Noi insa stim ca lucram inaintea lui Dumnezeu, care cunoaste ce scop urmarim.

Daca judeca cineva lucrurile dintr-un anumit punct de vedere, i se pare ca cel ce merge pe calea cea adevarata este un ratacit. Daca judeca lucrurile din punctul de vedere al bisericilor oficiale, va socoti rataciti pe toti cati urmeaza Domnului Hristos. Lucrurile trebuie insa judecate din punct de vedere al Cuvantului lui Dumnezeu. Cine va judeca asa nu va mai numi rataciti pe cei ce nu sunt ca ei. Iata, pe apostolul Pavel l-au numit ratacit. Si daca si pe noi ne-or numi rataciti, nu este de mirare. Vorba aceasta a lor nu ne misca deloc, pentru ca noi stim in Cine credem si avem de partea noastra Cuvantul lui Dumnezeu, care ramane in veac. Dorim sa ramanem in Domnul Isus si in Cuvantul Lui.

Toti copiii lui Dumnezeu sunt asa in privinta aceasta. Micile diferente intre ei nu conteaza; in chestiunea mare a mantuirii, a iertarii pacatelor si a vietii cu Domnul Isus, nu este deosebire intre ei. intelegem pe cei ce ne numesc rataciti. Zica insa ce vor, noi stim ca suntem cu Domnul Isus, care este Calea, Adevarul si Viata; si avem dreptarul invataturii sanatoase, care este Cuvantul scris.

„Nici pe necuratie”. Prin necuratie se inteleg legaturile trupesti neingaduite. Multe blestematii au fost aruncate impotriva celor dintai crestini. Fiind prigoniti, ei se adunau pe ascuns in pesteri, in paduri. Din aceasta vrajmasii lor nascoceau invinuiiri ca trebuie sa faca nelegiuiri intre ei, barbati si femei. De aceasta invinuire n-am fost scutiti nici noi. In adevar, ne adunam ca sa ne plecam genunchii inaintea lui Dumnezeu si sa ne rugam. Din faptul ca ne adunam si seara, unii raspandesc asupra noastra banuiala de nelegiuiri. Ce sa le facem? Putem noi sa astupam gura lumii? Constatam insa ca mincinosul, vrajmasul sufletelor noastre de la inceput s-a servit de aceleasi minciuni de care se serveste si acum. Suntem instiintati prin Cuvant ca asa trebuie sa fie. Dar poate ca in vorba „necuratie” sa intre alte lucruri, de care vorbeste mai jos.

Erau invinuti si de viclenie, desi erau oameni care traiau cu Dumnezeu. Omul nu poate patrunde tot launtrul inimii altui om. „Eu, Domnul, cercetez inima si incerc rarunchii” (Ieremia 17.10). Cu El avem a face si El stie ca suntem sinceri. Cred ca se poate cere de la orice om sa fie sincer si serios, cu atat mai mult de la cei credinciosi. Si daca la cineva dintre ei se constata nesinceritate si neseriozitate, degeaba mai poarta numele de credincios. Domnul sa zguduie pe cel nesincer si neserios — oriunde ar fi el — ca sa-1 faca intai sincer si serios si pe urma sa lucreze in el.

Noi vorbim inaintea lui Dumnezeu si cautam sa placem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu. Cine cauta sa placa oamenilor, trebuie sa-i linguseasca. Cine insa vesteste evanghelia, marturiseste adevarul si cauta sa placa lui Dumnezeu. Cand aude pe cineva felicitandu-l, se intristeaza, caci aceasta inseamna ca acel om n-a luat nimic pentru sine, nu s-a vazut pacatos si nu s-a indreptat spre Domnul Isus. Atatia altii ne intorc spatele, pentru ca nu vor sa auda ca sunt pacatosi. Ce sa le facem? Sa nu mai spunem adevarul? Noi vorbim inaintea lui Dumnezeu. Vrea sa ia cineva seama la cele vestite de noi, va fi binecuvantat. Nu vrea, va pierde binecuvantarea si-si va mari raspunderea. Noi nu cautam sa ne aplaude oamenii, ci sa placem lui Dumnezeu care ne cerceteaza inimile. El stie ce este acolo, caci totul este gol si descoperit in fata ochilor Aceluia cu care avem a face. Si El stie si ne indeamna sa facem acest lucru: daca-l facem din dragoste, din datorie sau din alt motiv. Apostolul Pavel se cerceta pe sine ca sa vada cu ce motiv facea lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu. De aceea se intreba: Caut eu sa plac oamenilor sau lui Dumnezeu?

„In adevar, cum bine stiti, niciodata n-am intrebuintat vorbe magulitoare, nici haina lacomiei de bani: martor este Dumnezeu. N-am cautat slava de la oameni: nici de la voi, nici de la altii, desi, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut sa cerem cinste.” Cu asta vrea sa spuna ca nu si-a facut adepti. in ziua de astazi se intampla la fel, caci vinii numesc pe credinciosi dupa numele unui om: „adeptii cutaruia”. Dar ei nu stiu ce spun. Daca nu este cineva adeptul Domnului Isus, n-a facut nimic. Poti sa mergi la cele mai curate adunari si sa asculti pe cei mai alesi slujitori ai lui Dumnezeu, daca n-ai trecut de partea Domnului Hristos, de nici un folos nu-ti este.

„N-am cautat slava de la oameni”, caci am cautat sa placem lui Dumnezeu. A cauta lauda de la oameni este un imbold necurat, departe de apostolii Domnului. „Dimpotriva, ne-am aratat blanzi in mijlocul vostru, ca o doica ce-si creste cu drag copiii.” Cu aceasta, aduce aminte Tesalonicenilor de purtarea lor in timpul celor trei saptamani cand s-a intemeiat adunarea din Tesalonic. Ne-am purtat blanzi, n-am pretins nici o lauda de la voi, nici sa ne ridicati in slavi; dimpotriva, ne-am coborat la voi, ca o doica ce-si creste cu drag copiii.

Cuvantul „doica” se gaseste numai odata in Noul Testament, aici. De ce a zis asa apostolul? Ca s-a purtat bland, o stim si o intelegem. Dar ca o doica? Unii au spus ca Pavel era Evreu si totusi a predicat la Neamuri, deci a hranit pe Tesaloniceni, a fost o doica pentru ei, care erau de origine pagana. Altii insa tin seama de faptul ca Pavel nu facea nici o deosebire intre Evrei si celelalte natiuni. In adevar, in evanghelie nu mai este deosebire intre ei. Pavel spune: „ca o doica ce-si creste cu drag copiii”. Pe cand ma gandeam la acest cuvint, mi-a venit in minte o idee: Se poate ca o mama sa nu-si poata alapta copilul; copilul trebuie insa alaptat si atunci este nevoie de o doica. Normal este ca mama sa-si alapteze copilul. Dar sunt si exceptii. Copilul vine pe lume foarte slab. Puiul de om este mai slab decat puiul de prepelita. Acela, cum a iesit din gaoace, poate sa mearga;

copilul nu. Vitelul sta pe picioare, copilul nu; manzul merge, copilul nu. Copilul are neaparata nevoie de cineva care sa-l hraneasca, fie ca este mama, fie doica. Apostolul Pavel hranea pe aceia carora le vestea evanghelia. Toata fiinta lui era plina de evanghelie, plina de Duhul lui Hristos si hranea pe altii cu ceea ce i se daduse.

Domnul Isus ne face sa ne gandim la closca, atunci cand a spus: „Ierusalime, Ierusalime, de cate ori am vrut sa strang pe copiii tai, cum isi strange gaina puii sub aripi!” Domnul are pe ai Sai sub aripile Lui ocrotitoare. In Psalmul 91 se spune acelasi lucru: „Cel ce sta sub ocrotirea Celui Prea inalt si se odihneste la umbra Celui Atotputernic”... Puii de gaina afla sub aripi nu numai ocrotire, ci si caldura. Cineva a studiat aripile clostii si a aflat ca ele alcatuiesc un bun adapost pentru niste fiinte asa de firave, cum sunt puii. Copilul trebuie ingrijit si hranit. Pavel dadea din fiinta lui, din timpul lui, tot ce avea de la Dumnezeu celor pe care-i iubea cu o dragoste sorbita din legatura lui cu Domnul Isus.

1 Tesaloniceni 2.8-20

Pavel si prietenii sai n-au vrut sa fie o povara nimanui. Ei puteau sa pretinda macar intretinerea lor, dar nu s-au folosit de acest drept. Ei au fost intre Tesaloniceni ca niste mame care dau copiilor lor ce au, uitandu-se pe ele insele.

In credinciosii din Tesalonic — cei mai multi probabil sclavi si muncitori in port — Pavel vedea ceva din chipul lui Hristos si-i iubea din inima. Plin de iubire catre ei, el era gata sa le dea nu numai evanghelia, ci chiar viata. Apostolul se gandea desigur nu la moartea de martir pe care ar fi fost gata s-o sufere, cat la lucrarea din mijlocul lor, in care isi consuma puterea si viata. Daca adunarile vor fi avut loc ziua, el lucra noaptea la meseria lui de facator de corturi. In Cilicia erau multe capre.

Acolo va fi invatat Pavel sa faca invelitori de corturi din par de capra. La Evrei, meseria era in cinste. Orice invatat trebuia sa stie si o meserie. La Greci, meseria era ceva injositor, lucru pentru sclavi. Dar nu meseria era lucrul de capetenie pentru Pavel, ci lucrarea de vestire a evangheliei.

Inca un lucru este de observat aici: apostolul n-a facut o lege din aceasta, ca un vestitor al evangheliei sa-si castige existenta prin lucru manual sau intelectual. El s-a purtat asa in Tesalonic din cauza ca adunarea era saraca si ca sa ia adversarilor sai orice pricina de a-1 vorbi de rau, ca si cand ar umbla dupa castig. Unde situatia era alta, de exemplu in Filipi, acolo a primit ce i-a dat adunarea pentru intretinerea lui. Pentru aceasta avea la temelie randuiala Domnului, care asa a randuit, ca cei ce predica evanghelia sa traiasca din evanghelie (1 Corinteni 9.14). Este insa mult mai bine ca cel ce predica evanghelia sa nu depinda in ce priveste intretinerea sa, de adunare sau de adunari, ci sa-si castige singur existenta, prin tiparituri sau in alt fel.

Lucruri si mai mari aduce apostolul impotriva banuielilor aruncate asupra lui de vrajmasii sai. „Voi sunteti martori si Dumnezeu de asemenea ca am avut o purtare sfanta si fara vina fata de voi care credeti” (versetul 10). Pentru aceasta sunt martori Tesalonicenii insisi, ba chiar si Dumnezeu. N-are pret marturia buna a oamenilor, cand marturia lui Dumnezeu este altfel; este insa de ajuns marturia buna a lui Dumnezeu, chiar cand marturia oamenilor nu este asa. Lui Pavel nu-i era indiferent marturia buna a Tesalonicenilor credinciosi. Ca si la Domnul Hristos, la el era potrivire intre vorba si

fapta, intre invatatura si viata.

Apostolul vorbeste apoi din nou (versetul 11 si 12) de grija lui pentru suflete. Cu o gingasie de mama si cu o seriozitate de tata, asa a ingrijit el de orice suflet din adunare, oricat de neinsemnat ar fi fost acela. A sfatuit pe cei usuratici, slabi si molatici, a mangaiat pe cei fricosi, a incurajat pe cei deznadajduiti si pe toti i-a incredintat ca trebuie sa arate credinta in viata si sa se poarte intr-un chip vrednic de Dumnezeu, care i-a primit ca niste copii ai Sai si i-a chemat la imparatia si slava Sa. Credinta nu se desparte de viata, cum nu se despart radacinile de fruct. Daca facem parte din cei pe care Dumnezeu i-a primit in adunarea Sa si daca El a facut din noi niste copii ai Sai si ne-a chemat sa mostenim imparatia Sa vesnica, atunci trebuie sa ne purtam asa fel incat sa nu-L facem de rusine, ci sa-L preamarim prin toata purtarea noastra fata de oamenii in mijlocul carora traim.

Apostolul reia in versetul 13 multumirea de la inceputul epistolei (1.6). Pentru el este mereu o pricina de multumire ca Tesalonicenii au primit Cuvantul care le-a fost predicat. Oricand se gandea la aceasta, ei ii apareau ca o minune. In adevar, in Tesalonic venisera trei Evrei. Ei erau oameni saraci, greceasca lor lasa de dorit, iar darul lor de vorbire era mic. Din a doua epistola catre Corinteni (10.10) stim ca vrajmasii apostolului Pavel ziceau despre el ca vorbirea lui era fara nici o putere. Acesti Evrei nu aduceau la Tesalonic invataturi inalte de-ale filozofiei omenesti, ci vestea simpla despre un Isus rastignit, care este Fiul lui Dumnezeu si Mantuitorul lumii, ca El a murit pe cruce pentru pacatele oamenilor si a inviat, ca va veni iarasi in slava ca sa judece viii si mortii. La El sa vina Tesalonicenii ca sa fie mantuiti; daca nu, sunt si raman pierduti. Pe langa aceasta, ei sustineau ca sunt trimisi ai lui Dumnezeu, iar cuvantul lor nu este cuvânt al oamenilor, ci al lui Dumnezeu.

Trebuie sa recunoastem ca aceasta pretentie este foarte mare. De cate ori ea a fost respinsa! In Atena, unii au zis: „Ce vrea sa spuna palavragiul acesta?” (Faptele Apostolilor 17.12). Nici in Tesalonic n-a mers fara impotrivire. Totusi multi au primit Cuvantul care le-a fost vestit prin gura lor. Acest lucru era in fata apostolului o minune a harului lui Dumnezeu; iar aceasta il facea sa fie recunoscator.

Da, si astazi este o minune a harului cand oamenii primesc cuvantul apostolilor cu increderea ca este Cuvantul lui Dumnezeu. Nimeni nu este silit sa creada. Totusi milioane de suflete au neclintit adevarul ca acesta este Cuvantul lui Dumnezeu. Si noi facem parte din numarul lor si am putea sa murim pentru acest adevar. Aceasta este o minune a Duhului Sfânt, altfel nu ne-o putem explica. El a doborat impotrivirile mintii noastre mandre si ale inimii noastre increzute si ne-a facut sa primim Cuvantul drept Cuvantul lui Dumnezeu, ne-a facut sa ne plecam sub judecata Lui si sa credem vestea plina de har pe care ne-a adus-o El. De ce Duhul Sfânt n-a facut acest lucru si cu altii, de ce pe noi ne-a facut sa credem si pe altii nu, aceasta este o taina. Putem sa spunem ca daca cineva nu primeste acest cuvânt, se incarca de o mare vina, lucru pe care-l va recunoaste odata. Daca noi am primit Cuvantul, nu este meritul nostru, ci al harului si al indurarii lui Dumnezeu, har pentru care-L vom preamari in veci.

Primind Cuvantul, putem sa facem experienta ca in adevar el este Cuvantul lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu, cum zice Pavel in alt loc: „care lucreaza in voi care credeti”. Apostolul zice in aceasta ca Dumnezeu lucreaza in noi prin Cuvânt sau Cuvantul lucreaza in noi, ceea ce este totuna.

Cuvantul primit prin credinta lucreaza in inimile si in vietile noastre. El face lucruri pe care nici un om nu le poate lucra. El raneste si tot el vindeca, el judeca si tot el scapa, el condamna si tot el elibereaza. El zdrobeste pacea cea neadevarata a nepasarii noastre, ca sa ne dea o pace noua intemeiata pe Isus Hristos si sangele Lui. El ne schimba inima si face toate noi in viata noastra.

Tesalonicenii traisera o deosebita lucrare a acestui Cuvant in faptul ca le-a dat putere sa rabde prigonirile pentru Hristos si inca in asa fel incat, chiar in mijlocul lor, au fost plini de bucuria care vine de la Duhul Sfânt (capitolul 1.6).

In suferirea cu rabdare, cu statornicie si cu bucurie a persecutiilor, Tesalonicenii se asemanau cu bisericile din Iudeea, care avusesera de indurat grele impotriviri din partea Iudeilor. Pe cat se pare, tot Iudeii asmutisera la prigoana si pe cei din Tesalonic.

Vorbind despre Iudei, apostolul spune ceva trist despre ei. Cuvintele lui sunt asa de taioase ca parca n-ar avea dragoste de poporul sau. Avea insa si alte cuvinte care aratau o mare iubire pentru ei. N-avem decat sa citim Romani 9.1-5 ca sa vedem dragostea lui. Aici insa avem a face cu cuvinte de invinuire. Pavel nu se temea sa spuna (versetul 15) ca Iudeii au savarsit cea mai mare crima din toata istoria omenirii, omorand pe Domnul Isus, pentru ca nu au vazut decat starea Lui smerita, desi era Domnul slavei, cum au spus prorocii trimisi de Dumnezeu la ei. Iudeii si-au ridicat mana si asupra lui Pavel si a tovarasilor sai de lucru, oriunde mergeau ei, crezand ca in felul acesta aduc slujba lui Dumnezeu, castiga bunavointa lui Dumnezeu, cand de fapt ei nu plac lui Dumnezeu si nu numai ca n-au de partea lor bunavointa lui Dumnezeu, dar au chiar mania lui Dumnezeu asupra lor. Mai departe zice ca sunt vrajmasi tuturor oamenilor. Acelasi lucru l-au spus si unii scriitori romani, de exemplu Tacitus, care scria ca Evreii nutresc ura impotriva tuturor oamenilor. Apostolul se explica insa si spune ce intelege prin aceste cuvinte si anume ca ei opresc pe robii lui Hristos sa predice evanghelia la pagani ca sa fie mantuiti, impiedica deci raspandirea evangheliei oriunde pot. Aceasta este in ochii lui Pavel vrajmasia lor. Lucrul acesta este asa de grav, incat prin aceasta ei pun varf pacatelor lor. „Dar la urma i-a ajuns mania lui Dumnezeu”, pentru ca in anul 48 a fost in Ierusalim o rascoala in care au fost omorati vreo 30000 de Evrei. (Altii iau aceste cuvinte ca prorocie a daramarii Ierusalimului in anul 70 dupa Hristos.) Ei se afla si astazi sub mania lui Dumnezeu si lupta, cand pot, contra evangheliei.

Apostolul continua: „Noi, fratilor, dupa ce am fost despartiti catava vreme de voi cu fata, dar nu cu inima, am avut cu atat mai mult dorinta sa va vedem.” Cand zice „cu atat mai mult” se gandeste la suferintele Tesalonicenilor, despre care aflase. Cat ar fi dorit sa fie intre ei ca sa-i mangaie si sa-i intareasca! Negresit, in duh a fost cu ei, s-a rugat pentru ei mereu; dar ar fi vrut sa fie intre ei. Dar ca sa le vada fata, ca sa le spuna vreun cuvânt si sa-i imbarbateze, de doua ori sau de trei ori era sa ia drumul spre ei, dar l-a impiedicat Satan.

Iata un cuvânt care ne da de gandit. Trebuie sa tinem socoteala de existenta Satanei mai mult decat o facem de obicei. Pavel asa a facut. El a pus pe seama Satanei faptul ca n-a putut sa mearga la Tesalonic. Satan mereu i-a pus piedici. Cum a facut el aceasta, Pavel nu o spune. Poate ca a rasculat impotriva lui pe Iudeii din Corint, poate ca i-a revenit boala pe care el o numea o palmuire a Satanei. Si astazi, tot Satan este in dos cand lucurile merg rau in adunare. Pe cat poate, el

impiedica Cuvantul lui Dumnezeu sa se raspandeasca in lume. Puterea lui este destul de mare. Pavel il numeste „dumnezeul lumii acesteia”. El este insa un caine in lant si nu se poate intinde decat atat cat ii permite lantul. De asemenea trebuie sa stim ca Domnul intoarce toate spre bine. Poate ca a fost bine ca Pavel n-a mers la Tesalonic.

Inca ceva; pentru noi insine, pentru viata noastra personala, sa ne asteptam sa avem de-a face cu puterea lui Satan, care are mereu metode noi ca sa ne faca sa cadem. Este nevoie ca in fiecare dimineata sa ne asezam sub ocrotirea Mantuitorului, ca sa ne fereasca de cadere. De ce voia Pavel sa vina la Tesalonic? Ii statea pe inima lucrul Domnului de acolo si binele adunarii (versetele 19 si 20): „Caci cine este nadejdea sau bucuria sau cununa noastra de slava? Nu sunteti voi inaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteti slava si bucuria noastra.” Cunoastem pilda cu minele. Robul credincios zice: „Doamne, mina ta a mai adus zece mine” si le aduce cu bucurie la domnul sau. Asa trebuie sa paseasca Pavel inaintea Domnului Isus, odata, in ziua aceea mare. El n-ar vrea sa paseasca singur acolo, ca si cand n-ar fi lucrat nimic, ci sa aduca oameni, adunari, chiar si pe cea din Tesalonic, si sa poata zice: Doamne Isuse, pe acestia i-am castigat pentru Tine... Aceasta va fi slava .apostolului, bucuria si cununa lui de slava; si n-ar vrea sa piarda aceasta cununa. Aceasta trebuie sa fie la orice credincios. Chiar daca i s-a dat numai un talant, raspunde de el. Cine-ti va strange mana si-ti va zice in ziua slavei: Tu m-ai ajutat sa vin la Mantuitorul si sa aflu calea catre cer? Acesta poate sa fie cineva catre care ai spus doar cateva cuvinte, dar te-ai rugat pentru el; el era poate departe de tine, dar n-ai incetat sa te rogi pentru el. Domnul sa ne ajute sa castigam suflete pentru El si astfel sa purtam si noi o cununa cand vom pasi inaintea Lui! Este drept ca nu ne place sa auzim de batjocura, de suferinta si de prigoana. Totusi bucuria Domnului este taria noastra; iar cand ne bucuram de Domnul Isus si de legatura noastra cu El, suferintele din vremea de acum nu ni se mai par mari. Ele nu fac sa fie puse alaturi cu slava viitoare. Aici vom suferi putin, dar acolo vom capata mult, daca in adevar vom preamari pe Domnul si prin suferinta.

Prin suferinta, prin prigoana, Diavolul vrea sa darama sufletele. Dumnezeu ingaduie sa fim prigoniti, pentru ca aceasta contribuie la cresterea noastra. Dumnezeu vrea sa ne faca sa crestem in toate privintele, in rabdare, in bunatate, in ingaduinta, in iubire fata de toti oamenii. Ne rugam pentru ei si cautam sa facem bine celor ce ne urasc. Din partea lui Dumnezeu, prigoana si suferinta fac pe om sa se lamureasca. Daca el este credincios, daca are credinta adevarata, aceea ramane; daca insa n-are credinta adevarata, se lasa si nu se mai amageste. Domnul Isus vorbeste de samanta care a cazut pe loc stancos. Ea infatiseaza pe cei ce cred pana la o vreme, dar cum vine un necaz sau o prigoana din pricina Cuvantului, se leapada indata de el. Credinta este un lucru prea scump. Daca ea nu este lucrata in noi de Dumnezeu, ci este numai o inchipuire a mintii noastre, atunci sa se duca. Unii frati au fost insotiti candva la drum de altii care se pretindeau ca sunt credinciosi. Cand au cazut insa pe mana jandarmilor, au intors spatele si nu le-a mai trebuit sa auda de credinta. Daca deci n-are cineva credinta care trebuie, nu va putea sa sufere pentru Domnul Isus. Pe de alta parte, cum vom cunoaste firea omeneasca, cat este de rea, si ca Diavolul este stapanitorul acestei lumi? Suntem mereu in primejdia de a ne amagi, daca nu suntem plini de Cuvantul lui Dumnezeu. Unii ne fac impresia de oameni cumsecade, dar de indata ce sunt pusi in fata evangheliei, isi dau arama pe fata.

Vorbeam odata cu o femeie care se intorsese de curand la Dumnezeu si am intrebat-o: Dar sotul dumitale ce zice? — A, sotul meu este un om foarte bun, mi-a raspuns ea. Eu am adaugat: Si nu zice nimic sa dumneata esti acum credincioasa? — Ce sa zica? Ce poate sa zica? Ce lucru rau este ca eu slujesc acum lui Dumnezeu? a spus ea. in gandul meu imi ziceam: Bine, bine, vom mai vedea! Mai tarziu, am intrebat-o din nou: Dar sotul dumitale ce mai zice acum? — Vai, nu-l mai cunosc, s-a facut asa de rau, de batjocoritor, asa de nervos!... Eu am zambit si mi-am zis in gand: Te-ai schimbat dumneata; el tot acela a fost si inainte, numai ca atunci cand a venit in legatura cu lumina evangheliei, a luat alta pozitie, contra acestei lumini.

Nu putem sa cunoastem pe om cat este de mandru, de increzut si de indaratnic, decat cand este pus in fata luminii lui Dumnezeu. In felul acesta ne cunoastem mai bine si stim cum ne amageam, socotindu-ne drept oameni buni.

Unii credinciosi trec prin incercari, altii nu. De ce? Multe lucruri nu le intelegem acum, dar le vom intelege odata. Si cand le vom intelege, vom spune: Doamne, Tu iti aratai bunatatea chiar in lucrurile care erau pentru mine neazuri si stramtorari, dar eu n-am priceput... Si vom slavi pe Dumnezeu ca ne-a dat harul sa ramanem statornici langa Domnul Isus. Apostolul Pavel, desi le spunea de la inceput sufletelor ca vor suferi, nu uita insa sa adauge ca Dumnezeu nu va ingadui sa vina peste noi mai mult decat putem suporta. El vegheaza ca neazul sa nu fie mai mare decat puterea de a-l rabda, pentru ca si prin aceasta sa iasa o tot mai stransa legatura cu El.

1 Tesaloniceni 3.1-5

La sfarsitul capitolului 2, apostolul Pavel spusese despre Tesaloniceni ca ei sunt nadejdea lui, mangaierea lui si cununa lui. Dorea sa fie la ei si astepta clipa cand toti cei credinciosi vor fi nedespartiti la Cel ce ne-a mantuit. Era insa ingrijorat pentru ca venise prigoana peste cei din Tesalonic si se temea ca nu cumva, fiind de curand credinciosi, sa fi dat inapoi in credinta. Va spune cineva: N-avea decat sa se roage pentru ei. Desigur, asta o si facea. Dar voia sa afle cum au trecut prin prigoana, care totusi nu se terminase. Si a avut bucuria sa afle vesti bune de la Tesaloniceni.

Cand scria aceasta epistola, Pavel era in Corint. Spune insa ca atunci cand a fost in Atena, n-a mai putut sa rabde. Probabil ca Sila era intrebuintat in alta parte, doar Timotei era cu Pavel. Atunci l-a trimis pe Timotei sa vada ce fac Tesalonicenii. Timotei va fi stat mai in rezerva cand a fost in Tesalonic; asa s-a facut ca a putut sa se strecoare neobservat, sa-i imbarbateze, sa-i sfatuiasca si sa-i aduca apoi vesti lui Pavel. Asa merge in lucrarea lui Dumnezeu: aceia carora lumea le face un nume mai mare, nu sunt asa de liberi, pentru ca multi ochi sunt indreptati spre ei; sunt insa altii mai mici, care pot sa se strecoare usor si sa faca lucrarea pe care le-o da Dumnezeu s-o faca pentru suflete. Pavel spune: „N-am putut sa mai rabd”. Ajunsese ca o oala acoperita care fierbe asa tare ca aburii din ea ridica capacul. Asa fierbea Pavel inuntrul sau.

Nu i-a fost usor lui Pavel sa se gaseasca intr-un oras mare ca Atena, fara sa cunoasca pe nimeni, necum pe vreun credincios. Credinciosii stiu ca atunci cand merg in vreun sat sau oras unde nu este nici un credincios, le vine greu. Ar dori macar un singur suflet cu care sa poata lega o vorba despre Domnul Isus. Chiar daca ar fi acolo aer curat, chiar daca sanatatea lor ar spori, totusi daca nu

gasesc acolo un frate sau o sora, nu se simt bine. Le arde inima de dor dupa adunarea din care au plecat si in care sufletele le sunt inviorate.

„De aceea, fiindca nu mai puteam rabda, am socotit mai bine sa fim lasati singuri in Atena si v-am trimis pe Timotei.” Vorbind despre Timotei, spune apoi despre el trei lucruri care erau o buna recomandare pentru el: „fratele nostru si slujitorul lui Dumnezeu si impreuna lucrator cu noi.”

In vremea de la inceput, credinciosii cantareau bine orice vorba care le iese din gura. Ei nu ziceau „frate” oricarui om. Cuvantul „frate” este un nume scump, iar ei nu numeau pe cineva „frate” pana nu-l cunosteau ca frate. Astazi acest nume s-a cam tocit, ca tot ce ajunge o moda. Timotei era in adevar un „frate”. Este bine sa nu intrebuintam cuvinte imprumutate de la altii, ca nu cumva sa ajungem sa ne jucam de-a cuvintele. Cuvinte pretioase pot sa-si piarda valoarea daca sunt aruncate la voia intamplarii oricui si oricand.

Ati auzit vreodata de la noi, cand ne adresam la toti, cuvantul „fratilor”? Niciodata. De ce? Pentru ca nu vrem sa incurcam pe oameni, dandu-le un titlu pe care ei nu-l au. Pe cei ce au trecut de partea Domnului Isus, ii cunoastem si avem cu ei legatura frateasca, pe aceia ii numim „frati”. O buna recomandare pentru cineva este aceasta: este un „frate”. Ducandu-ma pe la cineva, am intreat pe o doamna inteligenta care a venit de multe ori la adunare: Vreu sa stiu daca sunteti sora noastra in Domnul Isus. — Da, sunt, a raspuns ea. — Multumesc, destul, i-am zis eu.

Alt titlu pe care-l da aici Pavel lui Timotei este: slujitorul lui Dumnezeu”. Slujeste lui Dumnezeu omul care asculta de Dumnezeu si lucreaza pentru Dumnezeu, omul care de bunavoia lui a trecut de partea Domnului Hristos, ca sa-l slujeasca toata viata.

„El este impreuna lucrator cu noi in evanghelia lui Hristos”, deci este un colaborator al nostru. Ori eu, ori el, totuna este. El, care m-a insotit atata timp, stie felul meu de a lucra. Asa ca, ori ca m-ati asculta pe mine, ori pe el, totuna este. Eu am incredere in el si vi-l recomand cu bucurie. Cred ca si Tesalonicenii se convinsesera despre Timotei, dar Pavel iubea mult sufletele care se predasera in totul Domnului Isus. insarcinarea data lui Timotei era „sa va intareasca si sa va imbarbateze in credinta voastra”. Daca ati luat seama cand am citit, veti fi numarat poate de 12 sau de 13 ori intr-un capitol scurt cuvantul „credinta”. Iata un lucru care ar trebui sa ne dea de gandit.

Pe vremuri, la Constantinopol a fost un imparat numit Iulian Apostatul. Acesta ar fi facut scoala crestina impreuna cu Vasile cel Mare si cu Grigore de Nazians. A venit deci in legatura cu evanghelia. Istoria spune insa ca in familia lui au fost cateva crime. Cand venea un imparat, omora pe toti din neamul lui care ar fi putut sa-i fie un rival. Asa se face ca la un timp omul acesta a dat cu piciorul la tot ce promise de la crestini. De aceea i s-a zis „Apostatul”, cazut de la credinta. Dar el n-a fost niciodata crestin, asa ca n-a avut de unde sa cada.

Cand a ajuns imparat, a vrut sa restabileasca paganismul. Era foarte inteligent, dar si-a pus inteligenta in slujba raului. El n-a persecutat pe crestini in mod violent, ci in alt fel. Pe copiii crestinilor ii dadea afara din scoli, caci zicea: Ce va trebuie voua scoala? Pentru voi, cei saraci cu duhul, cei prosti sunt fericiti... A dat afara pe crestini din servicii. A scris impotriva crestinilor, ca sa-i loveasca asa cum a putut mai bine. Tot ce a adunat de la vrajmasii crestinismului, a folosit intr-un mod

inteligent si viclean. El zicea: Toata inteligenta voastra, toata intelepciunea voastra este sa credeti. Deci sunteti niste bigoti, niste prosti... Cu toate ca el a spus in batjocura ca toata intelepciunea crestinilor era sa creada, a spus o vorba adevarata, fara sa-si dea seama.

Tot asa a facut si un altul, despre care vorbeste evanghelia. Acela este Caiafa, care era mare preot cand a fost condamnat Domnul Hristos. Fara sa-si dea seama, el a prorocit: „Voi nu stiti nimic; nici nu va ganditi ca este in folosul vostru sa moara un singur om pentru popor si sa nu moara tot neamul" (Ioan 11.49-50). Buna vorba, adevarata vorba a spus acest om, cu toate ca el se gandea la altceva. Asa si cu vorba lui Iulian Apostatul, ca toata intelepciunea crestinilor este in credinta si nu stiu altceva decat credinta.

Da, ceva mai de pret decat credinta in Domnul Hristos, noi nu cunoastem. Aceasta credinta in Domnul Isus o semanase Pavel si o lucruse Dumnezeu in Tesaloniceni. Acum, Pavel trimite pe Timotei ca sa-i intareasca in credinta. Aceasta o facea, aducandu-le aminte de cuvintele vestite lor de apostolul Pavel si indemnandu-i sa foloseasca puterea pe care au primit-o din momentul in care au crezut in Domnul Isus. Aveti putere, pentru ca aveti pe Domnul Isus si in El aveti totul deplin. Nici un credincios n-are dreptul sa se planga si sa spuna ca de cutare lucru nu poate sa se lase, ca acel lucru nu poate sa-l faca. De toate m-oi lasa, dar de tutun ba, zice cineva. Apostolul Pavel insa spune: „Pot totul prin Hristos care ma intareste". Da, El ne scapa de orice lant de pacat. Daca il avem pe El, avem puterea trebuitoare ca sa-l facem voia. Asa va fi intarit Timotei pe Tesaloniceni: Afundati-va radacinile in El, strangeti legatura cu El si folositi puterea care vine de la El, prin credinta. Aceasta este biruinta voastra.

In acelasi timp, Timotei avea insarcinarea sa incurajeze inimile Tesalonicenilor. Intr-adevar, cateodata poate sa vina peste cineva un duh de frica. „Pentru ce te mahnesti, suflete, si esti nelinistit in auntrul meu?" se intreaba psalmistul (Psalmul 42) si tot el raspunde: „Nadajduieste in Dumnezeu, caci iarasi il voi lauda". Tesalonicenii aveau sa primeasca de la un slujitor al lui Dumnezeu, cum era Timotei, cuvinte de imbarbatare: Nu va lasati inspaimantati de potrivnici, tineti sus steagul evangheliei, ramaneti credinciosi Domnului Isus! Chiar daca va vor omori, o cununa frumoasa va asteapta... Si este un spectacol foarte trist cand un credincios se clatina in fata prigoanei. Istoria Bisericii cunoaste si cazuri de acestea.

Ca sa faca sufletele sa se clatine de la credinta in Domnul Isus, vrajmasul se foloseste ori de amenintare, ori de ademeniri. Lumea cauta sa atraga sufletele de pe cale, ca femeia stricata care isi arunca ochii intr-o parte si intr-alta pana gaseste pe cineva care s-o urmeze, ca boul la macelarie, cum spune in cartea Proverbelor. Ademenirile lumii sunt destule. Si daca vrajmasul nu izbuteste cu ademenirea, vine cu amenintarea: Ai sa vezi cat ai sa suferi!

Tesalonicenii nu trebuiau sa se clatine in mijlocul imprejurarilor in care se gaseau. Apostolul le-a spus de la inceput ca au sa sufere, si iata ca se implinea ce le spusese.

Inaintea noastra, pe calea suferintei, a mers Domnul Isus, despre care prorocul Isaia scrie in capitolul 50: „Mi-am dat spatele inaintea celor ce Ma loveau si obrazii inaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fata de ocari si de scuipari." Domnul nostru a fost ca un corp strain in lumea

aceasta: „Ia-L, ia-L, rastigneste-L!” Toti cei care l-au urmat, au avut sa suferi, caci la aceasta suntem randuiti.

Un slujitor ales al lui Dumnezeu, ca Pavel, cauta sa-i puna din timp in cunostinta, ca sa nu fie surprinsi. Iar daca cineva nu este prigonit si nu intampina nici o impotrivire si necaz, face sa se intrebe atunci daca este in adevar credincios. Nu se poate fara suferinta. „Daca voieste cineva sa Ma urmeze, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea in fiecare zi si sa Ma urmeze”, deci sa fie gata sa suferi pentru Mine. De la inceput, Dumnezeu a spus ca va pune vrajmasie intre sarpe si femeie, intre samanta lui si samanta ei (Geneza 3.15). Necredinciosii care lupta impotriva credinciosilor nu-si dau seama ca la spatele lor este vrajmasul sufletelor. Lucrul acesta trebuie sa-l cunoasca bine toti credinciosii.

1 Tesaloniceni 3.6-13

Tesalonicenii trecusera biruitori prin prigoana care continua. Vestile primite prin Timotei erau bune. Timotei i-a spus ca Tesalonicenii nu numai ca nu s-au clatinat, dar chiar stau in credinta, ceea ce a fost pentru Pavel o pricina de mare bucurie. In prigoana, si Dumnezeu isi face lucrarea, si Diavolul isi face lucrarea. Diavolul urmareste sa doboare sufletele de la credinta. Dumnezeu vrea ca ai Sai sa invete unele lucruri pe care altfel nu le pot invata, sa se intareasca in credinta, sau — cum s-ar zice — sa se caleasca. Vrajmasul n-a avut castig. Nici unul dintre Tesaloniceni n-a dat inapoi, caci nu numai atat, dar sufletele au sporit in ce priveste legatura cu Domnul Isus, au sporit si in dragoste si si-au strans tot mai mult randurile. Diavolul a cautat sa stinga focul credintei si al dragostei care ardea cu putere in mijlocul lor, dar in loc sa-l stinga, acela mai mult s-a aprins.

Noi nu pricepem totdeauna caile lui Dumnezeu.

Daca insa suntem mai predati Domnului, ne vom pleca capul in fata voii Lui: Daca asa vrei Tu, Doamne, fie si asa! Noi stim ca ne iubesti si ai ganduri bune cu noi. Acum nu pricepem, dar asteptam cu rabdare sa vedem lucrarea Ta. „Ferice de aceia in a caror inima locuieste increderea” (Psalmul 84.5). Prigoana a facut ca randurile Tesalonicenilor sa se stranga tot mai mult, iar dragostea frateasca si credinta lor in Domnul Isus sa se mareasca tot mai mult. Cam acelasi lucru se intampla adeseori si in familie. Cand vine un necaz peste ea, moartea cuiva, o paguba mare, daca sotii nu se iubesc intre ei, incep sa se invinuiasca: Numai tu esti de vina, isi zic unul altuia, ti-am spus sa ducem baiatul la doctorul cutare si n-ai vrut, nu m-ai ascultat... In casele credinciosilor insa astfel de invinuiiri amare inceteaza. Daca asa a vrut Dumnezeu... isi zic ei si-si pleaca capetele.

Un credincios era departe de tara lui si a primit acolo vestea ca singura lui fata a murit. Atunci, acel credincios a spus o vorba mare: Noi iubim voia Domnului. Daca asa a vrut El... Necazul si suferinta in casa celor credinciosi poate sa-i stranga in dragostea unuia fata de altul. Ei se unesc in rugaciune, se smeresc inaintea lui Dumnezeu si sunt binecuvantati.

Prigoana din Tesalonic a fost in mana Domnului petrol turnat pe foc, caci focul dragostei s-a marit tot mai mult. Asa este Dumnezeu: El singur poate sa scoata si dintr-un rau, un bine. De s-ar infige acest gand in sufletele noastre, ca sa stam in picioare inaintea Domnului si cand se intampla ceva la care

nu ne-am asteptat, ceva trist, ceva dureros. Sa stam linistiti ca sa vedem felul cum va lucra Dumnezeu si sa fim incredintati ca Dumnezeu n-are cu noi decat ganduri bune si de pace.

Apostolul a mai primit prin Timotei si vestea ca Tesalonicenii pastreaza despre apostolul Pavel o placuta aducere aminte. Negresit, dupa plecarea lui Pavel din Tesalonic, s-au dus in adunare si defaimatori. Astfel de oameni umblau mai peste tot pe urmele lui Pavel si-l vorbeau de rau. La Corinteni, se vede clar lucrul acesta. Dar aceia nu si-au ajuns scopul. Este drept ca defaimarea aluneca pana in fundul maruntaielor, dar ea n-a gasit la Tesalonic oameni slabi. Ei vor fi intrerupt pe defaimatori si le vor fi zis: Lasati, lasati, nu incepeti sa ne vorbiti de rau pe acela prin care Dumnezeu ne-a adus vestea cea buna a mantuirii. intelegem scopul pe care-l urmariti. Daca aveti ceva bun de spus, spuneti-ne; daca nu, lasati-ne in pace, caci nu vrem sa ne tulburati. Acela si-a pus in joc viata ca sa ne aduca la cunostinta evangheliei; iar voi ce vreti sa faceti acum? Daca defaimatorii ar intalni peste tot suflete de acestea, li s-ar inchide gura. Sunt insa si suflete slabute, care dau crezare minciunilor si defaimarilor si se pomenesc dezlipiti de cei ce le-au vestit evanghelia (Galateni 4.17). Dupa aceea le strecoara invataturile lor stricate care au ca urmare revenirea la pacatele care fusesera parasite.

Starea de suflet a unei adunari se masoara adeseori dupa starea de suflet a pastorilor ei sufletesti. Nimeni nu trebuie sa faca din pastorii sufletesti ai adunarii niste idoli, dar nici sa-i defaimeze. Apostolul Pavel indeamna pe credinciosi sa pretuiasca pe cei ce le vestesc cuvantul. Dar cei ce umbla cu defaimari isi vor lua rasplata. Tesalonicenii pastrau despre Pavel o placuta aducere aminte si doreau sa-l vada intre ei. Pavel le raspunde ca si la el este aceeaasi dorinta de a-i vedea. De aceea se ruga zi si noapte si cerea ca atunci cand Dumnezeu va gasi cu cale, sa-i netezeasca drumul la ei, sa-i vada si sa se poata bucura impreuna. „Zi si noapte" inseamna ca avea o dorinta arzatoare. Cat a asteptat Pavel implinirea acestei dorinte, nu stim, dar mi se pare ca a asteptat un an de zile.

Primind stiri, Pavel s-a bucurat si le scria:

„Fratilor, in toate stramtorarile si necazurile noastre — nu spune ce stramtorari si necazuri a avut — am fost mangaiati cu privire la voi, prin credinta voastra". Este frumos ca atunci cand te afli in stramtorare si necaz sa te bucuri de bucuria altuia; bucuria altuia sa-ti fie de mangaiere. Parca vrea sa spuna: Nu mai ma gandesc atat la mine, ca ma gasesc in necaz, cat sunt mangaiat ca voi stati tari in credinta... Aceasta arata un suflet lepadat de sine si iubitor de altii. „Acum da, traim, fiindca voi stati tari in Domnul" (versetul 8), in credinta in El. in capitolul acesta se vorbeste mult despre credinta. Dar oamenii nu stiu ce este credinta. Dupa ei, ar fi sa ai unele pareri. Se cere din partea celor ce vestesc Cuvantul multa, multa bataie de cap, ca sa lamureasca pe oameni ce este credinta. Ea nu consta in pareri. Ea inseamna legatura cu Dumnezeu. Poti sa ai oricate pareri despre Domnul Isus, daca insa nu L-ai primit ca Stapan si Mantuitor, ca sa asculti de El si sa-L urmezi, atunci nu crezi in El. Legatura cu El o face credinta. A sta in credinta este totuna cu a sta tare in Domnul. Credinta pune pe Domnul Isus pe scaunul de domnie al inimii, ca sa ia in mana franelele inimii si ale vietii, si asa sa te conduca la El. Doamne, iti place Tie pasul pe care vreau sa-l fac, vorba ce vreau s-o spun, gandul care ma stapaneste? Credinta tine seama de El in toate; daca nu, ea este o inchipuire; si cu inchipuri n-ajungi in cer, ci in fundul papastiei.

Nu de mult, a venit la mine cineva care tot dadea zor ca si el este credincios. La un timp, l-am intrebat: la asculta-ma, cum se capata iertarea pacatelor? — Sa nu le mai faci, mi-a raspuns el. Atunci i-am aratat ca nu stie de jertfa de pe Golgota, de sangele Domnului Hristos care ne curatete de orice pacat, lucru care face parte din lucrurile incepatoare ale evangheliei. l-am aratat ca pretinsa lui credinta nu cuprinde decat simple pareri; iar cu pareri si cu imbunatatiri nu merge pe calea credintei.

Apostolul spune: „Voi stati tari in credinta, in Domnul”, iar noi suntem mangaiati prin acest fapt, ca va bucurati de Domnul Isus, traiti cu El si suferiti pentru El. Voi stati pe temelia care a fost pusa si care este sangele Lui varsat pe crucea de pe Golgota, sange prin care ne-a castigat mantuirea, si va adanciti radacinile sufletului vostru in harul Lui, intemeindu-va pe El si pe Cuvantul nezguduit al lui Dumnezeu. Aceasta este credinta.

„Cum putem noi oare sa multumim indeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toata bucuria pe care o avem din pricina voastra inaintea Dumnezeului nostru?” (versetul 9). Niciodata multumirea nu este la inaltimea aratarii bunatatii si iubirii lui Dumnezeu. Credinciosii s-au invatat sa fie recunoscatori si sa multumeasca Domnului. Ei ar vrea sa multumeasca chiar pentru toate, dar de multe ori uita lucrul acesta. Pentru cele bune mai multumesc ei, dar ar trebui sa multumeasca si pentru cele rele, lucru pe care mai rar il fac.

„Zi si noapte il rugam nespun sa va putem vedea fata si sa putem implini ce mai lipseste credintei voastre.” Pavel statuse vreo trei saptamani in Tesalonic. in acest timp n-a putut sa le dea toata invatatura pe care trebuiau s-o aiba. Ca un parinte plin de iubire fata de ei, Pavel ar fi vrut sa fie in mijlocul lor, si ca sa implineasca ce mai lipsea credintei lor.

In adevar, daca prin credinta primim pe Domnul Isus si-L avem, atunci credinta noastra trebuie sa mearga crescand, adica sa cunoastem tot mai bine pe Domnul Isus si sa ne bucuram de o tot mai stransa legatura cu El. Evanghelia este foarte simpla. Stiu ca nu toti inteleg cuvantul meu. Oamenii nu pot sa inteleaga ca toata viata crestina se rezuma la Domnul Hristos. Ei se gandesc la forme si la alte lucruri. Noi insa le cerem sa cerceteze Cuvantul lui Dumnezeu, cel putin Noul Testament. Asa vor putea sa cunoasca pe Domnul Isus, negresit traind in legatura cu El. Noi suntem mai favorizati decat Tesalonicenii. Ei puteau sa aiba pe vremea aceea cel mult Vechiul Testament in greceste, daca-l aveau si pe acela. Pe atunci nu se scrisese Noul Testament. Noi insa avem si Vechiul si Noul Testament tradus in limba noastra pe intelesul tuturor si putem sa ne adancim in fiecare zi privirile in Cuvantul lui Dumnezeu, ca sa cunoastem astfel tot mai bine pe Domnul Isus.

De aceea, apostolul zice: „insusi Dumnezeu Tatal nostru si Domnul nostru Isus sa ne netezeasca drumul la voi!” (versetul 11). Cui s-a rugat Pavel: Tatalui sau Domnului Isus? in Dumnezeire nu ne amestecam, citim asa cum este scris. Ne rugam ori Tatalui ori Domnului Isus. Sa avem insa grija sa nu uitam cui ne rugam, ca nu cumva, uitand ca ne-am adresat Tatalui ceresc, sa spunem ca S-a rastignit pentru noi. Rugaciunea trebuie sa fie foarte lamurita si cu putine vorbe, incat daca Domnul Isus ne-ar intampina la usa si ne-ar cere sa-i spunem inca odata ce l-am spus in rugaciune, sa fim in stare sa facem lucrul acesta. in adunarea de rugaciune unul aduce un gand, altul alt gand si se face astfel un buchet frumos, cand suntem calauziti de Duhul Sfânt. (Rugaciunea catre Duhul Sfânt nu se

vede in Cuvantul lui Dumnezeu.)

„Domnul sa va imbogateasca si sa va faca sa cresteti tot mai mult in dragoste unii fata de altii si fata de toti, cum facem si noi insine pentru voi." Bogatia pe care trebuie s-o urmarim este bogatia in dragoste unii fata de altii si fata de Dumnezeu. Dragostea sta totdeauna in legatura cu credinta. Credinta fara dragoste n-are pret; la fel si dragostea fara credinta. Amandoua merg impreuna. in ce priveste dragostea, nu vom face niciodata greseala sa spunem ca avem destula dragoste. Nu. Niciodata n-avem destula, atat fata de Cel Prea inalt, cat si intre noi ca frati si fata de cei ce ne inconjoara. Totdeauna ramanem datori in ce priveste iubirea. „Sa nu datorati nimanui nimic, decat sa va iubiti unii pe altii" (Romani 13.8). Cine n-a gustat, nu stie ce dulce este legatura dragostei fratesti. Dar cine a gustat-o, acela gaseste ca pe pamant, in afara de dragostea Domnului Isus, nu este ceva mai scump decat dragostea de frati. Dragostea aceasta trebuie sa se intinda nu numai in cercul fratilor, ci si mai departe, la toti cei ce ne inconjoara. Asa ne cere Dumnezeu si El face lucrul acesta ca noi sa iubim pe toti oamenii.

Si ne rugam „ca sa vi sa intareasca inimile si sa fie fara prihana in sfintenie, inaintea lui Dumnezeu Tatal nostru, la venirea Domnului nostru Isus impreuna cu toti sfintii Lui." Avem nevoie de inimi tari, care sa se bucure de o stransa legatura cu Domnul Isus, pentru ca numai o inima tare si bine intemeiata in Domnul Hristos poate sa-L marturiseasca cu indrazneala si cu intelepciune. Daca inima nu este intarita in Domnul Isus, vine frica si rusinea, si atunci in loc sa spui o vorba despre Domnul Isus sufletului cu care stai de vorba, taci. Avem nevoie de o inima tare ca sa ne impotrivim poftelor pacatoase ale firii noastre, ca sa-i putem spune: Du-te, pofta pacatoasa, du-te, gand pacatos, tu n-ai ce cauta in mine, caci acum am pe Domnul Isus si nu vreau sa pacatuiesc cu nimic impotriva Lui. „Cum sa pacatuiesc impotriva Dumnezeului meu?" zicea Iosif din Vechiul Testament. Avem nevoie de o inima intarita in Domnul Isus, ca sa ne impotrivim Diavolului, care umbla ca un leu racnind si cautand pe cine sa inghita. El vrea sa ne doboare de la curatia si dragostea pe care trebuie s-o avem fata de Domnul Isus. Inimile sa ne fie fara invinuire, in sfintenie, fara de care nimeni nu va vedea pe Domnul.

Inima sa fie fara vina „inaintea lui Dumnezeu Tatal nostru, la venirea Domnului nostru Isus impreuna cu toti sfintii Sai". Tesalonicenii aveau pe inima venirea Domnului Isus mai mult ca oricare altii. Mersesera pana acolo incat isi parasisera ocupatiile si asteptau pe Domnul Isus. Au gresit insa ca au parasit munca.

Fapt este insa ca „cine are nadejdea aceasta in El, se curateste dupa cum El insusi este curat". Dar de care venire sa fie vorba aici? Domnul Isus vine in doua etape. Vine ca sa ia pe credinciosii Sai de pe pamant, vine in vazduh cand cei morti inviaza si impreuna cu cei vii care sunt schimbati intr-o clipa, sunt trasi toti sus ca de un magnet. Tot din venirea Lui face parte si venirea impreuna cu sfintii Sai, ca sa domneasca pe pamant. Unii au inteles ca aici ar fi vorba de venirea Lui pentru rapire, iar sfintii care-L vor insoti atunci ar fi sfintii ingeri sau ingerii sfinti. Cand va veni Domnul Isus pentru a domni, sfintii sunt credinciosii care L-au intampinat in vazduh si vin si ei sa imparateasca cu Domnul Isus.

1 Tesaloniceni 4.1-8

Acestea sunt indemnuri pentru viata, dar nu sunt pentru toti oamenii, ci numai pentru cei credinciosi. Vetii spune poate: Nu sunt toti credinciosi? Nu. — Dar toti se numesc crestini. — S-or fi numind, dar aceasta nu inseamna ca si sunt. Credinciosul a trait o minune. Si cine n-a trait minunea, nu este credincios. Minunea aceasta este invierea sufletului la o viata noua, este intoarcerea la Dumnezeu, impacarea cu Dumnezeu, nasterea din nou. Celui ce n-a trait aceasta minune, nu i se poate cere sa se poarte dupa indemnurile acestea. Dumnezeu nu obisnuieste sa ceara de la oameni, daca n-a dat mai intai. Domnul Isus nu secera unde n-a semanat si nu culege smochine din maracini, decat numai dupa ce a schimbat maracinele in smochin. Pana n-a intrat cineva pe poarta cea stramta, ca sa apuce pe drumul ingust care duce la cer, Dumnezeu nu-i cere sa se poarte intr-un chip vrednic de El.

Cum as vrea ca astfel de ganduri sa se infiga adanc in dumneavoastra, ca sa va faceti bine socoteala daca ati trait minunea trecerii de partea Domnului Isus! Sunteti datorii sa va faceti o serioasa cercetare de sine, ca sa vedeti cum stati. Dumnezeu nu cere o viata sfanta de la cel pe care nu l-a facut El mai intai sfant. El mai intai iti da si pe urma li dai si tu din ce ti-a dat El. Ceilalti sa se pocaiasca si sa creada in jertfa de pe Golgota, sa-L primeasca pe Domnul Isus si sa-L urmeze. Pana n-or face pasul acesta, astfel de lucruri scumpe si inalte nu simt cerute de la ei.

Apostolul Pavel spune Tesalonicenilor: „Ati invatat de la noi cum sa va purtati si sa fiti placuti lui Dumnezeu”. Am primit deci informatii ca voi chiar asa faceti cum v-am invatat, se cade insa sa sporiti tot mai mult. Omul poate sa traiasca pentru ca sa placa lui insusi, facandu-si voia, sau pentru placerea lumii, facand voia Diavolului, si in sfarsit ca sa placa lui Dumnezeu, facandu-l voia. Cine vrea sa placa lui Dumnezeu se intreaba continuu: felul meu de a gandi place lui Dumnezeu? Ce vorbesc eu place lui Dumnezeu? Ce fac eu, place lui Dumnezeu? Cine traieste numai pentru sine se numeste egoist. A trai ca lumea, in dosul careia este Diavolul, inseamna necredinta. Cel credincios si-a ales sa placa lui Dumnezeu, de aceea urmareste ca prin toate sa fie slavit Dumnezeu.

„Stiti ce invataturi v-am dat prin Domnul Isus.” V-am predicat pe Domnul Isus si v-am aratat cum sa fiti placuti lui Dumnezeu, iar voi va aduceti aminte de indemnurile pe care vi le-am dat. „Voia lui Dumnezeu este sfintirea voastra.” Dumnezeu vrea ca din pacatosii care s-au intors la El, sa faca oameni sfinti. intai ii socoteste sfinti si dupa aceea le da putere sa traiasca ca sfinti. Sfintenia este lucrarea lui Dumnezeu in sufletul care a primit pe Domnul Isus. Din clipa in care l-ai primit, esti sfant, adica esti pus deoparte pentru El. Sfintenia este darul pe care ti l-a facut Dumnezeu, nu ti-ai castigat-o prin puterea ta sau vreo fapta a ta. Domnul Hristos este pentru noi sfintire si rascumparare (1 Corinteni 1.30). Oricat de plin de pacat ar fi trecutul cuiva, Domnul il iarta si-l socoteste drept ca si cand n-ar fi gresit niciodata. Atat este de mare harul lui Dumnezeu! Daca ar mai ramane din trecut un pacat nesters, necuratit de sangele Domnului Isus, n-ai putea sa te bucuri de pace deplina. Asa treci de partea Domnului Isus, in randul sfintilor care si-au ales sa faca de acum voia Lui. Un astfel de lucru intrece orice inchipuire.

Cum sa cunoastem voia lui Dumnezeu in orice privinta, ca s-o si putem implini? vor intreba multi. Cine a implinit voia lui Dumnezeu in totul, ca sa ne luam si noi dupa el? Raspunsul este simplu si usor: Domnul Isus a implinit in totul voia lui Dumnezeu. El a fost supus si ascultator pana la moarte si inca moarte de cruce (Filipeni 2.8). El este singurul care a slavit in totul pe Tatal pe pamant, pentru ca El pacat n-a facut si daca a murit, a murit pentru pacatele noastre. El a trait voia Tatalui, fara nici

o abatere. „Cine dintre voi Ma poate dovedi ca am pacat?” intreba El pe potrivnicii Sai. Fariseii si carturarii cunosteau bine legea si daca ar fi vazut la Domnul Isus vreun pacat, cum L-ar mai fi invinuit! Si asa, ei L-au invinuit, dar pe nedrept.

Vrei sa cunosti voia lui Dumnezeu? Cauta sa cunosti pe Domnul Isus. Nu este vorba sa cunosti unele cuvinte din Biblie sau adevaruri, zise crestine, ci sa cunosti pe Domnul Isus si, prin El, sa cunosti pe Dumnezeu ca Tata. Aceasta este viata vesnica (Ioan 7.3).

Ce se intampla in sa? Avem inca in noi o fire pacatoasa, care poate sa ne insele; mai este si lumea cu ispitele ei la tot pasul si in dos Diavolul care, ca un leu racnind, cauta pe cine sa inghita. Dumnezeu ne-a dat in sa pe Duhul Sfant ca sa locuiasca in noi ca intr-un templu si ne-a dat si Cuvantul lui, Scriptura Sfanta. Domnul Isus spune: „Cercetati Scripturile, caci ele vorbesc despre Mine”. Scriptura ne sta la indemana ca sa cunoastem voia lui Dumnezeu.

In legatura cu sfintirea, Pavel pune in fata cateva pacate care puteau sa se mai iveasca in vreun fel. Tesalonicenii nu erau de mult timp credinciosi. Traiau intr-o lume stricata. Tesalonicul era un port si se stie ca viata din porturi a fost si este foarte stricata. Chiar fara aceasta, si la Greci si la Romani era mare destrabalare. Pacatul acesta era parca mai raspandit ca oricare altul. De altfel, el este pacatul tuturor timpurilor si al tuturor popoarelor. „Sa va feriti de curvie!” Stiti destrabalarea din care ati iesit! Evreii erau invatati din Lege si aveau o viata mai deosebita, ei nu erau in intunericul grozav in care se aflau paganii.

Nu putem sa vorbim mai pe larg despre pacatul acesta. El cuprinde un domeniu asa de intins si asa de felurit, incat cine s-ar apuca sa vorbeasca mai pe larg despre el, ar intra intr-o balaceala inspaimantatoare. Cate alte lucruri se petrec in ascuns si tin tot de acest domeniu! Oamenii cred ca ce fac ei in ascuns, ascuns ramane si de ochii lui Dumnezeu, dar se insala. in Psalmul 139 spune: „Nici chiar intunericul nu este intunecos pentru Tine.” Scriind Efesenilor, apostolul spune: „Este rusine numai sa spunem ce fac ei in ascuns” (5.12). Pacatul acesta este un pacat impotriva trupului tau si, ca orice pacat, impotriva Ivii Dumnezeu. Corintenii care venisera in legatura cu filozofia, isi pusesera in lucrare mintea asa fel incat ajunsesera aproape sa incuviinteze acest pacat. Unii din ei judecau asa: Dupa cum pantecele este pentru mancare si mancarea este pentru pantece si vor pieri amandoua, si mancarea si pantecele, cand omul moare, tot asa este si trupul: chiar daca il dai desfranarii, o sa moara odata si atunci a pierit si desfranarea. Pavel in sa le spune: Este adevarat ca pantecele este pentru mancare si mancarea este pentru pantece, iar Dumnezeu va nimici si pantecele si mancarile; in sa trupul nu este pentru curvie, ci pentru Domnul si Domnul pentru trup (1 Corinteni 6.13).

Pacatul desfranarii este un pacat si impotriva semenului tau. Va spune cineva: Ne-am invoit la acest pacat. Oare invoirea face din pacat ceva ingaduit? Nu stiu care sa fi scapat sa nu fi fost intinat de acest pacat, fie in fapta, fie in vorba, fie in gand. Omul leagana pacatul in gand si apoi il infaptuieste. Pe urma are sa suspine toata viata pentru urmari.

„Fiecare din voi sa stie sa-si stapaneasca vasul in sfintenie si in cinste, nu in aprinderea poftelor, ca Neamurile, care nu cunosc pe Dumnezeu.” Despre apostolul Pavel, Domnul spune: „Este un vas pe

care l-am ales" (Faptele Apostolilor 9.15). Apostolul Petru spune despre femeie ca este un vas mai slab (1 Petru 3.7). Aici spune ca fiecare sa-si stapaneasca vasul in sfintenie si cinste. Trupul sa fie deci tinut ca un vas curat. Este nevoie ca si in privinta aceasta, credinciosul sa fie sub calauzirea Duhului Sfânt. Fata de sotia sa, el sa nu abuzeze, sa-i dea cinste si sa tina seama de slabiciunile ei.

„Nu in aprinderea poftelor, ca paganii, care nu cunosc pe Dumnezeu." Ciudat dar adevarat: si in aceasta privinta gasim randuiala in Cuvantul lui Dumnezeu.

„Nimeni sa nu umble cu inselaciune si cu nedreptate in treburi fata de fratele sau, pentru ca Domnul pedepseste toate acestea, dupa cum v-am spus si v-am adeverit."

Un om care se pretindea credincios avea o vaca de vanzare. Un credincios era amator sa cumpere o vaca si s-au invoit la pret. Dar vaca este sanatoasa? a intrebat cumparatorul. — Sanatoasa, a raspuns vanzatorul. Dupa cateva zile, vaca a murit, pentru ca era bolnava. Atunci s-a descoperit ca vanzatorul a umblat cu inselaciune si nedreptate.

Astfel de nedreptati si inselaciuni nici nu trebuie sa se pomeneasca intre credinciosi. inselatoria si nedreptatea vin din lacomia de avere. Celor lacomi de avere le place de evanghelie pentru ca ea ii face sa nu mai dea bani pe tutun, pe bautura, pe petreceri si distractii de tot felul. in felul acesta, banii raman in buzunar. A scapat omul de unele, dar iata ca si-a hranit lacomia de bani, care este o inchinare la idoli si o radacina a tuturor relelor.

Credinciosii sunt deci indrumati sa nu umble nici cu inselatorie, nici cu nedreptate in treburile lor, intre ei si fata de ceilalti oameni. Cand un credincios si-a dat cuvantul, sa aiba grija sa-1 respecte. Cand este vorba de vanzare si cumparare, sa nu fie cu viclesug si inselatorie. Cand ai in pastrare bani straini, nu te atingi de ei. Cu banii tai poti sa faci ce vrei, cand insa te vei atinge de banii straini, iti tulburi pacea. iti zici ca ai sa-i pui la loc, dar pana atunci vine cine ti i-a incredintat si ti-i cere. Cu rusine va trebui sa constati ca n-ai meritat increderea pe care ti-a acordat-o. Mai ales cand este vorba de mosteniri, oamenii se reped ca la prada.

Apostolul adauga ca Dumnezeu pedepseste aceste lucruri: desfranarea, inselatoria, nedreptatea. Scriptura Sfanta ne da exemple, ca Dumnezeu pedepseste aceste lucruri. Sodoma si Gomora au pierit din pricina unui pacat uracios care era acolo. Lacomia de avere s-a vazut, de exemplu, la imparatul Ahab. Langa pamantul lui, avea si Nabot, un om sarac, o vie. Ahab a pus ochii pe via lui Nabot si i-a propus sa i-o cumpere sau sa-i dea tot pamant in schimb. Nabot insa a raspuns ca nu-si vinde mostenirea. Ahab s-a separat. Atunci Izabela, sotia lui, prin viclesug si minciuni, a omorat pe Nabot. Asa a pus Ahab mana pe via lui Nabot.

„Dumnezeu nu ne-a chemat la necuratie, ci la sfintire. De aceea, cine nesocoteste aceste invataturi, nesocoteste nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat si Duhul Sau cel Sfânt!" Deci nu va vorbesc de la mine, ci din partea lui Dumnezeu. Daca ascultati, pe Dumnezeu ascultati; daca nu ascultati, pe Dumnezeu nu ascultati, caci cu El aveti a face. In ce ma priveste, eu v-am pus in fata cuvintele lui Dumnezeu.

Mai mult, Dumnezeu v-a dat nu numai instiintari si sfaturi prin mine, ci v-a dat si Duhul Sau cel Sfant. Ascultati deci de Duhul Sau care va indreapta privirile spre Domnul Isus. Ascultati de indemnurile Lui, pentru ca astfel sa puteti duce o viata curata inaintea lui Dumnezeu.

1 Tesaloniceni 4.9-12

Dragostea frateasca este un lucru asupra caruia staruie aici apostolul Pavel si vorbeste despre ea in cuvinte foarte frumoase. Dragostea frateasca trebuie sa se gaseasca neaparat in adunarea lui Dumnezeu; iar daca lipseste de acolo, atunci acolo nu este adunarea lui Dumnezeu.

Apostolul spune: „Cat despre dragostea frateasca, nu aveti nevoie sa va scriem, caci voi singuri ati fost invatati de Dumnezeu sa va iubiti unii pe altii.” Cand te invata Dumnezeu, te invata adevarata invatatura. Unii invata singuri si se numesc autodidacti. Altii invata de la altii. Cine invata de la Dumnezeu, acela este adevarat invatat. „Teodidacti” este numele grecesc al celor invatati de Dumnezeu. Cand inveti doar de la oameni, poti sa-ti mobilezi doar capul; cand insa te invata Dumnezeu, invatatura Lui se coboara la inima. Cel invatat de oameni nu se simte obligat ca ceea ce spune altora sa si faca el mai intai. In crestinatate sunt multi „teologi”, dar putini „teodidacti”. Ei au invatat despre Dumnezeu, dar nu sunt invatati de Dumnezeu. Oamenii i-au invatat despre Dumnezeu, despre Biblie, dar de la Dumnezeu insusi ei n-au invatat, pentru ca nu sunt intorsi la Dumnezeu. Si daca nu s-au intors la Dumnezeu, pot sa spuna altora cuvinte frumoase, cuvinte alese, dar degeaba. Celor ce vorbesc altora ceea ce ei nu cred si nu traiesc, ar trebui sa le fie rusine.

Cineva spunea — nu stiu daca-l mai reproduc intocmai — ca se apucase sa invete pe altii ceea ce el nu prinsese decat cu capul. Dar in timp ce invata pe altii, ii rasuna mereu in urechi: Esti vin magar, esti un magar! A invata pe altii de bine, in timp ce tu traiesti rau, adica in pacat, este un lucru pe dos. Ce inveti, sa traiesti; numai dupa ce traiesti tu mai intai, sa inveti pe altul sau pe altii. Vorbaretii care au prins de prin adunari unele lucruri din Cuvantul lui Dumnezeu, dar nu le traiesc, aduc cea mai mare paguba evangheliei.

Dragostea frateasca trebuie sa se afle neaparat in adunarea lui Dumnezeu. Cu vorba aceasta puteti sa masurati ceea ce cunoasteri. Sufletul omenesc doreste sa iubeasca si sa se stie iubit. Acest lucru este mai necesar decat painea. Fetele indeosebi isi fac nadejdi frumoase despre casatorie, caci fiecare fata doreste sa aiba un sot care s-o iubeasca si pe care si ea sa-1 iubeasca, s-o faca fericita si ea sa-l faca fericit pe el.

Este natural sa fie asa si este frumos. Realitatea este insa prea adeseori foarte trista. In loc sa dea peste o persoana care s-o iubeasca si pe care sa-1 iubeasca, da peste cate o persoana egoista si morocanoasa, vitioasa si usuratica. Judecati casatoriile pe care le cunoasteti si prea putine veti gasi asa cum trebuie sa fie. Sunt soti care merg pana acolo incat isi bat sotiile. Daca este barbat, deci mai tare, trebuie sa-si bata sotia? Ce casatorie sa mai fie aceea in care certurile si chiar si bataile nu se mai sfarsesc! Vai de astfel de casatorii! Destul rau face insa si cicaleala si pornirea spre suparare. Sunt soti care nu-si vorbesc cu zilele, se inchid in ei insisi si poarta ganduri rele unul impotriva altuia. Frumos a fost idealul pe care l-au leganat la san, dar realitatea este destul de amara. Casatoria a fost adusa din rai — asa se zice — dar ce a ajuns! Gemete si suspine. intalnesti o femeie pe strada

si o intrebi: Ce mai faci? — Bine, zice ea. Dar acasa a plans, certandu-se cu sotul ei, si a trebuit sa se spele pe ochi, ca sa nu se vada ca a plans. Se sileste sa se arate zambitoare, dar inima ii plange. Daca omul ar fi credincios, nu s-ar intampla astfel de lucruri. Dupa randuiala lui Dumnezeu, sotii ar trebui sa se iubeasca intre ei si sa fie ca doi tovarasi de drum in calea catre cer. Nefiind intre soti Domnul Isus, egoismul apare la unul sau la altul. Tin minte cum istorisea o credincioasa intoarcerea ei la Dumnezeu. Ca fata in scoala, zicea ea, imi formasem un ideal despre casatorie. Voi lua un barbat frumos, cu un caracter ales, il voi iubi si ma va iubi si vom fi fericiti. La timpul convenit, s-a casatorit. Dar, vai, peste ce barbat a dat! Un om morocanos care venea acasa tacand si pleca de acasa tacand, tacand statea la masa si tacand se ridica de la masa. Cativa ani, tot asa au dus-o.

Intr-un timp erau sa se desparta, dar a intervenit cineva si nu s-au despartit. Inima mea, zicea ea, dorea dupa iubire. In timpul acesta, a ascultat evanghelia si s-a intors la Dumnezeu. Dragostea Domnului Hristos a fost turnata in sufletul ei. Acum, zicea ea, stiu ca sunt iubita de Domnul Isus, Mantuitorul meu.

Sunteti toti incredintati ca este cineva care va iubeste, iar acela este Domnul Isus? O, da, El pe toti ne iubeste si vrea ca toti sa fim mantuiti si, venind la El, sa aflam in El izvorul de pace si iubire. Sufletele doresc dupa iubire, ele doresc sa iubeasca si sa fie iubite, dar trebuie sa gaseasca pe cineva vrednic de iubit. Iubirea curata, adevarata, adanca, sincera este numai in Domnul Isus.

Intre sufletele care vin la Domnul Isus se stabileste o legatura de iubire. Intrand in adunarea lui Dumnezeu, gasesc acolo un cerc mai mare sau mai mic de suflete cu care se inteleg si se iubesc. Ele au acelasi Tata, pentru ca au acelasi Mantuitor si Pastor, si acelasi Duh Sfânt. Ei sunt lucrarea lui Dumnezeu si vad minunile pe care El le face cu sufletele.

Nu este suflet credincios care sa nu fie in stare sa-si istoriseasca intoarcerea la Dumnezeu, o experienta sau alta din viata de legatura cu Domnul Isus.

Dragostea frateasca se numeste pe greceste „filadelfia”. In Apocalipsa, una din cele sapte biserici este biserica din Filadelfia. Ceea ce caracterizeaza aceasta biserica este: „ai pazit cuvantul Meu si n-ai tagaduit numele Meu”. O spun fara nici o lauda pentru noi ca aceasta este si partea noastra: Cuvantul lui Dumnezeu si numele (persoana) Domnului Hristos. Am gustat si stim ca dulce este dragostea de frati si iubim pe toti cei ce iubesc pe Domnul Isus. Este drept ca multi dintre noi lasa de dorit in aceasta privinta, dar putem sa trecem peste lipsuri si defecte, ca sa ramanem la dragostea care trebuie sa mearga crescand.

Nu trebuie sa fie intre noi ca in lume, unde merge dupa regula: Sunt prieten cu dumneata cata vreme imi faci voia, imi faci pe plac; din momentul in care am descoperit la dumneata ceva care nu-mi place, nu mai vreau sa stiu de dumneata. In adunarea lui Dumnezeu nu este asa. Acolo sufletele se deschid unele fata de altele, isi spun unele altora ce gandesc si ce li se intampla in viata, isi impartasesc bucuriile si necazurile; iar daca un suflet din neveghere sau din nestiinta s-a abatut cu ceva, nu-i spui: De acum nu mai vreau sa stiu de dumneata. Dimpotriva, cauti sa-1 ajuti ca sa se indrepte.

În adunarea lui Dumnezeu este iubire. De aceea credincioșii sunt vioi și abia asteapta să se vada între ei ca să mai schimbe un cuvânt sau să-și strângă mâna. Chiar numai întâlnirea cu frații este o înviore. Iar când vine un credincios să-ți vorbească de rău pe un frate sau o soră, nu te unesti îndată cu el, ci cercetezi ca să vezi cum stau lucrurile. Nu primim învinuire împotriva fraților și soriilor de la oameni care pot să înțeleagă greșit lucrurile. Chiar dacă ni se par sinceri, se poate să-și urască și să ne strecoare și noua în suflet ura lor și astfel să ne vatăme dragostea care ne leagă. Tesalonicenii erau învățați de Dumnezeu să se iubească unii pe alții. Această învățatură face parte din școala cea mai înaltă. Așa ceva numai în școala Domnului Isus se învață. Din momentul în care sufletul s-a întors la Dumnezeu, a intrat în școala Domnului Isus; iar lucrurile pe care le învață în ea, de la Dumnezeu le învață. Apostolul era foarte bucuros să constate că, în privința dragostei fratești, nu mai e nevoie să le dea vreun indemn nou, pentru că dragostea fratească există. Mai mult, iubirea lor se întindea până departe în întreaga Macedonie. De la Tesalonic porniseră raze de lumină în jur și acolo, acolo se vor fi întemeiat mici adunări, pentru care adunarea din Tesalonic era o adunare mamă.

Când s-a făcut colecția pentru sfinții din Ierusalim, „adunările din Macedonia” (2 Corinteni 8) au contribuit cu multă darnicie, chiar peste puterile lor. Deși foarte săraci, s-au arătat foarte darnici pentru sfinții de departe, care ajunseseră în mare strâmtoare.

Pentru păstrarea dragostei fratești, se cade să ne formăm cugetarea din Cuvântul lui Dumnezeu și sub călăuzirea Duhului Sfânt. Să vedem în fiecare răscumpărat al Domnului o minime a harului lui Dumnezeu.

Un credincios avea câțiva copii, care se credeau că sunt ceva și priveau de sus pe credincioși. Când auzeau ceva rău despre credincioși, spuneau tatălui lor cu oarecare satisfacție și dispreț. La un moment dat, tatăl lor le-a spus: Să tăceți din gură! Aceștia sunt frații pe care mi i-a dat Dumnezeu. Voi nu știți ce a făcut Dumnezeu cu ei. Eu știu ce mare distanță este între ceea ce au fost ei înainte și ceea ce sunt ei acum. Aceasta este familia mea cerească, în care mă simt eu bine, pentru că în ei și între ei lucrează Dumnezeu și-și desfășoară puterea Lui minunată.

Înima trebuie să ni se lărgască tot mai mult. Pentru aceasta ne stă la îndemână nu numai Cuvântul lui Dumnezeu, ci și rugăciunea. Vei fi bagat de seamă că, la început, rugăciunea se învârteste mai numai în jurul tău, ca să mulțumești pentru ce ți-a dat Dumnezeu sau să ceri de la El ce este nevoie. Cu timpul, inima se mai lărgeste, iar rugăciunea se lărgeste și ea. Adunarea de rugăciune contribuie și ea la aceasta. Ai luat seamă cum rugăciunile unora se întind până departe, chiar la cei de peste tot pământul. Inima li s-a lărgit așa fel încât se bucură de răspândirea evangheliei pe tot pământul. Aceasta o învățăm în școala Domnului Isus și unii de la alții, dacă suntem cu bagare de seamă la lucrarea lui Dumnezeu care se desfășoară în adunare.

Două lucruri trebuie avute în vedere dacă vrem să păstrăm și să creștem în dragostea fratească: a ierta și a da. Deschizându-ți-și inima, trebuie să ni se deschidă și punga. Săracul credincios nu poate să întindă mâna la lume, pentru că-i este rusine. El mai bine moare de foame decât să-și întindă mâna să cerșească. Lipsa lui se cade să-o vada frații. Deprinde-ți privirea pentru că atunci când intri într-o casă, să vezi dacă acolo domnește lipsa sau strâmtoarea. Dacă nu vom avea ochii deschisi, atunci cum ne vom exercita în dragoste? Cum poți să stai la masă având două feluri de

mancare, cand stii ca fratele sau sora ta n-are nici macar o bucata de paine? Daca nu ne gandim in felul acesta, cum vom spori in dragostea frateasca? „Mai fericite este de cine da decat de cine primeste” este un cuvint pastrat de la Domnul Isus prin apostolul Pavel.

In darnicie sa se exercite toti credinciosii, chiar si cei saraci. Nu este vorba ca unul din adunare sa stranga darurile si sa le imparta, ci fiecare sa aiba ochii si inima deschise, ca sa vina in ajutor acolo unde trebuie. Cine nu face asa, se inchirceste.

Traind impreuna, am ajuns sa ne cunoastem intre noi. Sunt intre noi persoane darnice si sunt si de cele mai putin darnice. Acestea din urma nu sporesc ca cele dintai. Stiti ca scaunele pe care stati au fost platite de maini care au spalat vase si rufe? Mic este castigul fetei care este undeva in serviciu, mare este darnicia ei in comparatie cu venitul ei. Exercitandu-se in darnicie, inima se umple de o tot mai multa dragoste frateasca si este fericita. Dumnezeu Se numeste „fericitul Dumnezeu” si da cu mana larga si fara mustrare. El face sa rasara soarele Sau peste cei rai si peste cei buni si da ploaie peste cei drepti si peste cei nedrepti. El da chiar celor ce-L injura sau il tagaduiesc. Credinciosilor sinceri si predati Domnului, le pare rau ca nu pot face tot binele pe care-l vad ca este de facut. Ei ar vrea sa se incarce cu greutatile altora, dar nu pot. Dar daca nu pot sa inlature toate suspinele si lacrimile unui suflet in nevoie, macar un suspin sau o lacrima cauta sa aline prin ce i-a dat Dumnezeu. Adunarile impodobite cu darnicie infloresc. Adunarile care nu sunt asa tanjesc si se vestejesc, iar dragostea frateasca nu infloreste in ele.

Mai este nevoie, cum am spus, si de a ierta. Cuvantul lui Dumnezeu spune ca toti gresim in multe feluri. Dragostea insa gaseste dezvinovatare pentru orice sau acopera totul. Este cu putinta sa gresim unii fata de altii si sa nu ne purtam la inaltimea cuvenita. Daca insa ne iubim, gasim scuze unii altora si ne iertam unii pe altii. Atunci, dragostea frateasca nu este vatamata pana in radacinile ei.

Este cineva care spune ca citeste Cuvantul lui Dumnezeu, iubeste pe Domnul Isus, se roaga, dar traieste fara adunare, adica izolat. Unde este sem- nul ca ai trecut din moarte la viata? „Stim ca am trecut din moarte la viata, fiindca iubim pe frati”.

Care iti sunt fratii? Care iti este cercul? Atunci ce fel de dragoste frateasca ai? Sufletele acestea se lipsesc de binecuvantarea pe care, potrivit Psalmului 133, Domnul o da acolo unde fratii locuiesc impreuna in unire.

Dragostea frateasca ramane cand suntem insufletiti de duhul iertarii unuia fata de altul. Unele persoane sunt asa de sensibile incat, daca li se pare ca cineva nu le-a privit bine sau nu le-a bagat in seama, s-au si posomorat. Acestea sunt persoane nefericite. Surorile indeosebi sunt indemnate sa condamne aceasta sensibilitate care le face sa suceasca toate pe dos, iar dragostea frateasca sa fie vatamata. Fel de fel de temeri ti-au trecut prin minte si, cand ai stat de vorba cu acea persoana, vezi ca nimic nu este adevarat si te-ai amarat degeaba. O inima larga si intelegatoare, o inima iubitoare trebuie sa doreasca fiecare in parte. Apostolul Petru spune ca un duh bland si linistit este de mare pret inaintea lui Dumnezeu. Surorilor credincioase, ati cerut cu staruinta acest duh bland si linistit, si l-ati primit? Ati zis: Doamne, sunt prea sensibila, imi sare tandara din orice, sunt expusa la multa nervozitate. Da-mi, Te rog, un duh bland si linistit?

Apostolul spune apoi Tesalonicenilor: „Sa cautati sa traiti linistiri, sa va vedeti de treburi si sa lucrati cu mainile voastre, cum v-am sfatuit.” Sa nu duca deci o viata framantata, alergand de colo pana colo si punandu-si mintea numai la afaceri aducatoare de castig. Nu asa! Sa traiti linistiti, sa va vedeti de treburi si sa lucrati cu mainile voastre. Tesalonicenii erau asa de plini de asteptarea Domnului Isus, incat isi parasisera ocupatiile si in nelucrare asteptau pe Domnul Isus. Apostolul le spune ca nu fac bine, ci sa traiasca linistiri si sa-si vada de treburi. Lucrati cu mainile voastre si asa sa asteptati pe Domnul Isus. Pe vremea aceea, lucrul cu mainile era dispretuit de cei instariti. A lucra cu mainile era partea sclavilor. Astazi, toti pretuim munca, fie cu mainile, fie cu capul. Asa ii este dat omului: Sa munceasca si sa-si castige existenta cu sudoarea fruntii.

„Sa traiti linistiti” mai indeamna sa nu umblati de colo pana colo, fara nici un rost, cum fac unele femei; ba inca mai pun si Biblia in geanta. Ar face mai bine sa-si vada de casa, de gospodarie, sa tina casa curata, sa aiba grija de copii, sa-i imbrace, sa-i spele; iar daca mai este timp, sa faca vizite; dar toate la rostul lor.

Si astfel, „sa va purtati cuviincios cu cei de afara si sa n-aveti trebuinta de nimeni.” Cei de afara sunt cei ce nu sunt credinciosi, cei ce nu fac parte din adunare. Aceia sa vada ca sunteti oameni cu scaun la cap, oameni linistiti, oameni care fac sa fie stimati pentru viata pe care o duc.

Adauga insa „sa n-aveti trebuinta de nimeni”, adica sa nu cada pe capul nimanui, sa nu astepte sa fie ajutati de altii. Daca nu lucrezi, ajungi sa nu mai ai nimic. Dai fuga la imprumut, caci nevoia te sileste. Promiti sa dai inapoi si nu te poti tine de cuvânt. Umbli sa te carpesti, dar mai rau te rupi.

Astfel de indemnuri le dadea apostolul Pavel, in vederea subiectului despre care incepe apoi sa le vorbeasca.

1 Tesaloniceni 4.13-18

Daca numai atat cat am citit acum ar fi scris apostolul Pavel Tesalonicenilor, inca n-ar fi scris degeaba. Aceste cuvinte cuprind un adevar foarte pretios, adevar care alcatuieste „fericita noastra nadejde”. Dar, desi adevarul acesta este spus aici cum nu se poate mai clar, crestinatatea l-a pierdut. Si l-a pierdut nu de acum, ci de multe veacuri. In scolile unde se invata lucrurile religioase, nimeni nu-i invata pe elevi despre ce am citit aici. Cat am fost intr-o astfel de scoala, habar n-am avut de asa ceva. Despre Cuvantul lui Dumnezeu am invatat multe, dar Cuvantul lui Dumnezeu insusi nu l-am citit, nu aveam nici un interes pentru el. Chiar intre cei ce sunt copii ai lui Dumnezeu, chiar intre aceia adevarul acesta nu este lamurit, pentru ca li s-au pus ochelari la ochi si vad lucrurile asa cum le sunt infatisate in adunare. Multe adunari nu stiu ce este cu cele spuse in aceste randuri, cu rapirea Bisericii. Veacuri de-a randul adevarul acesta a fost ca ascuns. Dar acum o suta si mai bine de ani, Dumnezeu a ridicat niste credinciosi foarte seriosi si aceia au atras atentia asupra acestui adevar numit „rapirea Bisericii”. Unii s-au trezit, altii nu. In ziua de astazi este la fel. Cei ce sunt treziti, sunt si din pricina ca au acest adevar; iar cei ce nu sunt asa, sunt si pentru ca n-au acest adevar.

Tesalonicenii aveau lucrul acesta, ca Domnul Isus va veni si va lua pe ai Sai de pe pamant. Se gandeau insa la credinciosii care au murit. Sa mai astepte aceia inca o mie de ani, cand va fi invierea tuturor? in felul acesta ei ar fi pagubiti, in timp ce aceia care vor fi vii la venirea Domnului vor fi castigati. Apostolul raspunde la aceasta grija a lor. Mai inainte le spusese: „Sa implinesc ce mai lipseste credintei voastre”, adica, in ce priveste invatatura, Tesalonicenii aveau nevoie ca ea sa se completeze. Acum le spune: „Nu voim, fratilor, sa fiti in necunostinta despre cei ce au adormit, ca sa nu va intristati ca ceilalti, care n-au nadejde.”

Scriptura intrebuinteaza despre credinciosi cuvantul „adormit” in loc de „mort”. Domnul Isus insusi intrebuinteaza acest cuvant. „Lazar doarme, dar Ma duc sa-l scol”. Despre fiica lui Iair spune: „Fetita n-a murit, ci doarme”. Cei ce erau acolo de fata isi bateau joc de El, se socoteau mai intelepti ca Domnul Isus. El insa stia ce spune. Moartea la cei credinciosi este numita somn; ea este odihna in ce priveste trupul. Unii isi dau cu parerea ca si sufletul doarme, pana cand va fi invierea sau rapirea. Parerea lor nu este adevarata. Sufletul nu doarme. Nici chiar pe pamant, sufletul nu doarme cand doarme trupul. Abia astepti sa fii la Domnul Isus si ajuns acolo sa te culci sa dormi? Asa incurca lucrurile oamenii care nu se tin in totul de Cuvantul lui Dumnezeu si nu pun versetele din el in legatura unele cu altele. De ce Domnul Isus numeste moartea celor credinciosi adormire? Pentru ca la El orice cuvant era plin de putere. Era de ajuns ca El sa cheme, si mortul raspundea ca si cand ar fi fost viu. „Lazare, vino afara!” L-a chemat, atata tot; n-a pus mana pe el, nu l-a atins. „Talita cumi”, „fetito, scoala-te iti zic”, cum ii zicea mama ei dimineata, cand fetita ei mai intarzia la somn. A strigat-o si ea s-a sculat. Asa de usor? Da. Asa lucreaza Dumnezeu: a poruncit si s-a facut. Asa vedem pe prima pagina a Bibliei, indeosebi. A zis si s-a facut. Avem de-a face cu un Dumnezeu atotputernic. Este destul ca El sa zica si se face. Nu exista piedica in fata atotputerniciei Lui. Toata Biblia marturiseste lucrul acesta si la fel si experienta credinciosilor.

„Nu voim sa fiti in necunostinta despre cei care au adormit (au murit), ca sa nu fiti intristati, ca ceilalti care n-au nadejde.” N-au nadejde cei ce n-au lumina evangheliei. „Adio pentru totdeauna, adio ca ne-ai rupt inima din noi!” ii auzi pe ai lor plangand. Cei credinciosi nu pot sa spuna asa, ci zic: „La revedere, in curand ne vom vedea!” Ceilalti n-au nadejde, de aceea plang fara nici o mangaiere. Chiar daca la slujba de inmormantare li se citeste din evanghelie, lor nu le arde atunci sa asculte evanghelia. Chiar ce scrie aici Apostolul Pavel se citeste atunci. Dar cine ia seama? Oamenii se lasa purtati de gandurile lor si nu iau seama. Dascalii din biserici va vor spune pe dinafara cuvintele acestea, dar nu le cred. Cei ce n-au nici o nadejde sunt cei ce n-au pe Domnul Isus, n-au viata vesnica, n-au legatura cu Dumnezeu. „A murit, s-a terminat”, zic ei. Dar nu este adevarat ca daca omul a murit, s-a terminat cu el, pentru ca dupa moarte urmeaza judecata. Unde merge sufletul omului nemantuit? Unde a mers sufletul bogatului nemilostiv. Iar cand trupul va invia, va merge in iad. „Este randuit oamenilor sa moara o singura data si dupa aceea vine judecata.” Judecata este fara mila pentru cel ce n-a avut mila de el insusi, ca sa se impace cu Dumnezeu. Asa este scris in Scriptura. Cuvantul I'i Dumnezeu este adevarul, si noi ne plecam in fata Lui. Crede cineva ca Dumnezeu poate sa spuna minciuni? Oamenii traiesc asa fel ca si cum Dumnezeu nu ne-ar fi vorbit in Cuvantul Lui si-L fac mincinos prin faptul ca nu-L cred.

Apostolul spune mai departe: „Daca credem ca Isus a murit si a inviat, credem si ca Dumnezeu va aduce inapoi impreuna cu Isus pe cei ce au adormit in El.”

Cuvantul lui Dumnezeu spune ca cei nascuti din nou, cei rascumparati alcatuiesc un trup (al carui cap este Domnul Isus) si fiecare in parte este un madular, iar Duhul Sfânt face unitatea acestui trup. Ce s-a intamplat cu capul trebuie sa se intample cu fiecare madular in parte. Pe unde a trecut Domnul Isus trebuie sa treaca fiecare rascumparat al Lui. Domnul Isus a murit si a inviat, si fiecare rascumparat trebuie sa moara si sa invieze; cu o singura exceptie: a celor ce vor fi in viata in timpul venirii Domnului Isus pentru rapire. Aceia vor fi schimbati cat ai clipi din ochi si nu vor mai trece prin moarte.

Cum va fi aceasta schimbare nu stim. Cine o va trai, va sti foarte bine, nu-i va trebui mult ca sa priceapa. In adevar, cand traiesti un lucru, il pricepi, chiar daca altul nu-l pricepe. Ce este nasterea din nou nu pricepe cine n-a trait-o, oricata silinta ne-am da noi ca sa lamurim aceasta. Cand insa ai trait-o, nu mai trebuie sa-ti spuna nimeni.

„Dumnezeu va aduce inapoi impreuna cu Isus pe cei ce au adormit in El.” Venirea Domnului Isus are doua etape. intai El vine pana in azduh, pentru credinciosii Sai, iar dupa un timp scurt vine impreuna cu credinciosii Sai pe pamant. intai sunt rapiti de pe pamant si pe urma vin totii impreuna cu Ei, ca mireasa care-si insoteste mirele. De cei necredinciosi, nici vorba. Aceia vor invia dupa imparatia de o mie de ani si vor fi judecati.

„Iata, in adevar, ce va spunem prin Cuvantul Domnului: noi cei vii care vom ramane pana la venirea Domnului, nu vom lua-o inaintea celor adormiti.” Va spunem prin Cuvantul Domnului, deci nu va spunem de la noi. Domnul Isus-Insusi i-a impartasit acest adevar. Pavel a primit adevarul acesta direct de la Domnul Isus. Probabil a avut o descoperire speciala. Luand cunostinta de cele ce se petreceau in Tesalonic, Pavel va fi avut nevoie de mai multa lumina in chestiunea aceasta si se va fi dus inaintea Domnului: Da-mi, Doamne, ca sa le dau si eu, caci nu stiu ce sa le raspund. Atunci, intr-o descoperire anume, Domnul Isus i-a spus ce se va intampla cu cei care au adormit.

Evangelia insasi, Pavel n-a primit-o de la om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos, cum spune la Galateni. in ce priveste Cina Domnului, Pavel spune Corintenilor: „Am primit de la Domnul”. Deci era o descoperire speciala de la El. Cum i-a facut Domnul aceasta descoperire, nu este treaba noastra sa stim. Vorba este ca Domnul a gasit in el o persoana careia a putut sa-i impartaseasca aceste lucruri, si prin el si noua.

De ce zice insa: „Noi cei vii care vom ramane pana la venirea Domnului, nu vom lua-o inaintea celor adormiti”? Citind aceste cuvinte si stiind ca Pavel n-a avut parte de rapire, cineva ar putea sa zica: Pavel s-a inselat, caci a murit si n-a fost rapit. Asa imi vorbea odata cineva. Atunci l-am intrebat: Dar cum crezi dumneata ca trebuia sa zica aici? Momentul rapirii, vremurile si soroacele, le-a pastrat Total sub stapanirea Sa. Credinciosul este dator sa astepte pe Domnul in fiecare clipa. Pavel nu putea sa fie sigur ca va muri, caci astepta rapirea. De aceea spune: „Noi cei vii”. Totusi el a contat si pe faptul ca s-ar fi putut sa moara, pentru ca la 1 Corinteni spune: „Si Dumnezeu, care a inviat pe Domnul, ne va invia si pe noi cu puterea Sa”. Deci, chiar daca avea parte de moarte, avea parte si de inviere. Apostolul nu s-a inselat si a aratat ca trebuie sa asteptam pe Domnul in fiecare clipa. Si daca asa il astepta Pavel, cu atat mai mult noi acum, cand venirea Domnului este mai aproape ca oricand.

Deci, noi care vom fi in trup, spune la 1 Corinteni 15, intr-o clipa, cat ai clipi din ochi, vom fi schimbati. Trambita va suna, mortii vor invia nesupusi putrezirii si noi vom fi schimbati. Nu vom lua-o inaintea celor care au adormit, pentru ca intai vor invia cei adormiti in Hristos. intai inviaza ei si dupa aceea noi suntem schimbati. Pentru aceasta insa nu este nevoie de zile, de saptamani sau de luni, caci lucrul acesta se petrece foarte repede. Nu va intristati deci, cu privire la cei adormiti, ca si cum ei ar fi pagubiti, ca si cum trupurile lor ar ramane in mormant inca o mie de ani si n-ar avea si ei parte de „fericita noastra nadejde.” Adevarul acesta este plin de mangaiere pentru toti.

„insusi Domnul, cu un strigat, cu glasul arhanghelului (nu „unui arhanghel”) si cu trambita lui Dumnezeu, Se va cobori din cer si intai vor invia cei morti in Hristos.” Strigat, glas de arhanghel, trambita lui Dumnezeu. Parc-ar fi vorba de o muzi- ca ce incepe sa cante, pentru ca cei ce trebuie sa faca marsul, sa porneasca la drum. In strigatul lui Dumnezeu, in glasul arhanghelului si in trambita lui Dumnezeu este putere.

Vor vedea ceilalti oameni lucrul acesta? Vor auzi ei strigatul, glasul arhanghelului si trambita lui Dumnezeu? Nu stim. Ma tem insa ca nu vor auzi nimic si nu vor vedea nimic. Cu cei credinciosi se va face o lucrare minunata; numai ei vor auzi strigatul, glasul arhanghelului si trambita lui Dumnezeu. Ceilalti se vor pomeni fara credinciosi, fie ca vor fi rapiti ziua, fie noaptea. In Scriptura se vorbeste de trei straji, daca nu de patru. Cand la noi este ziua, in alta parte a pamantului este noapte; iar cand la noi este noapte, acolo este ziua. Toti vor fi rapiti in acelasi timp.

„intai vor invia cei morti in Hristos.” Cine ii va invia? Dumnezeu. Lucrul acesta trece peste mintea noastra. Inima crede si se bucura, dar mintea ramane in urma. Corintenii se intrebau si ei: cum va fi aceasta? — Nebun ce esti, le raspunde Pavel, de ce-ti mai bati capul cu asta? Este destui sa stii ca ai a face cu un Dumnezeu atotputernic.

„Apoi, noi cei vii care vom fi ramas, vom fi rapiti impreuna cu ei, in nori, ca sa intampinam pe Domnul in vazduh.” Deci Domnul nu vine pana pe pamant, ci pana in vazduh. „Si astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” Starea dintre moarte si inviere este aceea ca sufletul este la Domnul Isus. „As vrea sa ma mut si sa fiu impreuna cu Hristos, caci ar fi cu mult mai bine”, spune apostolul Pavel. Deci cand sufletul credinciosului s-a despartit de trup, merge la Domnul Isus. Mantuirea desavarsita n-o avem insa decat atunci cand si trupul va fi schimbat ori inviat. Atunci vom fi desavarsiti, pentru ca vom vedea pe Domnul Isus asa cum este si vom fi ca El. „Mangaiati-va deci unii pe altii cu aceste cuvinte.” In adevar, aceste cuvinte cuprind o mare mangaiere. Cand am vizitat pe cate un bolnav credincios, am incercat sa vad cu ce poate fi el mai mangaiat si am observat ca nu exista mangaiere mai potrivita pentru el decat „rapirea”. Ce ne-a spus aici Dumnezeu poate avea loc intr-o clipa, iar noi ne tot facem planuri pentru viitor si ne lasam stapaniti de fel de fel de temeri. Cel mai bun lucru si cea mai inalta rugaciune in caz de boala este: „Faca-se voia Ta!” Daca voia Lui va fi sa ne ia de pe pamant prin rapire, rapiti vom fi; daca voia Lui va fi sa ne ia prin moarte, prin moarte vom trece, pe unde a trecut si Invatatorul nostru si nu vom avea din aceasta nici o paguba.

Nadejdea rapirii este numita in Cuvant „fericita noastra nadejde” sau nadejdea care ne face fericiti. Ce va fi atunci cand vom fi atrasi ca de un magnet in vazduh? Legea gravitatiei nu va mai avea putere asupra noastra, caci vom avea alte trupuri, nu din materia de acum.

Toti rascumparatii Domnului se vor vedea atunci si nu vor avea nevoie de cine stie ce lamuriri ca sa se cunoasca si sa se uneasca in a slavi pe Dumnezeu. Milioane de fiinte rascumparate si fericite vor lauda pe Domnul cum nu putem sa-L laudam aici pe pamant.

In vederea aceasta trebuie sa ne pregatim. Cum? Copiii ascultatori, cand tatal lor este plecat undeva, il asteapta cu dor, mai ales cand stiu ca nu vine cu mana goala. Ei sunt linistiti si cuminti, pentru ca, atunci cand se va inapoia tatal lor si va intreba pe mama lor daca au fost cuminti si ascultatori, mama sa poata spune ca asa au fost. Duhul Sfant ne creste ca sa ne faca asemenea Domnului Hristos. Duhul Sfant trebuie sa zica atunci: „Gata, s-a sfarsit.”

Daca o sotie isi iubeste sotul care a plecat departe, ea se va pregati in vederea venirii lui, ca s-o gaseasca cu casa curata si toate in randuiala, masa pregatita si tot ce poate sa faca placere sotului ei. Femeia care nu isi iubeste sotul se va da dupa alte lucruri si va pierde din vedere ca sotul ei trebuie sa vina si poate s-o gaseasca intr-o stare care nu i-ar face placere. Noi vom fi din acei copii ai lui Dumnezeu care iubim pe Domnul nostru, pentru ca El ne-a iubit mai intai. Dorim ca El sa ne gaseasca in pace si veghind in asteptarea Lui. Mireasa se cade sa-si astepte mirele, sa gaseasca toate in randuiala la venirea Lui.

Asupra lumii, rapirea credinciosilor nu va face prea mare impresie. O brosură „Unul va fi luat si altul lasat”, infatiseaza rapirea ca un eveniment care va rascoli intreaga lume. Nu este adevarat. Ai nostri se vor pomeni fara noi, daca nu vor lua in seama chemarea evangheliei. Desigur, ei vor fi rascoliti. Te vor cauta intr-o parte, te vor cauta intr-alta parte, dar degeaba, ca nu te vor mai gasi. Sotul necredincios se va pomeni fara sotia sa credincioasa. Atunci isi va da seama de adevarul acesta la care n-a voit sa ia aminte; asemenea sotia necredincioasa se va pomeni fara sotul credincios. Dar evenimentul acesta nu va influenta deloc is toria, care isi merge cursul ei. invatatura aceasta este o invatatura scumpa a noastra, care nu supara, credem, pe nimeni.

Aceasta „fericita nadejde” ne face sa fim atenti asupra purtarii noastre. Vine Domnul Isus intr-o clipa sau alta; cum ma gaseste si unde ma gaseste El? Ma gaseste intr-un loc cuviincios, unde sa-mi para bine ca ma gaseste, ori ma gaseste intr-un loc de care mi-ar fi rusine? Ma gaseste intr-o stare de suflet de care poate sa Se bucure, ori ma gaseste intr-una despre care ar putea sa zica: Asa Ma astepti tu pe Mine?

Multi s-au intrebat daca Domnul Isus va lua pe toti ori numai pe unii care sunt pregatiti in vederea aceasta, in timp ce pe cei ce nu sunt pregatiti ii va lasa pe pamant. La aceasta, unii au raspuns ca dupa cum in Orient secerisul este in serii, se secera odata ce a fost copt intai, apoi se secera a doua oara si a treia oara, ce se coace mai pe urma, tot asa si rapirea va fi in serii. Aceasta parere insa nu se bazeaza pe Cuvantul lui Dumnezeu. Domnul Isus va rapi pe toti ai Sai. As zice pe toti „credinciosii”, dar sunt oameni care se numesc credinciosi dar nu sunt nascuti din nou. As zice iarasi pe toti cati s-au intors la Dumnezeu, dar sunt unii care s-au intors de la unele pacate, dar nu la Dumnezeu. De aceea prefer cuvantul de „cei nascuti din nou”. Daca faci parte din trupul Domnului Hristos, esti un copil al lui Dumnezeu, vei fi raptat. Daca insa esti inca incurcat in pacate, atunci ce fel de credincios esti? Credinta care n-are ca urmare sfintenia, nu este credinta. Credinta care traieste in pacat cunoscut ca pacat, nu este credinta. O astfel de credinta este doar o inchipuire de credinta,

o imitate care n-are nici o valoare.

Trebuie sa avem credinta adevarata, care sa ne desparta de tot ce nu este dupa voia lui Dumnezeu, si o viata in randuiala inaintea Mantuitorului nostru. El asteapta cu mare dor clipa cand sa vina si sa ne ia la El, ca sa fim totdeauna cu El. Ferice de acela pe care-l gaseste veghind in asteptarea Lui si cu viata in randuiala, incat sa poata spune: „Vino, Doamne Isuse!”

1 Tesaloniceni 5.1-11

La sfarsitul capitolului 4, apostolul a vorbit despre rapirea credinciosilor. Credinciosii ale caror trupuri vor fi atunci in morminte, vor invia cei dintai, iar cei pe care venirea Domnului Isus ii va gasi in trup, vor fi schimbati intr-o clipa, dobandind un alt trup, de slava, si astfel cu totii vor fi rapiti in nori, ca sa intampine pe Domnul in vazduh; si astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Cei ce ascultati aceste cuvinte, va bucurati in vederea acestui lucru, aveti adica siguranta ca daca vine Domnul Isus in noaptea aceasta, va va lua sa fiti totdeauna impreuna cu El? Ce impiedica pe om sa fie rapit de Domnul Isus? Pacatul. Sunteti in randuiala inaintea lui Dumnezeu in felul aratat in Cuvantul Sau? Daca nu sunteti inca in randuiala, puneti-va numaidecat in randuiala prin pocainta si credinta, caci nu este vreme de pierdut.

Nu se stie ziua cand va avea loc rapirea. Este drept ca in decursul istoriei s-au facut multe greseli in privinta aceasta de catre aceia care s-au apucat sa fixeze o data; greselile lor au cam coborat ideea venirii Domnului Isus. S-au facut greseli din cauza ca oamenii n-au tinut seama de tot Cuvantul lui Dumnezeu. Au cercetat pe prorocul Daniel, au cercetat Apocalipsa, ca sa fixeze data venirii Domnului Isus. Aceasta a fost o greseala pe care au facut-o si unii din cei sinceri credinciosi. Acum vreo 80 de ani, adventistii au impresionat lumea cu vestea ca in anul cutare vine Domnul Isus. Dar n-a venit. Au zis atunci ca a fost o greseala de calcul. Si au facut atunci alta socoteala. Dar nici atunci n-a venit. Nu stiu daca pana acum s-or fi tamaduit de a fixa date, lucru pe care Dumnezeu il opreste, cand spune ca ziua aceea n-o stie nimeni, nici chiar ingerii din cer, nici chiar Domnul Isus. Lucrul acesta l-a pastrat Total sub stapanirea Sa. Nimeni nu trebuie sa fixeze o data, dar toti credinciosii au sa astepte in fiecare clipa venirea Domnului Isus.

Unii asteapta pe Domnul cu bucurie, altii nu. Ei nu sunt cu viata in randuiala si nu-L iubesc. Si-au legat inima de ale pamantului si nu doresc sa-1 paraseasca. il asteptam noi cum il astepta apostolul Pavel? La Romani 13 el spune: „Noaptea este foarte inaintata, se apropie ziua”. „Ziua” este desigur venirea Domnului Hristos pentru credinciosii Sai.

Folositor lucru este sa-ti faci control in fiecare seara: Unde am fost? Ce am vorbit, ce-am facut, ce-am gandit? S-a strecurat vreun pacat, vreun neadevar, vreo suparare, vreun gand necurat? Descoperi ceva, marturiseste Domnului, ia iertare si paraseste. Numai asa poti sa te culci in pace, daca nu este nimic intre tine si Dumnezeu. A doua zi, cand te scoli, asaza-te din nou sub ocrotirea Celui Prea inalt si spune-l ca n-ai alta dorinta decat sa te pazeasca curat si fara vina inaintea Lui. Asa traieste cel ce asteapta pe Domnul Isus. Avem datoria de a-L astepta in pace si veghind.

Tesalonicenii credeau adevarul venirii Domnului Isus, dar nu lucrau si-L asteptau nelucrand. Apostolul le scrie ca trebuie sa-si vada de treburi si sa-L astepte lucrand: Altfel vor ajunge in greutati, vor cadea pe capul altora si vor strica marturia.

Tesalonicenii doreau probabil sa stie cand va veni Domnul Isus. Apostolul le raspunde si le spune ca in privinta aceasta ei au cunostinta trebuitoare, asa ca nu mai este nevoie sa le scrie. Le spusese ca „ziua Domnului”, zi care cuprinde si venirea Lui si cele ce se petrec atunci pe pamant, „va veni ca un hot”. Hotul vine pe neasteptate. Nu stii cand a intrat hotul in casa si ti-a luat lucrurile din ea. Ai dormit si n-ai simtit nimic. Dar pentru cine va fi aceasta venire ca a unui hot noaptea? Desigur, pentru lume. in ce va priveste pe voi, Tesalonicenilor, ziua aceea nu va va fi ca ceva neasteptat.

Apostolul adauga: „Cand vor zice: „Pace si liniste!”, atunci o prapadenie neasteptata va veni peste ei, ca durerile nasterii peste femeia insarcinata; si nu va fi chip de scapare”. Este o liniste si o pace pe care si-o fac oamenii, dar ea va fi linistea si pacea dinaintea furtunii. Unii din cei ce ne gasim acum aici, am apucat cele doua razboaie din urma. inainte de a incepe ele, ni se parea ca este pace si liniste in lume. Cum s-a declarat insa razboiul, au si inceput grozaviile care tin de razboi. Pacea si linistea dinainte erau pacea si linistea dinaintea furtunii. Deodata incep tunetele, trznetele, vijelia grozava care scoate pomii din radacina. Atunci toti sunt ingroziti. Peste cei ce nu cunosc pe Domnul Isus „va veni o prapadenie neasteptata, ca durerile nasterii peste femeia insarcinata; si nu va fi chip de scapare”. Femeia insarcinata nu stie ceasul cand va fi sa nasca. Lumea aceasta poate sa mai stie ca va veni Domnul Isus, dar nu stie cand va fi ceasul acela.

„Dar voi, fratilor, nu sunteti in intuneric, pentru ca ziua aceea sa va prinda ca un hot. Voi toti sunteti fii ai luminii si fii ai zilei. Noi nu suntem ai noptii, nici ai intunericului.” Fii ai luminii si ai zilei sunt totuna cu copiii ai lui Dumnezeu. Voi ati primit pe Domnul Isus, care a spus: „Eu sunt lumina lumii. Cine Ma urmeaza pe Mine, nu va umbla in intuneric, ci va avea lumina vietii”. Voi ati trecut din intuneric la lumina Lui minunata. Voi iubiti lumina, voi traiti in lumina. Voi ati terminat-o cu intunericul pacatului, va place lumina si nu vreti sa traiti decat in lumina, adica inaintea lui Dumnezeu.

Voi care sunteti fii ai luminii, copiii ai lui Dumnezeu, nu veti fi surprinsi de venirea Domnului Isus si nu veti fi in neoranduiala. in adevar, daca iubesti lumina, vrei ca totul in viata sa fie curat si neintinat, pentru ca „totul este gol si descoperit inaintea Aceluia cu care avem a face”. De om poti sa ascunzi, dar de Domnul Dumnezeu este oare ceva ascuns? „Nici chiar intunericul nu este intunecos pentru Tine, ci noaptea straluceste ca ziua si intunericul ca lumina.” Omul gandeste ca poate sa se ascunda de ochii lui Dumnezeu, dar „unde ma voi duce departe de Duhul Tau si unde voi fugi departe de fata Ta?” Cel credincios nu numai ca nu vrea sa fuga departe de Dumnezeu, ci dimpotriva, fericirea lui este sa se apropie de Dumnezeu (Psalmul 73.28). Cineva zicea: Daca este sa fugi, fugi in bratele lui Dumnezeu.

Cei ce nu au pe Domnul Isus, n-au viata din El si traiesc in pacatul lor, pe acestia Cuvantul ii numeste „copiii ai noptii si ai intunericului”. Ei n-au lumina lui Dumnezeu, sunt in intuneric, dorm somnul pacatului, cum doarme cineva noaptea. Acestia vor ramane surprinsi si inspaimantati cand va veni Domnul Isus.

Indemnul apostolului catre cei ce sunt in lumina este: „De aceea sa nu dormim ca ceilalti, ci sa veghem si sa fim treji”. Domnul Isus este pentru biserica Lui, pentru rascumparatii Lui, luceafarul stralucitor de dimineata, pe care nu-l vad decat cei ce se scoala de dimineata. Dupa Cuvantul lui Dumnezeu, noaptea insemneaza intunericul moral, intunericul pacatului; iar peste omenire se lasa tot mai mare negura de pacat. Din cauza negurei morale care se lasa, este pericol ca si credinciosii sa adoarma, dupa ce au fost treziti la o viata noua. De aici si indemnul apostolului sa nu dormim ca ceilalti, sa nu devenim molatici si nepasatori, ci sa veghem si sa fim treji in vederea venirii Domnului Hristos.

„Cei ce dorm, dorm noaptea; si cei ce se imbata, se imbata noaptea.” Cineva ar putea sa zica: Altadata oamenii se imbatau noaptea, dar acum se imbata si ziua. Este un progres in rau, care maresta nenorocirea oamenilor. Cei ce sunt ai noptii, pot sa doarma somnul mortii; dar voi, cei ce sunteti „ai zilei”, care nu mai traiti in intuneric, nu va mai imbatati. Poate ca prin aceasta nu se intelege numai o imbatare cu bauturi ametitoare, ci si o imbatare cu lucruri de pe pamant. Cati nu-si afunda privirile in cartile de un fel sau de altul si sunt ca beti! Cati nu se entuziasmeaza dupa arta, dupa filozofie, altii dupa sport, altii dupa politica, pana acolo ca le umplu tot sufletul, toata gandirea, toata viata!

Inima celor credinciosi nu trebuie sa se mute de la Cel ce ne-a castigat pentru Sine. Un poet credincios spunea frumos cam asa: „Doamne, ce-ai facut Tu din mine, ca mi-ai mutat inima la Tine!”

„Dar noi, fiindca suntem ai zilei, sa fim treji, sa ne imbracam cu platosa credintei si a dragostei, si sa avem drept coif nadejdea mantuirii.” Este vorba deci de o lupta, in vederea careia trebuie sa ne inarmam, luand toata armatura lui Dumnezeu de la Efeseni 6. Aici sunt amintite numai doua arme: platosa si casca sau coiful, pentru ca este vorba de lupta in vederea asteptarii Domnului Isus. Sa ne imbracam deci (si sa nu ne dezbracam niciodata) cu platosa credintei si a dragostei si sa avem drept coif nadejdea mantuirii. Platosa era o haina sau mai degraba un pieptar cu maneci, foarte tare. Cateodata, era facut din zale, altadata din solzi care veneau unii peste altii ca solzii pestelui. Ea apara pieptul si indeosebi inima de lovituri. Daca o sageata strapungea platosa si ajungea la inima, se intelege ca acel ostas cadea in lupta. Soldatii de astazi nu mai au asa ceva. Coiful sau casca apara capul. Ea se poarta si acum de soldati in lupta.

Armatura aceasta are un inteles spiritual. Sa imbracam platosa credintei si a dragostei. Si la Efeseni vorbeste de platosa, dar acolo o numeste „platosa neprihanirii”. Nu este deosebire, pentru ca indreptarea este prin credinta, prin har; iar dragostea este urmare a faptului ca am fost socotiti neprihaniti. Sa pastram deci cu multa scumpatate credinta si dragostea, ca nu cumva sa vina peste noi ceva care ne-ar rani inima si ne-ar face sa cadem. Sa fim deci treji, ca sa pastram credinta noastra „preasfanta” in Domnul Hristos, si dragostea noastra fata de El si fata de frati si fata de oricine, ca sa fie intreaga si nevatamata. Sa ne aparam inima, ca nu cumva sa patrunda in ea necredinta sau ura sau dusmania, care pot sa ne omoare. De asemenea, indoielile pot sa ne zdruncine credinta.

Coiful sau casca este „nadejdea mantuirii”, iar la Efeseni zice „coiful mantuirii”. A fi mantuit insemna a avea pacatele iertate, a fi scos de sub puterea pacatului si a merge in locul unde nu intra nimic

pacatos. Domnul Isus ne-a mantuit, caci ne-a dat iertarea pacatelor si ne-a scos de sub puterea pacatului, si ne va mantui primindu-ne la El in slava. Iata un adevar care trebuie tinut cu toata taria.

„Dumnezeu nu ne-a randuit la manie, ci ca sa capatam mantuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Iata ce ganduri are Dumnezeu cu noi. El n-a randuit pe nimeni la manie, caci El vrea ca orice om sa fie mantuit si sa ajunga la cunostinta adevarului. Cei ce nu vor ce vrea Dumnezeu cu ei, raman in pacat si sub mania lui Dumnezeu. Nu inseamna ca Dumnezeu n-a vrut sa-i mantuiasca, ci ei n-au vrut sa se intoarca la El si sa fie mantuiti. Dar daca omul nu vrea si isi alege mai degraba pacatul, atunci mania lui Dumnezeu se descopera din cer impotriva oricarei necinstiri a lui Dumnezeu si impotriva oricarei nedreptati a oamenilor (Romani 1.18). Pe noi ne-a randuit „sa capatam mantuirea prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca fie ca veghem, fie ca dormim, sa traim impreuna cu El” (versetele 9-10).

Iata de ce a murit Domnul Isus pentru noi: ca sa traim impreuna cu El. Deci nu ca sa-l putem zice: Multumesc ca mi-ai iertat pacatele; de acum incolo, pot sa traiesc cum vreau, caci m-am suit in trasura mantuirii, in care pot sa dorm, caci ea ma va duce drept in cer. Aceasta ar fi o cugetare nelegiuita, pe care nu numai Duhul Sfânt, dar si bunul simt o condamna in intregime. Am fost mantuiti ca sa traim impreuna cu El in toata vremea si in tot locul.

Se poate asa ceva? va intreba cineva. Nu puneti intrebarea cand stati la poarta. Intrati pe poarta si atunci veti vedea ce este inauntru; primiti adica pe Domnul Isus si veti vedea atunci ce va zice El sa faceti si ce sa nu faceti, ce sa ganditi si ce sa nu ganditi, ce sa vorbiti si ce sa nu vorbiti. El face sa cada la pamant temerile noastre. Nu este greu sa birui ispita si pacatul cand esti cu Domnul Isus. Daca te increzi in El si te bizuiesti pe El, El te va scoate biruitor. Daca, in umilinta, vei zice in tine insuti: Domnul poate sa ma tina in picioare, sa ma fereasca de orice cadere, aceasta insemneaza ca te bizui pe El si il chemi in ajutor. Acesta este mersul normal al vietii cu Domnul Hristos: Din biruinta in biruinta, nu din infrangere in infrangere.

„Fie ca veghem, fie ca dormim, sa traim impreuna cu El.” Prietenul nostru, Mantuitorul nostru, Pastorul nostru este in toate zilele cu noi si traim impreuna cu El. El este calauza noastra, sprijinul si ocrotirea noastra, totul pentru noi. El Se insarcineaza sa ne duca acolo unde ne-a pregatit un loc, numai noi sa tinem ochii tinta la El, pentru ca El sa ne poata calauzi cu privirea Lui.

„De aceea, mangaiati-va unii pe altii si ziditi-va unii pe altii, cum si faceti” (versetul 11). in fata acestui cuvânt si a gandurilor care s-au semanat acum in suflete, ma intreb: Acest Cuvânt al lui Dumnezeu este el o mangaiere pentru toti? Ne zidim noi unii pe altii? incercam sa-l facem, pentru ca acest Cuvânt al lui Dumnezeu sa fie luminos si plin de putere pentru sufletele noastre, care au nevoie sa fie intarite tot mai mult in vederea vietii pe care trebuie s-o ducem.

1 Tesaloniceni 5.12-18

Sfaturile practice pe care le da acum apostolul Pavel cititorilor epistolei sale nu sunt grele de inteles. Aceasta nu insemneaza insa ca ceea ce ai inteles repede, repede vei si trai. De aceea este nevoie sa staruim asupra unor cuvinte asa de simple, in nadejdea ca ele se vor sapa mai bine in minte si in

inima.

„Va rugam, fratilor, sa priviti bine pe cei ce se ostenesc intre voi, care va carmuiesc in Domnul si va sfatuiesc. Sa-i pretuiti foarte mult, in dragoste, din pricina lucrarii lor". Cei care fac o lucrare in adunare sunt pusi in vazul tuturor; iar unii, in loc sa-i pretuiasca, ii critica. Intre credinciosi nu trebuie sa fie asa. Prin critica lipsita de dragoste, oamenii care lucreaza ceva in adunare sunt descurajati. Apostolul insa spune: Sa-i priviti bine, sa-i pretuiti, ba inca sa ii pretuiti foarte mult, ca sa fie incurajati, nu descurajati. Ei va carmuiesc in Domnul, ei va conduc nu in felul lumii, ci in Domnul, cu dragoste si cu smerenie. Poate ca intre Tesaloniceni, cei ce lucrau intre ei si ii conduceau, nu prea vor fi fost pretuiti. De aceea li se dau aceste indemnuri, care sunt pentru toate timpurile.

„Traiti in pace intre voi" si nu va certati. Se intampla si lucrul acesta, caci vin in adunare si oameni care au prins cu capul ceva, dar nu sunt nascuti din nou. Acestia aduc tulburare in adunare.

„Va rugam de asemenea, fratilor, sa mustrati pe cei ce traiesc in neoranduiala, sa imbarbatati pe cei deznadajduiti, sa sprijiniti pe cei slabi, sa fiti rabdatori cu toti."

Cuvantul grecesc „neoranduiala" ne duce cu gandul la o ceata de ostasi care merg in mars. Fiecare ostas, cand merge in mars, trebuie sa tina pasul cu ceilalti si unul sa nu impiedice pe altul in vreun fel, caci daca s-ar opri — de plida — ca sa-si incheie bocancii, impiedica pe cei din urma; iar daca i s-a desfacut ceva, trebuie sa se dea la o parte, ca sa nu impiedice pe cei ce vin pe urma. Tot asa trebuie sa fie si in adunarea lui Dumnezeu: unul sa nu impiedice in mers pe altul. Daca insa vreunul are viata in neoranduiala, sa se dea singur la o parte, pana se pune in randuiala, si pe urma sa-si reia locul. Lucrul acesta nu este inteles de obicei si de aceea cei ce traiesc in neoranduiala trebuie mustrati. Daca primesc mustrarea si se indreapta, raul este inlaturat; daca insa nu primesc mustrarea si se incapataneaza, cad pe cale. Cati nu s-au prabusit din pricina ca nu s-au smerit! Astfel de oameni incurca mersul adunarii si trebuie dati la o parte, spre indreptare. Nu ne este indiferent nici un suflet; orice s-ar intampla, noi nadajduim si ne rugam ca Dumnezeu sa lucreze.

„Sa imbarbatati pe cei deznadajduiti." Darul de a imbarbata este un dar deosebit. Nu toti pot sa faca aceasta, dar toti trebuie sa se exercite in ea. Tesalonicenii erau in deznadejde din cauza ca nu stiau ce este cu mortii lor care, desi credinciosi, n-apucasera rapirea. Altul poate sa fie deznadajduit din cauza ca nu inainteaza pe cale si multe rele se tin inca de el. Datoria credinciosilor lamuriti este sa imbarbateze pe astfel de oameni. Sunt si frati in stare sa vada si alta fata a lucrurilor si asa ridica pe ceilalti. Unul se uneste cu altul la vaicareala, altul insa spune: Lucrul acesta poate sa insemneze si altceva. De ce sa fii asa de abatut? Altii pot sa ajunga la deznadejde din cauza greutatilor: copii multi, venit mic. Altii au de suferit de boli care se prelungesc. Cei ce cerceteaza spitalele se ingrozesc de atata suferinta. Ce o fi avand Dumnezeu cu mine, zice cate cineva, de-mi da atata suferinta? Cine are darul de a imbarbata, ii indreapta privirile in alta parte: fie la suferintele Domnului Hristos, fie la venirea Domnului Hristos. Sufletul a stiut lucrul acesta, dar ii face bine sa-i aduca altul aminte.

„Sa sprijiniti pe cei slabi." Sunt slabi in ce priveste increderea, in ce priveste cunoasterea Cuvantului lui Dumnezeu, in ce priveste libertatea crestina. Unul care este mai tare crede ca poate sa manance

de toate, altul care este mai slab nu mananca decat verdeturi. Pentru imul toate zilele sunt la fel, pentru altul o zi este mai deosebita decat alta. Cel slab are nevoie sa fie sprijinit si sa-i fie respectat cugetul slab, cum spune la Romani 14: „Sa fiti rabdatori cu toti”. Oh, cata nevoie este de rabdare!

„Luati seama ca nimeni sa nu intoarca altuia rau pentru rau.” Pornirea fireasca este sa rasplatesti raul cu rau, sa te razbuni. Evanghelia nu incuviinteaza aceasta insa. Razbunarea este a lui Dumnezeu. Noi sa nu ne lasam biruiti de rau, ci sa biruim raul prin bine. „Cautati totdeauna sa faceti ce este bine atat pentru voi, cat si fata de toti. Bucurati-va intotdeauna. Rugati-va neincetat. Multumiti pentru toate.”

Inima fireasca raspunde: Imposibil! Cum o sa te bucuri totdeauna? Cum o sa te rogi mereu? Cum o sa multumesti pentru toate? Dar aceste indemnuri sunt date numai celor credinciosi. Celor ce n-au primit pe Domnul Isus, nu li se poate cere sa urmeze aceste indemnuri. Autoritatea cea mai inalta este Dumnezeu si daca Dumnezeu zice asa, imi este destul. Eu mi-am ales sa fac voia Lui si sa primesc tot ce-mi spune El. Fie ca inteleg, fie ca nu inteleg, Dumnezeu asteapta de la mine ascultare. — Poate cineva sa se bucure intotdeauna, sa se roage neincetat, sa multumeasca pentru toate? intreaba cineva; eu insa ma intreb: este in mine aprinsa dorinta ca numai asa sa fac, cum este aratat aici? Daca experienta mea nu ajunge la cat spune Cuvantul lui Dumnezeu, aceasta este din cauza mea; insa Dumnezeu spune adevarul, deci ca asa este cum este scris aici. Nu trebuie sa masor Cuvantul lui Dumnezeu dupa cat pot sau nu pot eu, ci sa ma masor pe mine dupa Cuvantul lui Dumnezeu.

Cineva ar putea sa zica: Pavel, cuvintele acestea sunt foarte frumoase. Dar tu, te-ai bucurat tu intotdeauna? Nu cumva sa ceri altuia sa faca ce nu faci tu. Pavel a trait acest indemn. Era dupa o zi in care fusese batut. Camasa ii va fi fost lipita de carne, caci fusese batut pana la sange. A fost bagat apoi in inchisoare si dat in grija temnicerului ca sa-1 pazeasca bine. Temnicerul, om constiincios in implinirea datoriei, l-a dus in fund de tot si i-a pus si picioarele in butuci. Lemnele butucilor strangeau picioarele asa fel ca nu putea sa circule sangele normal si-i producea dureri. inchisoarea aceasta este cea din Filipi, unde Pavel era impreuna cu Sila. Ce-a facut cand s-a gasit in aceasta stare? La miezul noptii, Pavel canta impreuna cu Sila cantari de lauda. Cititi epistola catre Filipeni si veti vedea ca are multe indemnuri la bucurie. Cand a scris insa epistola, Pavel era inchis si astepta poate moartea de martir. Totusi scrie: „Bucurati-va totdeauna, iarasi zic, bucurati-va.” Chiar in fata mortii, bucuria lui nu s-a micorat. Deci el a trait indemnul pe care-1 dadea altora.

Si de ce putea Pavel sa se bucure intotdeauna? Pentru ca bucuria lui nu depindea de imprejurari. La el nu mergea dupa cum bate vantul: cand imprejurarile simt favorabile, ma bucur; cand insa ele nu simt favorabile, las apripile in jos.

Inainte de a merge in Ghetsimani, la judecata si pe Golgota, Domnul Isus a spus ucenicilor Sai ca vrea ca bucuria lor sa fie deplina. Dar daca bucuria nu trebuie sa depinda de imprejurari, de ce sa depinda ea? De Domnul Isus, care nu Se schimba, ci ieri si azi si in veac este acelasi. Daca in adevar bucuria noastra depinde de El, nici ea nu trebuie sa se schimbe. — Bine, dar cateodata esti intristat, esti bolnav, ai dureri, va zice cineva, cum ai sa salti de bucurie atunci? Chiar si atunci bucuria nu dispare cu totul si pacea nu se tulbura pana in adanc. Durerea nu stinge radacinile pacii

in adancimile ei si ale bucuriei noastre. Pe fata credinciosului se citeste pace si bucurie. Credinciosii au luat castigul cel mare pe care 1-a dat harul lui Dumnezeu. Cum sa nu ne bucuram? Ca imprejurarile se schimba, este prea adevarat; dar bucuria Domnului ne ramane in toate imprejurarile. Pot sa nu ma bucur de mine, pot sa nu ma bucur de imprejurari, dar de Domnul Isus ma voi bucura.

Dar sa te rogi neincetat? Cum vine asta? Fiecare trebuie sa-si aiba ocupatia lui. Cum o sa stea mereu in genunchi si sa se roage? Dar nu asta o spune Pavel. Credinciosul trebuie sa fie totdeauna in stare de rugaciune. Dupa cum ostasul in razboi este totdeauna cu arma la el si gata de lupta, tot asa cel credincios sa fie totdeauna in stare de rugaciune. Rugaciunea a fost asemanata cu vorbirea la telefon, vorbire intre doua persoane care nu se vad. Se intampla insa ca telefonul sa fie intrerupt (vreau sa zic de legatura lui cu Dumnezeu). A fost vreo furtuna si a cazut undeva vreun copac peste firul de telefon si s-a rupt. Credinciosul sa poarte grija ca telefonul sa nu fie intrerupt, vreau sa zic de legatura lui cu Dumnezeu; iar ceea ce rupe legatura cu Dumnezeu este pacatul.

Piedici in calea rugaciunii sunt mai multe, dar toate intra in ideea de pacat. Scriptura spune ca daca iti aduci darul la altar si esti certat cu fratele tau, du-te intai de te impacaca cu fratele tau si apoi vino sa aduci darul. Aceasta este o vorbire pentru cei din Vechiul Testament. in limba Noului Testament aceasta inseamna: daca vrei sa te rogi, gandeste-te intai si vezi daca nu cumva esti certat cu cineva. Daca da, atunci nu te mai ruga, du-te intai si te impacaca, si pe urma vino sa te rogi.

„Multumiti pentru toate.” Mintea omeneasca zice ca nu se poate sa multumesti pentru toate. Este firesc sa multumesti pentru cele bune. Dar pentru cele rele? Iov insa a spus femeii lui: „Primim de la Dumnezeu binele si sa nu primim si raul?” Daca vom umbla smeriti cu Dumnezeul nostru, Dumnezeu ne va binecuvanta si va face ca toate sa lucreze impreuna spre binele nostru.

Citeam odata cum in cutare tara un om condamnat la moarte pentru credinta lui, era dus sa fie executat in capitala tarii aceleia. Pe vremea aceea nu erau trenuri, iar credinciosul era dus calare pe un cal. Pe drum, calul a cazut, a prins piciorul omului sub el si i l-a rupt. Desi in dureri ingrozitoare, credinciosul a zis celor ce-l insoteau: „Poate si asta va fi spre vreun bine!” Aceia radeau de el, neinchipuindu-si cum ruperea unui picior ar putea sa-i fie cuiva spre bine. L-au dus la o gazda si i-au pus piciorul in scandurele pana a fost in stare sa fie dus iarasi pe cal si sa-si continue drumul cu el. Cand au ajuns langa capitala, aud clopotele batand tare. Ce sa insemneze sunetul acesta de clopote? si-au zis ei. Cineva le-a explicat ca a murit regina care a fost pana atunci si acum a venit o alta. Regina care murise prigonea pe credinciosi; cea care a venit nu-i prigonea. Credinciosul a scapat astfel de la moarte. Atunci au vazut insotitorii lui ca si ruperea piciorului i-a fost spre bine. In cate alte cazuri se arata ce adevarata este vorba: „Toate lucrurile lucreaza impreuna spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”!

De aceea, putem sa-l multumim pentru toate.

1 Tesaloniceni 5:19-28

Acestea sunt ultimele indemnuri pe care le da apostolul Pavel credinciosilor din Tesalonic. Ele sunt pentru credinciosi. Dumnezeu nu poate sa vorbeasca la toti oamenii la fel. El nu poate sa spuna unui

om care nu s-a intors la El sa nu stinga Duhul, sa nu dispretuiasca prorociile.

„Nu stingeti Duhul.” Traducatorul scrie „Duhul” cu litera mare, ceea ce inseamna ca este vorba de Duhul Sfânt. Ne intrebam: Cum poate cineva sa stinga Duhul? Ioan Botezatorul spunea despre Domnul Isus: „El va va boteza cu Duh Sfânt si cu foc”. Când S-a coborat Duhul Sfânt la început peste ucenici, era în chip de limbi ca de foc. Expresia „nu stingeti Duhul” are același înțeles cu „nu stingeti focul”. Cei din adunare pot sa stinga Duhul în înțelesul ca pot sa stinga lucrarea Duhului Sfânt. Ei pot sa toarne apa peste ea, cum se toarna apa peste foc ca sa fie stins. Lucrul vine cam așa: Dacă Duhul Sfânt arde cu flacăra într-un suflet, flacăra Lui caută sa iasă în afara, sub forma de entuziasm. Mai ales în sufletul mai tânăr, entuziasmul clocoteste si atunci vrea sa spună si altora un cuvânt pentru lauda Domnului. începătorii însă pot sa se emotioneze când apar în fata unei multimi de oameni, le bate inima si vorbesc cu entuziasm, dar poate nu așa de clar. Cei mai în vârstă sa nu descurajeze pe un astfel de suflet, pentru ca n-a putut sa-si exprime bine ceea ce avea de spus. La cei începători este mai mult entuziasm decât idei. Ideile hrănesc, dar entuziasmul impresionează. Nu trebuie sa li se taie curajul cu o critică aspră. Adunarea care are oameni înțelepți va veghea asupra acestora si se vor feri sa nu le stingă entuziasmul, când el este o flacăra a Duhului. Sunt însă si adunări unde nu s-a procedat așa si au avut paguba. Domnul sa dea înțelepciune celor cu experiență ca sa deosebească ce este de la Duhul Sfânt si ce este din firea păcătoasă. Ce este de la Duhul Sfânt trebuie încurajat, ce este însă din firea păcătoasă trebuie condamnat.

„Nu dispretuiti prorociile” sta în legătură cu „nu stingeti Duhul”. La începutul Bisericii, cum citim la 1 Corinteni 12 si 14, în adunare erau o multime de daruri duhovnicești. Cu vremea însă darurile au fost retrase si au rămas doar puține si anume darurile care pot fi numite permanente: evanghelisti, pastori, învătători.

Aici vorbește de prorocie. După cum se vede la 1 Corinteni 14, prorocul vorbea din partea lui Dumnezeu către oamenii credincioși. El avea urechea îndreptată spre Dumnezeu si gura spre cei credincioși, ca sa le împartășească ce primea de la Dumnezeu. Ca si prorocii din Vechiul Testament, tot așa si prorocii din Noul Testament spuneau: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu!” Ei nu spuneau deci gândurile lor, ci ceea ce primeau de la Dumnezeu. Dacă Evreii n-au ținut seama de cuvintele proro- cilor, deci au dispretuit prorociile, au ajuns ce au ajuns. Așa patesc si cei din Noul Testament, dacă dispretuiesc prorociile. Cine are darul de proroc, ori descoperă sîrtenia si viclesugul firii păcătoase, ori descoperă adâncimea harului lui Dumnezeu. Astfel de lucruri trebuie totdeauna bine cunoscute în adunare. Nimanui nu-i este îngăduit sa stea nepăsător fata de aceste lucruri. Cine le va dispretui, va fi mult păgubit.

Proroc se numea si omul care vorbea în public din partea lui Dumnezeu si se adresa inimilor si cugetelor oamenilor. Astfel de dar era si în Tesalonic. În adunarea de acolo vor fi fost mai puține daruri decât în Corint, dar darul de proroc era. În zilele noastre avem scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu si oricine poate fi controlat prin el. Si noi spunem: „Așa vorbește Dumnezeu” — când punem în fata sufletelor cuvintele lui Dumnezeu. La începutul Bisericii, credincioșii nu aveau Noul Testament, care s-a scris mai pe urmă; nici chiar Vechiul Testament nu puteau sa-l aibă cu ușurință. Noi însă avem întreaga Scriptură, care este dreptarul învătaturii sănatoase. Ar fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil, ca sa vina cineva într-o adunare si sa-si spună parerile lui. Acolo sunt oameni care

cunosc Cuvantul lui Dumnezeu si nu ingaduie sa li se vorbeasca lucruri abatute de la Cuvant.

„Cercetati toate lucrurile si pastrati ce este bun.” Cuvantul acesta este adeseori rastalmit de unii spre pierzarea lor. Ei sustin ca, daca sunt credincios, imi este ingaduit sa ma ocup cu orice lucru, sa caut sa cunosc toate, sa citesc orice carte, sa vad orice film cat de pacatos, sa merg in orice tovarasie de oameni plini de pacate — numai sa pastrez ce este bun. Cine gandeste in felul acesta, arata ca nu este condus de Duhul lui Dumnezeu. Sunt lucruri care pot sa fie cercetate si sunt lucruri despre care stii mai dinainte ca nu-ti vor fi decat spre paguba sufleteasca.

Cuvantul trebuie inteles sub calauzirea Duhului Sfant; altfel poti sa dai in prapastie, din care sa nu mai iesi. Nu oricine poate sa citeasca o carte care vorbește contra adevarurilor Sfintei Scripturi, pentru ca nu oricine este in stare sa rastoarne spusele unor astfel de carti. Adeseori imi sunt aduse carti ca sa vad daca sunt bune. Am capatat deprinderea sa le deosebesc si sa spun daca sunt bune sau nu, daca sunt de recomandat sau nu. Cine va intreba, paguba nu va avea; cine nu va intreba, ar putea sa se departeze de scumpul Cuvant al lui Dumnezeu. Ramaneti deci la scumpul Cuvant al lui Dumnezeu si la tot ce este potrivit cu el si care va patrunde cu fior de sfintenie si raze de lumina adevarata.

„Feriti-va de orice se pare rau” este un indemn foarte serios. Cine se tine de acest indemn va fi binecuvantat. „De orice se pare rau”, nu de orice este rau. De raul cunoscut ca rau, daca esti credincios, te feresti, desigur; dar de ceea ce numai pare rau, nu totdeauna. Cine insa iubeste pe Domnul Isus si traieste in temere de Dumnezeu, acelaia Duhul ii da de veste ca un lucru este rau si odata incredintat ca un lucru este rau, nimeni nu-l poate zdruncina din aceasta incredere. „Fiti simpli (prosti) in ce priveste raul si intelepti in ce priveste binele” (Romani 16.19). „Simplu” inseamna ca am o incredintare temeinica si nu ma invoiesc sa intru in discutie cu cei buni de gura care cauta sa ma convinga in alt fel, in timp ce viata lor lasa de dorit. Suntem in timpurile din urma, cand se construiește Babilonul religios si fiecare vine cu parerile lui, cu invataturile lui; iar oamenii se incurca. Sufletele care merg de colo pana colo si dintr-o adunare intr-alta, ajung de nu mai stiu ce sa creada. Unul zice: Veniti la noi, aici la noi este adevarul; altul zice ca la ei este adevarul. Putini zic: Veniti la Domnul Isus, aici El este Adevarul si Mantuitorul.

„Feriti-va de orice se pare rau.” Cand ti-a dat cineva de veste ca un lucru poate sa fie periculos, trebuie sa te feresti. De exemplu, nu este bine ca un barbat sa viziteze singur pe o sora credincioasa. Sora credincioasa trebuie sa inteleaga singura si sa nu astepte sa-i spuna altul ca nu este cuviincios sa primeasca vizita unui barbat credincios. Cine nu face asa inseamna ca nu se fereste de orice se pare rau. Oricat de buna si curata ar fi intentia, tot va da nastere la banuieli rele. Credinciosul sa ia cu el pe sotia sa si asa sa viziteze pe sora care este singura acasa. Chiar numai buna cuviinta cere ca asa sa se faca. Puneti la inima, va rog, lucrul acesta si nu mai faceti piedica evangheliei printr-o libertate care nu este libertate.

„Dumnezeul pacii sa va sfinteasca El insusi pe deplin; si duhul vostru, sufletul vostru si trupul vostru sa fie pazite intregi, fara prihana, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” „Dumnezeul pacii” inseamna ca Dumnezeu a facut pace. Noi am fost vrajmasi lui Dumnezeu prin gandurile si faptele noastre rele, dar Domnul Hristos ne-a impacat cu Dumnezeu, ispasind pe cruce pacatele noastre.

Dumnezeu de care n-am tinut seama si nu L-am ascultat, ba chiar L-am tagaduit si L-am injurat, tot El ne-a intins mana de impacare prin Domnul Isus. Sunt gata sa te iert, sa-ti sterg pacatele, daca tu te recunosti pacatos, te pocaiesti si crezi ca ce s-a facut pe cruce, pentru tine s-a facut — este vorbirea lui Dumnezeu prin evanghelie. „Dati mana Domnului" spune undeva in Scriptura. Tot El, Cel nebagat in seama si necinstit de noi, tot El intinde mana prin evanghelie. Daca insa pacatosul refuza mana Lui intinsa, ramane sa-si culeaga pedeapsa vesnica.

„Dumnezeul pacii sa va sfinteasca El insusi pe deplin." Mantuirea si urmarea ei, sfintirea, este de la un capat pana la altul lucrarea lui Dumnezeu; dar nu fara voia noastra. Cand ne-am hotarat sa urmam Domnului Hristos, am zis: De acum, Doamne, voia Ta vreau s-o fac, nu a mea. Fa-ma sa cunosc tot mai bine voia Ta, ca numai voia Ta vreau s-o fac. „Pe deplin" inseamna ca lucrarea se continua mereu. Din momentul in care m-am intors la Dumnezeu, am luat iertarea pacatelor prin credinta in sangele Domnului Isus, din momentul acela sunt sfant, adica am fost pus deoparte pentru Dumnezeu. De atunci incepe lucrarea de sfintire si se continua pana la desavarsire; dar desavarsirea o vom ajunge atunci cand vom vedea pe Domnul Isus.

„Si duhul vostru, sufletul vostru, si trupul vostru sa fie pazite intregi, fara prihana, la venirea Domnului nostru Isus Hristos." Aici sunt aratate cele trei parti care compun fiinta omeneasca. Aici este aratat mai luminos ca oriunde ca omul este alcatuit din duh, suflet si trup. Drept este ca in evanghelie se vorbeste de trup si de suflet; dar cand se vorbeste de suflet, se intelege si duhul. Apostolul Pavel vorbeste la 1 Corinteni de duh si de trup; dar cand vorbeste de duh se intelege si sufletul. Ce este duhul omului? Este partea cea mai adanca a fiintei lui, parte prin care se face legatura cu Dumnezeu. Animalul nu are duh si de aceea nu se poate bucura de o legatura cu Dumnezeu. Templul de la Ierusalim avea trei parti: locul preasfant, locul sfant si curtea. Asa este alcatuit si omul. Locul preasfant este duhul, locul sfant este sufletul si curtea este trupul.

Toate aceste trei parti trebuie sfintite. in locul preasfant de la templul din Ierusalim nu intra decat marele preot odata pe an. O perdea il despartea de locul sfant. Pana nu se intoarce omul la Dumnezeu, duhul lui este in intuneric, intunecat. De ce? Pentru ca n-are legatura cu izvorul de lumina care este Domnul Isus. De aceea cata vreme n-are pe Domnul Isus, duhul nu se bucura de legatura cu Dumnezeu. El este ca adormit, intunecat, fara lumina, fara cugetare din Dumnezeu. Cand insa omul se intoarce la Dumnezeu, lumina strabate in duhul lui si acela se trezeste ca dintr-un somn. El se apropie atunci de Dumnezeu, doreste dupa Dumnezeu, suspina dupa Dumnezeu. Tot prin lumina harului lui Dumnezeu ii este aratata crucea de pe Golgota ca singura lui scapare. Din jertfa Domnului Isus strabat atunci raze de lumina in duhul omului, iar omul se bucura de mantuirea pe care Altul i-a castigat-o si pe care o primeste in dar. Duhul Sfant locuieste atunci in el, adica in duhul omului, ca intr-un templu, si-l calauzeste. "

Sufletul este partea care vine in legatura cu lumea. De suflet tin asa numitele puteri sufletesti. Dupa vechea impartire, ele sunt trei: minte, inima si vointa. (Sentimente, simtiri, porniri si impulsuri, acestea tin de suflet.) Aceste calitati se gasesc intr-o masura oarecare si la animale. De exemplu, animalele din curte se tin dupa cine le da sa manance. Aceasta inseamna ca il cunosc, deci au o minte oarecare, au memorie si chiar si sentiment (inima). Cainele tine la stapanul lui. Cand eram copil am invatat o poezie despre un caine care a murit pe mormantul stapanului lui. Era o poezie

duioasa. Se zice ca la fel este si pisica. Sentimente se gasesc si la animale. Oarecare inteligenta se gaseste si la animale; de asemenea si vointa marginta, instinct.

De suflet tine si imaginatia sau fantezia. Toate trebuie sfintite. In ce fel? Imaginatia sau fantezia nu trebuie sa ne duca unde vrea ea, ci trebuie pusa sub calauzirea Duhului Sfânt. Cate persoane leagana in imaginatia lor pacatul! Daca tanarul sau tanara leagana un anumit pacat la san, nu este de mirare ca dupa aceea si indrazneste sa faca ceea ce nu trebuia sa faca. Imaginatia face vii lucrurile pe care nu le-ai vazut. Citesti sa zicem o carte despre polul nord. In timp ce citesti, ea acolo te duce. Ea poate trece mari si tari si tot ea poate trece peste multe veacuri in urma, afland de timpuri si oameni de altadata. Dar tot ea poate sa intoarca pacatul pe toate fetele si sa ti-l zugraveasca in culori atragatoare. Iata de ce trebuie pusa sub calauzirea Duhului Sfânt. De suflet tin si sentimentele. Si ele trebuie sfintite, caci daca nu sunt sfintite, ajungi sa-ti faci idoli din fiinte sau lucruri care n-ar trebui sa puna stapanire peste tine. Esti credincios si trebuie sa ai mila de animale, dar nu vei tine mai mult la pisica dumitale decat la copiii dumitale. Mintea se ocupa cu fel de fel de intrebari, dar si ea are nevoie sa fie luminata si hranita prin Cuvantul lui Dumnezeu. Vointa de asemenea trebuie sa fie gata sa se supuna voinii lui Dumnezeu. Asa este sfintit sufletul.

Punand stapanire pe duh, Duhul Sfânt pune apoi stapanire si pe suflet. Caracterul nostru trebuie si el pus sub stapanirea Duhului, ca El sa poata lucra in noi un caracter crestin cu adevarat. Numai calauziti de Duhul Sfânt devenim oameni duhovnicesti. Trupul nostru de asemenea trebuie sa fie sub calauzirea Duhului Sfânt. Multi si-au dispretuit trupul, numindu-l magar, care trebuie tinut nemancat si neingrijit. Acestia au socotit trupul ca sediul pacatului, care trebuie pedepsit, facandu-l sa rabde de foame, culcandu-l pe piatra, hranindu-l cu radacini si amaraciuni. Dar cu aceasta n-au facut nimic. In privinta aceasta, poate ca si unele traduceri sunt de vina, caci in loc de „carne” sau firea pacatoasa, au tradus cu „trupul”, ceea ce nu este corect. Dupa Cuvantul lui Dumnezeu, trupul celui credincios este templul Duhului Sfânt. Nu pot sa-l duc oriunde ca sa-l necuratesc, nici macar sa-l obolesc prea mult. Cu trupul trebuie sa ne purtam intr-un chip cuviincios. Daca te duci, de exemplu, undeva si acolo mananci cat sapte, de se mira cei ce te vad, este aceasta o purtare cuviincioasa fata de trup? Unde este infranarea, care face parte din „roada Duhului?” „Fie ca mancati, fie ca beti, fie ca faceti altceva, sa faceti totul spre slava lui Dumnezeu.” Chiar si in ce priveste legaturile barbatului cu femeia, Cuvantul recomanda infranarea.

Daca cineva se sperie de inaltimea unei sfinteni depline, apostolul da curaj si spune: „Cel ce v-a chemat este credincios si va face aceasta”. Deci nu te uita nici la tine, nici la oameni, nici la imprejurari, ci la Cel ce a inceput in voi aceasta lucrare buna si care o va duce pana la capat. „El este credincios”, deci Se tine de cuvânt si ce a promis El si implineste. Daca Dumnezeu insusi Se insarcineaza sa ma faca sfânt si in duhul, si in sufletul si in trupul meu, atunci sunt magaiat.

„Fratilor, rugati-va pentru noi.” Pavel, mai ai tu nevoie sa se roage altii pentru tine, tu cel plin de atatea daruri? Pavel isi dadea seama de insemnatatea lucrarii pe care o facea si de raspunderea pe care o avea. Cu cât mai mult se vor ruga credinciosii pentru cei ce le slujesc, cu atât vor avea mai buni slujitori. Sa nu socotiti pe nimeni ca n-are nevoie sa fie ajutat prin rugaciune. Aici se vede ca are nevoie chiar cel plin de daruri, cum era apos- toiul Pavel. El se gasea in multe primejdii, dar fratii il tineau ca pe brate in rugaciuni.

„Spuneti sanatate tuturor fratilor, cu o sarutare sfanta." Sarutarea sfanta nu se mai obisnuieste in ziua de azi. In Orient inasa, ea nu mira pe nimeni. Acolo oamenii sunt mult mai expansivi si, intalnindu-se, puteau sa se sarute cu o sarutare sfanta. Noi suntem mai reci, iar cei din tinuturile mai reci ca ale noastre simt si mai reci ca noi. Aceasta sarutare era sarutarea dragostei si a pacii.

„In Domnul va rog fierbinte ca epistola aceasta sa fie citita tuturor fratilor", caci ea nu era adresata numai la cei socotiti mai ceva, ci tuturor si era de folos ca toti sa ia cunostinta de ceea ce le dadea Dumnezeu prin scrisul apostolului.

In sfarsit, dorinta cea mai mare din urma si cea mai inalta: „Harul Domnului nostru Isus Hristos sa fie cu voi!" Ceva mai dulce decat harul nu este.

Dorinta mai buna si mai inalta decat sa ramanem si sa crestem in harul lui Dumnezeu nu este.

clickbible.org